

ஜீவகுமாரன் கதைகள்

ஜீவகுமாரன் கடைதுகள்

ஜீவந்தி
வெளியீடு
2015

ஜீவகுமாரன் கதைகள்
வி. ஜீவகுமாரன்

முதற்பதிப்பு:	ஏப்ரல் 2015
உரிமை:	இந்தியர்
வெளியீடு:	ஜீவநதி
அச்சாக்கம்:	பரணி அச்சகம், நெல்லையடி.
உள்ளவியங்கள்:	கருணாகரன்
தொடர்பு:	வி.ஜீவகுமாரன்
பக்கங்கள்:	144
விலை:	ரூபா 300
ச.தே.பு.நி.இல.:	978-955-4676-24-4

Jeevakumaran kathaikal
Shortstories by V.Jeevakumaran

First Edition:	April 2015
Copyright c :	Author
Publication:	Jeevanathy
Printers:	Baranee Printers, Nelliady
Inside art:	Karunakaran
Contact:	V.Jeevakumaran, Havevang 28, 2.TV 4300 Holbæk, Denmark
E-mail:	jeevakumaran5@gmail.com
Price:	Rs. 300
Pages:	144
ISBN:	978-955-4676-24-4

சமர்ப்பணம்

எனக்கு தமிழும் கலையும் தந்த
சங்காணை சீவப்பிரகாச வித்தியாலையத்துக்கும்
மாணி.இந்துவுக்கும்

பதிப்புரை

ஜீவந்தியின் 43 ஆவது வெளியீடாக டென்மார்க் வி. ஜீவகுமாரனின் “ஜீவகுமாரன் கதைகள்” சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவருகின்றது. இத்தொகுப்பில் உள்ள பத்து கதைகளும் ஜீவந்தி சஞ்சிகையில் ஜீவகுமாரன் அவர்களால் எழுதப்பட்டவை. ஏற்கெனவே சாகித்திய ரத்னா தெண்ணியானின் சிறுகதைத்தொகுப்பான “ஜீவந்திக்கதைகள்” சிறுகதைத் தொகுப்பும் இதே போல ஜீவந்தியில் வெளியாகிய பத்து கதைகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்து பற்று பாராட்டுக்களை யும் விருதுகளையும் பெற்றுக் கொண்டது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

ஜீவந்தி சஞ்சிகையினாதும், ஜீவந்தி பதிப்பகத் தினநாடும் வளர்ச்சிப் பாதையில் ஜீவகுமாரனின் பங்களிப்பு அளவிப்பியது. ஜீவகுமாரன் ஜீவந்தி குடும்பத்தின் முக்கிய பங்காளியாக இருந்து வருகின்றார். ஜீவகுமாரன் அவர்களது சிறுகதைகள் இன்றைய நடைமுறை உலக வாழ்க்கையை பிரதிபலிப்பவையாகவும், வாசகர்களை காந்தம்போல ஈர்த்து வைக்கத்தக்க இயல்பும் உடையவையாக திகழ்கின்றன. ஜீவகுமாரன் அவர்களது கதைகள் வாசகளை மீண்டும் மீண்டும் சிற்றிக்க தூண்டுபவையாகவும் உணர்வுகளை தட்டி எழுப்புவையாகவும் காணப்படுவது சிறப்பு ஜீவ குமாரன் கதைகளில் வருகின்ற மெல்லிய காதல் உணர்வு மௌச்சத்தக்கவை.

இன்று உள்ள கதை சொல்லிகளில் ஜீவகுமாரன் தனித்துவமான சிறந்த கதை சொல்லியாக திகழ்கின்றார். இத்தொகுப்பு வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்றப்பெறும் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்நாலை வெளியிட்டு வைப்பதில் ஜீவந்தி மகிழ்ச்சி கொள்கின்றது. நூலாசிரியர் தொடர்ந்தும் சிறந்த படைப்புகளை இலக்கிய உலகிற்கு தர வேண்டுமென இறைவனை வேண்டி வாழ்த்துகின்றோம்.

- க.பரண்தரன்

மன உணர்வுகளைத் தட்டியெழுப்பும் “ஜீவகுமாரன் கதைகள்”

சிறந்ததொரு படைப்பானது வாசகரால் வாசிக்கப் பட்ட பல மணி நேரங்களின் பின்பும், அவரது மனதில் நின்று நிலைப்பதாக அமையும் போதே, அப்படைப்பு நல்லதொரு படைப்பாகின்றது. இத்தகைய ஓர் உணர்விலைனத் தரவல்ல. உயிரோட்டமான பாத்திரப் படைப்புகள் மூலம் தனது படைப்புகளை உருவாக்குபவரே வி. ஜீவகுமாரன் அவர்கள். சங்காணையைச் சொந்த இடமாகவும் டென்மார்க்கினை புலம்பெயர் வாழ்விடமாகவும் கொண்ட ஜீவகுமாரன் அவர்கள் சிறந்த சிறுகதையாளர் மட்டுமன்றி நாவளாசிரி யருமாவார்.

ஒருவர் வாழும் சூழலில் நிகழும் தாக்கமான சம்பவங்களே அவரினுள் கருவாக உருவாகி இலக்கியம் படைக்கத் தூண்டும். அவ்வகையில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் சூழலில் தன்னைப் பாதித்த விடயங்களிலிருந்தே தமது சிறுகதைகளுக்கான கருவை இவர் உருவாக்கியுள்ளார். “ஜீவகுமாரன் கதைகள்” எனும் இத்தொகுப்பினுள் பெரும் பாலான சிறுகதைகள் டென்மார்க்கினையும் யாழ்ப் பாணத்தையுமே கதைக்களங்களாகக் கொண்டுள்ளன: அந்நாட்டுக் கலாசாரமுறைகள், வாழ்க்கைக் கோலங்கள் என்பவற்றிற்கு எம்மலர்கள் எவ்வாறு இயைபாக்கமடைகின்றனர். இந்த இயைபாக்கத்தினுடே எவ்வாறு தமது வாழ்க்கையை நகர்த்துகின்றனர் என்பன போன்ற பல் வேறுபட்ட விடயங்கள் பற்றி பேசி நிற்கின்றன. இத்தொகுப்பி லுள்ள குறிப்பிட்ட சில கதைகள் யாழ் மண்ணின் மண் வாசனையையும் நுகர்ந்தே செல்கின்றன. சில வருடங்களிற்கு முன்பு நடைபெற்ற போரின் வடுக்கள்

அங்காங்கே கதைகளில் தொட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

ஜீவகுமாரன் தனது சிறுகதைகளைச் சொல்லிச் செல்லும் விதத்தில் உயிரோட்டம் நிறைந்துள்ளது. தான் கூறவந்த விடயங்களை, இலகுவான மாழிந்தையில் அடிமட்ட வாசகர்களும் விளங்கிக் கொள்ளும் விதமாக சொற்களைப் பிரயோகித்துள்ளார். ஒரு சிறுகதையினை வாசிக்கத்தொடர்கியவுடன், ஒரே மூச்சில் முழுவதையும் வாசித்துவிட வேண்டும் என்ற விறுவிறுப்பு கதை சொல்லும் போக்கில் காணப்படுகின்றது. இந்நூலிலுள்ள சிறுகதைகளின் இறுதியில் காணப்படும் திருப்பமானது(Twist), இவ்வாறு தான் அமையும் என வாசகரால் ஊகிக் குழியாதளவிற்கு வித்தியாசமான திருப்புமுனைகளாக அமைந்துள்ளன.

“தனது பேஸ்புக்கின் பல்வேறு நண்பர்களினாடு பல்வேறு பக்கங் களினாடு பயணப்படத் தொடங்கினான்.

இறுதியாக ஆமினா பேகம் என்ற ஒரு பெண்ணின் பக்கத்தில் வந்து நின்றான்.

எனக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

அந்தப் பக்கத்தில் இருந்தது பூஷா தான். நெற்றியையும் வாயையும் மறைத்து மெல்லிய கறுத்த துப்பட்டா போட்டு ஒரு அரேபிய அழகி போல இருந்தாள்”

“ஆமினா பேகம்” என்ற சிறுகதையில், பிரான்சில் வளர்ந்த தமிழ்பெண்ணான பூஷா, அந்நாட்டு கலாசார சூழ்நிலையில் சிக்குண்டு ஆமினாபேகம் எனும் முஸ்லீம் பெண்ணாக மாறுகின்றாள். உளவியலாளரான ஜோன் வாட்சன், ஒரு மனிதனின் ஆளுமையைத் தீமானிப்பது அவன் வாழ்கின்ற கூழலே எனக்கூறியுள்ளார். இதனை நிருப்பது போல, ஆமினா பேகம் என்ற சிறுகதை அமைந்துள்ளது. பூஷா, இவ்வாறு மாறுவதற்கு, பெற்றோர் கொடுத்த அளவுக்கதிகமான சுதந்திரமும், பிள்ளைகள் என்ன செய்கிறார்கள், எங்கு செல்கிறார்கள், யாருடன் பழகுகிறார்கள் என்பன போன்ற விடயங்களில் பெற்றோர் அதிக அக்கறை கொள்ளாமையுமே காரணாவ்களாகும். பெற்றோர் கொடுத்த சுதந்திரத்தை அவன் தவறான வழியில் பயன்படுத்துகின்றாள். கட்டளை பருவமானது புயலும் கொந்தளிப்பும் நிறைந்த பருவமாகும். சரியான வழிகாட்டில் செல்லும் பிள்ளைகள் கரையொதுங்குகையில் வழிகாட்டல் எதுவுமற்ற பிள்ளைகள் நடுக்கடலில் தத்தளித்து கரையொதுங்க முடியாமல் மூழ்கி விடுவர் என்பதையே ஆமினாபேகம் சிறுகதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக்கதை நிகழ்களம்

முற்றுமுழுநாக பிரான்ஸ் ஒரு இருந்த போதிலும் யாழ்ப்பாணத்தின் போர்க்கால சூழல் பற்றிய பல விடயங்களையும் கூறி, கிடையனைத்தும் நடைபெறாவிட்டாலும் வாழ்வு ரம்பியமாக இருந்திருக்கும் என மனிதர்கள் தம் வாழ்வில் துன்பம் நடக்கும் போது உணர்கின்ற மனநிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

உள்நாட்டு யுத்தம் மற்றும் குடும்பத்தின் நிலைமை காரணமாக, உயிகரக் கையில் பிழித்துக் கொண்டு புலம் பெயர் நாடுகளுக்குச் சென்று அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று வாழும் எம்மவர்கள் நிலை பற்றி “தீயதைச் சேராதே” என்ற கதை கூறுகின்றது.

“அமைதியான நதியினில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் படகு ஒரு காட்டாற்றில் சிக்கி ஆற்றுடன் அன்றூப்பட்டு போய் கலக்கும் போது ஏற்படும் தத்தவிப்புத் தான்”

என குறியீட்டுப்பாங்கான வரிகள் மூலம் தான் சொல்ல வந்த விடயத்தை வாசக்கனுக்கு உணர்த்தி விடுகின்றார். இங்கு ஒவ்வொரு சொல்லையும் பொருத்தமாகத் தெரிந்துதேத்து, கட்டுக்கோப்பான மொழிநடை மூலம் சிறுக்குதயில் ஜாம்பவானாக உலாவருகின்றார் ஜீவகுமாரன் அவர்கள். என்னதான் கஷ்டமான கூழ்நிலை இருந்தாலும் பிறரைப்போல் நாழும் ஊரோடு ஒத்து நடக்க வேண்டும் என்ற வாசக்கதை பின்பற்றி நடக்க வேண்டும். ஆனால் சொந்த இடத்திலிருந்து புலம் பெயர் நாட்டிற்குச் சென்ற பின்பு, இவர்கள் தாம்பட்ட கடனை மீளக் கொடுக்க முன்னர், புலம்பெயர் நாட்டுவூன்ஸ் தமிழர்களின் அமைப்புகள் கோயில்கட்டுதல், கிளங்கை தமிழர்களின் புனர்வாழ்வு, மற்றும் கலைவிழாக்கள் போன்றவற்றுக்குமென நிதி திரட்ட வந்து வாசற்கதவை தட்டுவார்கள் பின் அந்த அமைப்புக்களில் உள்ளவர்கள் கருத்து வேறுபாட்டினால் முரண்பட்டு இருக்கின்ற நிலைமையை “தீயதை சேராதே” என்ற கதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஒரு மனிதனின் ஆளுமை என்பது அவனது புறத்தோற்றமன்று. மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறுபட்ட ஆளுமைக் கோலங்களால் பின்னப்பட்டுள்ளனர். ஒவ்வொருவரின் வெவ்வேறுபட்ட மன உணர்வுகளே அவர்கள் எவ்வாறான ஆளுமையுள்ளவர்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கின்றன. “தீயதை சேராதே” கதை மூலம் கதாசிரியர் வெவ்வேறுபட்ட ஆளுமையாளர்களை வாசகர்களுக்கு இனாம் காட்டுகின்றார். இத்தகைய ஆளுமை யாளர்களை “பிணாங்கள்” என்ற கதையிலும் உலாவ விட்டுள்ளார்.

“எல்லோர் கையிலும் அடிமட்டம்

அங்குலங்களிலும் மில்லிமீற்றரிலும் அளப்பதற்கான அடிமட்டம்”

என்ற வரிகள் மூலம் பல்வேறுபட்ட குணங்களையுடைய ஆளுமையாளர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். புலம்பெயர்நாடுகளில் தனித்தனித் தீவுகளாக மனிதர்கள் வசிக்கின்ற போது ஒரு நபர் இறந்து விட்டார் என்பது கூட பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்குத் தெரிய வராது. இந்நிலைமையை.

ஒரு நாள் மகளிடமே சொன்னேன்.

“அப்பா போன பிறகு உந்தக் கல்வெட்டு அது இது எல்லாம் செய்ய வேண்டாம்... ஆனால் நான் இருக்கும் போது தினசரி ஒரு நிமிடம் என்னை சுகம் விசாரி”

என்ற வரிகள் மூலம் உணர்வு பூர்வமாக, யதார்த்த நிலைமையை எடுத்துக் கூறியுள்ளார். முதுமையானது மனிதனுக்கு உடலியல் சிக்கலை மட்டுமென்றி உள்ளியான முரணிலையையும் ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை பிணைங்கள் கதை சுட்டி நிற்கின்றது.

கணவன் - மனைவி, இடையிலான உறவுறிலை பற்றியும் ஜீவகுமாரன் தனது கதைகளில் பேசியுள்ளார். விவாகரத்து, சுருதிபேதம் ஆகிய கதைகளில் கணவன் - மனைவி உறவுறிலை பற்றிக் கூறவிழைந்துள்ளார். பன்னிரண்டு வருடம் ஒன்றாக தாம்பத்திய வாழ்வினை மேற்கொண்ட தம்பதியர் “சாதி” என்பதைக் காரணம் காட்டி ஒரு நொடியில் தம் உறவை விலக்கி விட முனைகின்றனர். நாடு விட்டு நாடு கடந்த பின்னரும் எம்மவர்களின் இரத்தத்தில் சாதியம் இன்றும் கலந்துள்ளது என்றும் சாதி மழிந்துவிட்டது என்று கூறுவது வெறும் வார்த்தை மட்டுமே என்றும் “விவாகரத்து” என்ற சிறுகதை கூறுகின்றது.

அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று புலம் பெயர்நாடு சென்ற இருவர், முகாமுக்குள்ளே திருமணம் முடித்து வாழ்கின்றனர். தன் கணவன் ஆண்மையற்றவன் என்பதை அறிந்த சாராதா வேறொரு ஆணுடன் பழகுகின்றாள். இறுதியில் அவனுடைய வளர்ப்பு மகளின் கற்பையே அவன் குறையாடுகின்றான் தாயினது நடத்தை அவனுடைய மகளின் நடத்தையை சீர் குறைக்கின்றது. குடும்பத்திற்கு ஆதார சுருதியாக இருக்க வேண்டிய தாயின் நடத்தையினால் அக்குடும்பம் பேதமடைந்து விடுகின்றது என்பதை “சுருதி பேதம்” மூலம் உணர்த்துகின்றார். சமூகத்தில் காணுகின்ற விடயங்களை யதார்த்தமாக ஜீவகுமாரன் அவர்கள் தனது கதைகளில் பேசியுள்ளார். “சுருதி பேதம்” சிறுகதையில், சிறுமி பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு ஆளானது போன்று “ஆண்” என்ற சிறுகதையிலும் செவ்வந்தி என்ற சிறுமி துஷ்பிரயோகத்திற்கு

உட்படுகின்றமை காட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கதை முற்றுமுழுதாக யாழ்ப்பாணத்தையே களமாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படுகின்றது. கதையில் கையாளப்பட்டுள்ள மொழி பிரரோயகமானது கிராமத்தில் வாழுகின்ற அடிமட்ட மக்களின் மொழி நன்றயாகும். கிராமிய வழக்கு சொற்களாக குந்துதல், குப்பைத் தண்ணி வார்த்தல், பெட்டை, சண்டியன் போன்ற சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. கதையின் முடிவில்,

“பொங்கல் முடிந்தாலும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக
சில வெடிகளின் சுத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றது”

எனக்கூறி முடிக்கும் போது இவ்வரிகளின் ஆழம் மனதைத் தொட்டு விடுகின்றது. போர் முழந்த பின்பும் கூட தமிழர்களுக்கு நடக்கும் அநீதிகள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன என்பதை மிக நாகுக்காக மேற்குறிப்பிட்ட வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

“கன்டோஸ்”, “நான் அவன் இல்லை” ஆகிய சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாணத்தின் அந்தக்காலத்தக் காதலர்களின் உள்ளுணர்வுகளை விறுவிறுப்புன் கூறி நிற்கின்றன. “கன்டோஸ்” என்ற கதையில் வரும் நாயகனுக்கு ஏற்பட்ட காதல் தோல்வியினை,

“கயவின் கவியாணச் சேதி கேட்ட பொழுது, எல்லா இளைஞர்களுக்கும் அந்த வயதில் வரும் ஒரு தேவதாஸ் கவலை எனக்கும் வந்தது உண்மைதான். ஒரு கிழமைக்கு மேல் சவரம் செய்யாத தாடியுடன் என்னைக் கண்ணாடியில் பார்க்க சுகிக்க முடியவில்லை.”

என்றவாறு வெளிப்படுத்துகின்றார். திருமண வாழ்வில் கணவன் - மனைவிக்கு இடையே ஏற்படும் சின்னச்சின்ன முரண்பாடுகள், ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பாங்கு போன்றன எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. காதலித்தவனை திருமணம் செய்யழுமியாவிட்டாலும் திருமணத்தின் பின் மனைவியுடன் சந்தோசமாக வாழ முடியும் என்று ஜீவகுமாரன் அவர்கள் மிக, அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். “நான் அவன் இல்லை” என்ற சிறுகதையிலும் காதலை மிக லாவண்யமாக நகந்ததிச் சென்றுள்ளார். அக்கதை அதிகமாக உரையாடல் பார்க்கில் அமைந்துள்ளது. உரையாடலை மேற்கொள்ளப் பயன்படுத்தியுள்ள வசனங்கள் எந்தவித கற்பனையுமில்லாத, சாதாரணமான காதல் ஜோடிகள் பேசிக் கொள்கின்ற வசனநடையிலானவை. உரையாடலில் எந்தவிதமான தொய்வுமில்லாமல் அமைந்துள்ளமை

குறும்படம் பார்ப்பது போன்ற உணர்வினை வாசகனிடத்தில் தொற்று வைத்துள்ளது. இக்கை நிகழ்களம் யாப்பிப்பான பஸ்ராண்மிகு முன்னுள்ள ஒரு சாப்பாட்டு கடை. அதனை அழகான வர்ணங்களுடன் கூறியுள்ளார்.

“நாலு முழு வேட்டியடனும் நெற்றி முழுக்க விழுதியும் சந்தன மும் குங்குமத்துடனும் அமர்ந்திருந்தவருக்குப் பதிலாக இப்பொழுது “ரை” கட்டியிருக்கும் ஒரு பையன். குறைந்தது ஒரு பிள்ளையார், லக்ஷ்மி, முருகன் இணைந்த சிவன் யேக அல்லது மாதா, மெக்கா இந்த ஜந்து படங்களும் கல்லாப் பெட்டிக்கு பின்னே மாட்டப்பட்டு அதற்கு மாலை போட்டு அதன்முன்பு கொழுத்தியிருக்கும் சாம்பிராணியின் மணம் காலை இட்டிலிக்கும் தோசைக்கும் இன்னும் மணமும் ருசியும் கொடுப்பது போல தோன்றும்.”

சாதாரண ஒரு சாப்பாட்டுக் கடை, ருசியான சாப்பாடு என சாதாரணமாக கூறியிடாமல், மேற்கூறியிட்ட வர்ணங்கள் மூலம் அச்சாப்பாட்டுக்கடையை எம்கள் முன்னால் படம்பிழித்துக் காட்டுகிறார் கதாசிரியர்.

எமது ஊர் திருமண விழாக்களையும் டென்மார்க் நாட்டின் திருமண விழாவையும் ஒப்பிடும் வகையில் “ஒட்டை விழுந்த நாணையங்கள்” என்ற சிறுகடை அமைந்துள்ளது. டென்மார்க்கில் பெற்றார்கின்றி திருமணம் செய்தலையும், காரைநகரில் சொந்தப்பற்றங்கள் அனைத்தும் ஒரு கிழமைக்கு முன்னாலே திருமண வீட்டில் கூடி, வீட்டையே அமர்க்களாப்படுத்தி விடுவதையும் கடையில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

புலம்பெயர் நாட்டில் மனைவியை இழந்தவர், மறுமணம் செய்ய முற்படுவதை “மணப்பெண்” என்ற சிறுகடை பேசி நிற்கின்றது. மூன்று பெண்களை நேரில் வந்து பார்த்து அவர்களின் குணநலன்களை அலசி ஆராய்ந்து ஒரு பெண்ணைத் தெரிவு செய்யும் நிகழ்வானது ஒரு குறும்படம் எடுப்பதற்குரிய கடைக்கருவாகும். மனைவி இழந்த ஒருவன் மறுமணம் செய்ய முற்படும் போது சமூகத்தவர்கள் காட்டும் எதிர்வினைகள் கடையில் கூறப்பட்டுள்ளன. இறுதியில் தான் பார்க்க வந்த பெண்களை விட்டுவிட்டு அவரது வீட்டில் வேலை செய்யும். மூன்று பிள்ளைகளின் தாயான சாயினியை திருமணம் செய்ய முடிவெடுப்பது, இன்றைய சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தின் குறியீடாகும். இத்தொகுப்பின் உச்சப்படைப்பாக இக்கடையை கூறலாம்.

“ஜீவகுமாரன் கதைகள்” என்ற இந்நாலிலுள்ள சிறுகதைகள் அனைத்தும் வெவ்வேறுபட்ட ஒருஞ்சை அம்சங்கள் கொண்டவர்களின் மன உணர்வுகளினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு பாத்திர வர்ணனைகளையும் பார்க்கும் போது வாசகன் அப்பாத்திரமாகவும் மாறிவிடும் அளவிற்கு சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளான்.

ஒவ்வொரு கதைகளையும் நகர்த்தி செல்லும் விதமும், அதில் கையாளப்படும் சொல்லாட்சிகளும் சிறுகதைகளை மேலும் வலுவுட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. கதைகளின் நிகழ்களாக்களிற்கு ஏற்ப சொற்கள் கையாளப் பட்டுள்ளன. புலம் பெயர் நாடுகளே நிகழ்களமாயின் அந்நாட்டுக்குரிய சொற்பிரயோகங் களும், யாழ்ப்பாணமாயின் கிராமிய மணம் கமமும் சொற்பிரயோகமும் கதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தான் கூறவந்த விடயங்கள் சிலவற்றை நேரிடையாகக் கூறாமல், குறியீட்டுப்பாங்கான வகையில் சொற்கள். வசனங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கதைகளில் கதை சொல்லியே பாத்திரமாக விளாங்குகின்றார். இதனால் சில கதைகளில் சிந்தனையோட்டங்கள் ஒரே மாதிரியான தன்மை கொண்டு காணப்படுகின்றன. இதனை “கன்டோல்”, “நான் அவன் இல்லை” ஆகிய கதைகளில் வருகின்ற காதலில் வெற்றி பெற முடியாத காதலனின் மனஉணர்விலும் நோக்கலாம். சிறுகதை இலக்கணத்தைப் பொறுத்த வரை, கதையோட்டம் முழுவதிலும் ஒரு சீதன்மை பேணப்பட வேண்டும் என்பதும் முக்கியமானதாகும். ஜீவகுமாரனின் சிறுகதைகள் யாவற்றிலும் எடுத்துக் கொண்ட மையக்கருப்பொருளை ஒட்டியதாய் சிறுகதையின் முக்கியமான கூறுகள் யாவும் அமைந்திருப்பதோடு, அக்கறைகள் யாவும் ஒரு சீதன்மையைப் பேணுவதையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. ஆற்றொழுக்கான நடையில் சென்று கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு சிறுகதையின் முதிவிலும் காணப்படும் திருப்பமானது சிறுகதைகள் பற்றிய ஜீவகுமாரனின் “புரிதலுக்கு” சாட்சியமாக விளாங்குகின்றது.

மொத்தத்தில், ஜீவகுமாரனின் சிறுகதைகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலம்-பெயர்ந்தாலும், புலம் பெயர்ந்தும் புலம்-பெயரா யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை வாழும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளினின் மன ஆதங்கங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

- ப.விஷ்ணுவர்த்தினி
கலைஞர், அல்வாய்

2015.03.12

என்னுரை

சகல இன மக்களுடனும், சகல வயதுடையவர் களுடனும் ஒரே மாதிரி அன்பாகப் பழகவும், பணி புரியவும் முழந்தமையே புலம்பெயர் வாழ்வில் நான் கற்றுக் கொள்ள நல்லதோரு விடயம்.

புலம் பெயர் மன்னில் 29 ஆண்டுகள் ஓழிப் போயிற்று.

அதில் இருபது ஆண்டுகள் காலை எட்டு மணிக்கும் மாலை நாள்து மணிக்கும் இடையில் காரினூள்ளும் கண்ணியுள்ளும் வாழ்வைக் கழித்தாயிற்று. ஓய்வுநியம் பெறும்வரை இது தொடரும். வாழ்வில் கற்றுக் கொள்ளும் பாடங்களும் தொடர்கிறது. பரிசைகளும் நடைபெறுகிறது.

இந்த ஆண்டு எனது 2 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு களுக்கு ஒரே வாரத்தில் வெளியீட்டு விழா நடைபெற உள்ளது. ஒன்று ஞானத்தின் வெளியீடு. என்னை விட வயதிலும் அனுபவத் திலும் மூத்த ஒரு பதிப்பாசிரியருடன் “ஜேர்மனிய கரப்பான் புச்சிகள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு பற்றிய ஒரு பயணம். மற்றையது நேர்மாறாக என்னை விட. வயதிலும் வாழ்வனுபவத் திலும் குறைந்த பரணீதரானுடனான உங்கள் கைகளில் தற்போது இருக்கும் “ஜீவகுமாரன் கதைகள்” பற்றிய இன்னோர் பயணம்.

இரண்டுமே இனிதே நிறைவேற என்னை புடம் போட்டு டென்மார்க்கின் வாழ்க்கை முறை என்று இங்கு பதிவு செய்வது நான் பிறந்த நாட்டை தாழ்த்தி மதிப்பிடுவது என்று அர்த்தம் இல்லை. வாழ்வில் கஷ்ட நஷ்டங்களை சந்திக்கும் வயது வந்த பொழுது நான் இலங்கையில் இல்லை என்பதே உண்மை. பதிலாக எனக்குள் பசுமையான எண்ணாங்களையும் அனுபவங் களையும் அளவுக்குதிகமாக அள்ளித்துகிறேன் இன்றும் என-

எழுத்துகளுக்கு அழகு சேர்ப்பவை நான் விளையாடிய கிட்டிப் பொல்லுகளும்... தாச்சி மறிப்புகளும்... சந்தை கூடும் நாட் களும்... கோயில் திருவிழுக்களும்... நெருக்கி முண்டியிடத்து பார்த்த சினிமாப் படங் களும்... இந்தியாதி இத்தியாதிகளுமே.

இந்த மன்றங்கில் இருந்து பெற்றவையை இந்த மன்றங்கே எழுத்து வடிவத்தில் கொடுக்கும் பயணத்தின் ஒரு தரிப்பிடம்தான் இந்த சிறுக்கை தொகுப்பு.

இன்றும் ஜீவந்திக்கு கதைகள் அனுப்பும் பொழுது “தங்களின் மலரில் பிரசரிக்க தகுதி உடையதாயின் பிரசரிக்கவும். அல்லது அறியத் தரவும்” என்றே நான் கடிதம் எழுதுவது உண்டு. எனது அத்தனை கதைகளையும் ஜீவந்தி பிரசரித்தது மட்டுமன்றி எனது நேர்காணலையும் பிரசரித்து, நற்பொழுது இந்த தொகுப்பை கொண்டு வந்திருக்கும் ஜீவந்தி குழுவினருக்கு எனது நன்றிகள்.

அடுத்து இந்த நூலுக்கு யார் அணிந்துவர எழுதுவது என்ற உரையாடல் வந்த பொழுது ஒரு கணமும் யோசியாமல் நான் கேட்டுக் கொண்டது சகோதரி விஷ்ணுவர்த்தனியைத்தான். பரணீதரனுக்கு கூட ஒரு தயக்கம் இருந்தது இது கடும்ப பத்திரிகை போல இருக்கின்றது என யாராவது சொல்லி விடுவர்களோ என்று. ஆனால் நான் அவ்வாறு சிந்திக்கவே இல்லை. எனக்கு பிடித்த ஈழத்தின் ஒரு கிளம் எழுத்தாளராகவே நான் விஷ்ணுவர்த்தனியைப் பார்ப்பது... பேசுவது... அவரின் கதைகளுக்கு என் விமர்சனங்களை எழுதுவது எல்லாமே. அவ்வகையில் ஒரு கிளம் எழுத்தாளரின் முன்னுரையுடன் இந்த நூல் வெளிவருவது எனக்கு மகிழ்ச்சியே.

“ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள்” சிர்க்கப்பூரின் மூத்த எழுத்தாளர் திரு. இராம. கண்ணபிரானின் முன்னுரையுடன் வெளிவரும் அதே சமயம் இந்த “ஜீவகுமாரனின் கதைகள்” ஈழத்தின் கிளம் எழுத்தாளர் ஒருவரின் முன்னுரையுடன் வெளிவருவது கூட நல்ல ஆரோக்கியமான நிகழ்வாகவே நான் பார்க்கின்றேன் - நன்றி விஷ்ணுவர்த்தனிக்கு!

இந்த இரண்டு வித்தியாசமான தலைமுறை களுடன் இடைவெளிகள் பாராது... இடைவெளிகள் தோன்றாது எனது இந்தப் பயணத்துக்கு உதவிய அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

குறிப்பாக என் கதைகள் பற்றிய விமர்சனங்களை என்னுடன் பகிஸ்தா

கொள்ளும் வாசகர்களுக்கும் எனது கறைகளின் முதல் வாசகியும் விமர்சகியும் எழுத்துப் பிழைத்திருத்தி உதவும் என் சிறிய வயதுத் தோழி கலாநிதி ஜீவகுமாரனுக்கும் நன்றிகள்.

பின்னாலும் ஒரு சிறுகறைத்தளத்தில் சந்திக்கும் வரை...

ஜீவந்தி இன்னும் வளர முன்தார வாழ்த்தி...

அன்படனும் நன்றியடனும்

வி. ஜீவகுமாரன்.
- நிலாவு நஸ்வூ ஹோஸ்டீஸ் -
Havevang 28, 2.TV
4300 Holbæk
Denmark

0045 59 46 45 47

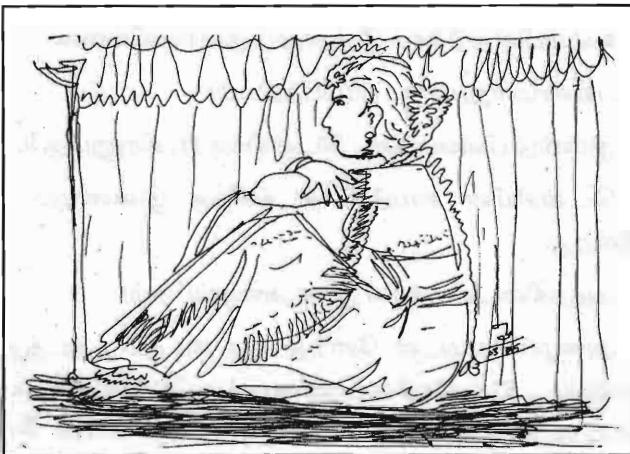
0045 28 77 45 47

E-mail: jeevakumaran5@gmail.com

Website: www.jeevakumaran.com

Facebook: www.facebook.com/jeeva.kumaran.18

விவாகரத்து

“12 வருட திருமண வாழ்க
கைக்குப் பின் நாம் பிரிந்து வாழ
முடிவு செய்திருக்கின்றோம். கொப்ப
னேகன் நகர மண்டபத்துக்கு அருகில்
உள்ள உணவுவிடுதியில் நடைபெற
வுள்ள இந்த விவாகரத்து நிகழ்வில்
தாங்கள் தங்கள் குடும்ப சமோதரராய்
வந் து கலந் து கொள் ஞ மாறு
அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கின் றோம்
-இங்நனம் சபேசன், சாந்தா”.

வெளியே பணி இறுகிப் பாறையாய் இருந்தது.

இருவரும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவுதான் அது. ஆனாலும்...
இந்த அழைப்பிதழ்?

தாழைப்பறந்து வந்த கிபிர் விமானம் குண்டு போட்டுப்
போனது.

பணிப்பாறைகள் பிளந்து பறந்தன.

உடம்பின் நடுக்கம் இன்னமும் குறையவில்லை.

பதின்மூன்று வருடதாம்பத்தியம்!

இரண்டு பிள்ளைகள் - பெண்சிக்கு 11. கிரணுக்கு 9.

பெண்சியின் சாமத்தி சடங்கிற்கு இன்னமும் 3 மாதம்
இருக்கின்றது.

அதற்கிடையில்தான் இந்த அழைப்பிதழ்!

அழைப்பிதழுடன் சேர்ந்து ஒரு கடிதம்... நடந்து முடிந்த
அத்தனையும்... 31ம் திகதி மற்றவர்களுக்கு சொல்லுவதற்காக அதில்
எழுதப்பட்டிருந்து... அதில் எந்த ஒரு பிழையையும் சாந்தாவால்
காணுமிடியவில்லை. ஆனால் உண்மை சுட்டது!

பிள்ளைகளை சபேசனுடன் விட்டுவிட்டு தலைமறைவாக
கனடாக்கோ அன்றி இலங்கைக்கோ போகவும் அவளால் முடிய
வில்லை. “பெண்சியும், கிரணும் எனதும் பிள்ளைகள் தான்”, அவள்
தனக்குள் தான் சொல்லிக் கொண்டாள். அன்று யாராவது
சபேசனின் மனதை மாற்ற மாட்டார்களா என “யாழ்ப்பாண பேதை”
மனம் நினைத்தது. ஆனால் அடுத்த வினாடியே... வாழ்க்கைக்காக
பிச்சை போடுங்கள் என இனியும் யாரிடமும் நான் கையேந்த
வேண்டாம் என அவளுள் இருந்த “பெண்மார்க் சாந்தா” உறுதியாகச்
சொல்லிக் கொண்டாள்.

ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு

அந்த அழைப்பிதழை அனுப்புவது என ஆத்திரத்திலும் அழகையுடனும் கதைத்ததுதான்.

ஆனால் அவளால் செயல்படுத்த முடிய வில்லை. அவனுக்கு அது முடிந்திருந்தது.

“நீங்கள் இன்னமும் மாறாவே இல்லை... அதே ஆம்பிளை திமிர்....”

“பிரச்சினை ஆம்பிளை-பொம்பிளை இல்லை எண்டது உனக்குத் தெரியும்”

“பிள்ளையின்றை சாமத்திசடங்கு வரையாவது பொறுத் திருக்கலாமே”

“பிறகு பிள்ளையின்றை கலியாணம் வரை பொறுத்திருக்க சொல்லி வரும். இனிமேலும் இந்த அரியண்டங்களை என்னாலை தாங்கேலாது”

“நான் அரியண்டமாய் போயிட்ட ணோ”

அடுப்பில் குழம்பு கொதித்துக் கொண்டு இருந்தது.

இந்த வருடக் குளிர் ஜோப்பா முழுவதையுமே உறைய வைத்துக் கொண்டு இருந்தது. மக்கள் கோடைகாலத்தில் முன்னேற்பாடாக வேண்டி வைத்திருத்த மலிவான விறகுகள் எல்லாவற்றையுமே மற்றாக எரித்து வீடுகளை கதகதப்பாக வைத்துக் கொண்டார்கள். மற்றவர்களோ விலை கூடிய மின்சார அடுப்புகளை பாவித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

கிறிஸ்மஸ் விளம்பரங்கள் தபாற்பெட்டியுள் நிறைந்து கண்சாடை காட்டிக் கொண்டு இருந்தன.

ஆனால் இந்த வருடம் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியான கிறிஸ்மஸ் கொண்டாட்டமாக இருக்கப் போவதில்லை என பிள்ளைகள்

இருவரும் தீர்மானித் திருந்தார்கள். அவர்கள் பிறந்தநாளில் இருந்து முதன் முதலாக அவர்கள் வீட்டில் கிறிஸ்மஸ்மரம் வைக்காமல் இருக்கும் மார்கழி 25 இந்த ஆண்டுதான். அவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் இல்லை. ஆனால் ஊருடன் சேர்ந்து கொண்டாடும் ஒரு திருவிழாப் போலதான் சிறுவயதில் இருந்து இது இருந்து வந்தது.

மார்கழி முதலாம் திகதியே சபேசனும் சாந்தாவும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு காட்டுக்குப் போய் கிறிஸ்மஸ் மரத்தைத் தறித்து காரின் பின்வண்டியில் போட்டு இழுத்து வந்து வீட்டின் நடுவில் நிறுத்தி வைப்பது தொடக்கம், 31ம் திகதி இரவு அதனை எடுத்து வெளியில் போடும் வரை இத்தனை ஆண்டுகளும் அந்த குடும்பத்தின் மகிழ்ச்சி கிறிஸ்மஸ் மரத்தைச் சுற்றியே இருக்கும். கிறிஸ்மஸ் பரிசுகள், பலகாரங்கள், மேலாக கிறிஸ்மஸ் விருந்துகள் என அந்த வாரம் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும்.

அதன் உச்சக்கட்டமாக மார்கழி 31ம் திகதி மாலைக் கொண்டாட்டமும் இறுதியில் இரவு 12 மணியாகும் பொழுது வாணங்கள், மத்தாப்பூக்கள், வெடிகள் என வருடப்பிறப்பை அனைவரும் கொண்டாடி மகிழ்வார்கள்.

இந்த அழைப்பிதழ் மிக நெருங்கிய நண்பர்கள் அவர்களின் குடும்பங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு இருந்தது. இறுதியாக தன் மனைவி பிள்ளைகளுடன் அவன் கழிக்க இருக்கும் மார்கழி 31. ஆனால் வீட்டில் இல்லை. வெளியே ஒரு உணவு விடுதியில்.

சுமார் முப்பது நெருங்கிய குடும்பங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட அழைப்பிதழ் அது. ஆனால் அந்த விடயம் அந்த ஊரிலும் பக்கத்து ஊரிலும் இருந்த சுமார் 300 குடும்பங்களுக்கும் தெரிய வந்திருந்தது. நாளை வங்காசிறியில் வந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை- ஊரைக் கூட்டிச் செய்யும் கலியாணம் போல ஊரைக்கூட்டிச் செய்யும் விவாகரத்து என.

இந்த அழைப்பிதழ் அனுப்பப்பட்ட பின்பு வழமைபோல பிள்ளைகளுடனும் மனைவியுடனும் சபேசன் கடைத்தெருவுக்குப் போகும் போது எல்லா தமிழ்க் கண்களும் அவனை விநோதமாக பார்த்தன.

“பிடிக்காட்டி வெட்டி விடுறதுக்கு இதென்ன அழைப்பிதழ் வைக்கிறது? சுத்த டெனிஷ்தனம்”

“அவனிலை பிழையோ? அவளிலை பிழையோ?”

“அவள் வேம்படியிலை படிக்கேக்கை என்ன ஆட்டம் ஆடிப்போட்டு இஞ்சைவந்தவளோ யாருக்குத் தெரியும்?”

“ஏன் அவர் சிங்கப்பூரிலை வேலை செய்யேக்கை என்ன கூத்து அடிச்சுப் போட்டு இஞ்சைவந்தவரோ...”

“என்னதான் சொன்னாலும் அந்த இரண்டு பேரும் எங்கள் எல்லாருக்கும் உதவி செய்திருக்கினம். ஒரு சின்ன போர்ம் என்றாலும் அதுகள் தான் நிரப்பித்தாறது. எந்த சாதி சமயம் பார்க்காமல் எல்லாருடனும் நல்லாய் பழகுற்றுகள். பாவங்கள்... யாரிட்டை கண் பட்டுதோ”

இரண்டு அழைப்புக்கு மூன்றாவது அழைப்பு இலவசம் என்ற இந்த வருட தொலைபேசி விளம்பரத்தை அந்த நகரமே இவர்களுக்காகவே பாவித்துக் கொண்டிருந்தது. தொலைபேசிக் கம்பனிக்காரன் நினைத்தானா தமிழர்களுக்கு முதலிரண்டு அழைப்பும் ஒரு நிமிட அழைப்பாயும் மூன்றாவது ஒரு மணித்தியால் அழைப்பாயுமாய் இருக்கப் போகின்றது என.

“நானும் நீயும் பிரிஞ்சு போன பிறகு... ஆளுக்காள் உன்னைப் பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் தவறாய் வாய்க்கு வாய் வந்ததுகளைக் கதைக்காமல்... இதாலைதான் பிரிகிறம் எண்டு எங்களுக்கு வேண்டியவைக்கு சொல்லுற்று நல்லது தானே. இல்லாட்டி ஆயுள்

முழுக்க நீயும் நானும் உன்னிலை பிழை, என்னிலை பிழை என்று அறிக்கை விட்டுக் கொண்டு... பட்டி மன்றம் நடாத்திக் கொண்டு... இருக்கிற நிம்மதியும் இல்லாமல் வாழ வேண்டி வரும்”, சபேசனுக்கு குரல் கட்டியது.

கண்ணீர் பொல பொல என்று ஓடியது.

“உங்களுக்கு நிம்மதி வேண்டும் எண்டு பிரிகிறியரோ! இல்லாட்டி என்னெத் தண்டிக்க வேண்டும் எண்டு பிரிகிறியரோ”

“இரண்டும் தான்”

“இந்தப் பிரச்சினையிலை ஊமைபோல நான் இவ்வளவு காலம் இருந்ததுக்கு என்னை தண்டிக்க வேண்டும் எண்டு நினைக் கிறியர். அது உங்கடை பிள்ளையளையும் சேர்த்துதான் தண்டிக்கும்”

“உன்றை ஜயாவும் அம்மாவும் செய்ததுகளை நான் செய்ய வேண்டும் எண்டு நினைக்கிறியோ... உன்னைக் கலியாணம் கட்டி 12 வருசத்துக்கு பிறகு நான் அனுபவிக்கிற இந்த வேதனையளை என்றை பிள்ளையர் அனுபவிக்க வேண்டாம். அதுகள் ஆவது உண்மையாய் வாழ்டும்.”

“அப்பநான் உங்களோடை நேர்மையாய் வாழேல்லையோ”

“நேர்மையாய் தான் வாழ்ந்தனி. ஆனால் இன்னொரு உண்மையையும் மறைஞ்சுக் கொண்டு வாழ்ந்தது பொய்யான வாழ்க்கைதானே”

“உங்களுக்கு விரும்பினமாதிரியே எதையும் செய்யுங்கோ. உங்கடை பட்டுப் பீதாம்பரங்களிலை இருந்து எந்த நூலும் கீழை விழுந்து விட வேண்டாம்.”

சபேசன் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்க்க அவள் மௌனமானாள்.

குசினியுள் சென்று தனக்கும் அவனுக்கும் தேநீரை எடுத்து வந்து முன் வைத்தாள்.

“எத்தனையோ முற்போக்கு கதைக்கிற உங்களுக்குள்ளை இப்பிடி ஒரு சபேசனா”

“இது முற்போக்கு, பிற்போக்குப் பிரச்சினை இல்லை. இது ஒருத்தனை திட்டமிட்டு ஏமாத்தினதுக்கு நீயும் உடன்தையாய் இருந்திருக்கிறாய். இதை திருமணத்துக்கு முதல் நீசரி, அல்லது யார் சரி சொல்லியிருந்தாலும் கட்டாயம் உண்ணை நான் கட்டித்தான் இருப்பன்”

அத்துடன் முடிந்த அன்றைய சம்பாசணையின் முடிவுதான் இன்று கைகளில் வந்திருக்கும்

“விவாகரத்துப்பிரிவு” அழைப்பிதழ்.

கையில் “விவாகரத்து” அழைப்பிதழ் இருந்த பொழுதும், இந்த 12 வருட திருமண, தாம்பத்திய வாழ்வின் சுகத்தையும் இனிமையையும் யாரும் வாழ்ந்திருக்க மாட்டார்கள் என மனதுள் எண்ணிக் கொண்டாள். அவளைச் சரி, பிள்ளைகளைச் சரி சபேசன் கவனித்துக் கொண்டதை பெருமையாக எண்ணிக் கொண்டாள்.

“ஐயா நீங்கள் செய்தது பிழைதான்... அதுக்கு என்றை வாழ்க்கை பலியாகிப் போச்சது” அன்று இரவு முழுக்க சாந்தா நித்திரையிலும் உழற்றிக் கொண்டு இருந்தாள்.

“இந்தப் பாவியின்றை வயித்திலை ஐஞ்சு பேரும் பெட்டையளாய் வந்து பிறந்தியளே... ஐயா என்ன செய்யறது. ஒருத்தி வெளியிலை போனால் மற்றதுகளை நல்லாக்கிப் போடுவாய் எண்டு நினைச்சவர்” தாய் கனகம் கனவில் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கடந்த கோடை விடுமுறைக்கு இலங்கைக்கு போகாமலே இருந்திருக்கலாம்.

காலம் முன்னேயும் அறிவு பின்னேயும் தானே சென்று கொண்டு இருக்கிறது. எனவே தான் “இப்படி இருந்திருக்கலாம்”, அப்படி இருந்திருக்கலாம்” என அறிவு யோசிப்பது எல்லாம் வாழ்விடம் தோற்றுப் போகின்றது.

சபேசன் டென்மார்க் வந்து 15 வருடங்கள். சாந்தாவுக்கு 12 வருடங்கள்.

அதை அந்தஸ்த்து கிடைத்த அடுத்த வருடம் யாழிப் பாணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பஸ்தர் சபேசனிடம் கேட்டார், “தம்பி எத்தனை நாளைக்குத் தான் உந்த மக்டோனால்ஸ் செத்த இறைச்சியை சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கப் போற்ற”

“நல்ல வடிவான படிச்ச பெட்டையாய் பாருங்கோவன் அண்ணை”

அடுத்து வந்த தபாலில் படமும் அதற்கு அடுத்த விமானத்தில் சுபமுகூர்த்தமும் பெண்ணும் டென்மார்க்கிற்கு வந்து இறங்கியது.

நல்ல + படிச்ச + வடிவான மூன்றும் சபேசனுக்கு அமைந்ததில் பலருக்குப் பொறாமையாக இருந்தது.

“இந்த உரல் உலக்கைகளையும் அம்மிக் கல்லுகளையும் நாங்களும் கொண்டு வந்து குடும்பம் நடத்துறம்” என மனைவி மாருக்கு பயந்தபடியும் பகிடி போலவும் சொல்லிக் கொண்டு கணவர்மார்கள் மொழிப்பாடசாலை, மலிவு விலையில் ஆறு கோழி 100 குறோன்கள் என வேண்டி சோற்றுடனும் பருப்புடனும் உருளைக்கிழங்குடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. அப்போதெல்லாம் துருவக்கரடி போட்ட மலிந்த பியர் தான். இப்போதுதான் அது சிவாஸ்ரீகல் விஸ்கிக்கு மாறியிருக்கிறது.

திருமணம் மிகச்சிறப்பாக நடந்தது. அவஸ்திரேலியாவில் இருந்து அவனது ஒரேயோரு உடன்பிறப்பான தங்கை குடும்பமும் தகப்பன் தாயும் வந்து அனைத்தையும் சிறப்பாக செய்து முடித் தார்கள். காரைநகரில் மிகப்பிரபலமான குடும்பம் அவர்களது. காரைநகர் சிவன்கோயில் காணியே எங்கடை தாத்தா கொடுத்தது என அடிக்கடி சொல்வதில் சபேசனுக்கு அப்படி ஒரு பெருமை. சாந்தாவுக்கு வெளிநாட்டு உறவுகள் என்று எதுவுமில்லை. இலங்கையில் இருந்த உறவுகளுக்கு திருமணத்திற்கு வர பொருளாதாரம் வசதியும் இருந்திருக்கவில்லை.

அந்த நகரத்தின் இளம் தமிழ் தம்பதியினர் சபேசனும் சாந்தாவும் தான். இளரத்தங்களின் நாடி நாளங்களில் மொழிக்கல்வி இலகுவில் பாய்ந்தோடி சண்ணாம்பு படிவில்லாத மூளையில் அது இறுக்கமாக படிந்து கொண்டது. அந்த நகரத்துக்கு முன்னர் வந்தவர்களை விட இவர்கள் இருவரின் முன்னேற்றம் துரிதகதியில் சென்று கொண்டு இருந்தது.

அடுத்ததடுத்து சாந்தாவிற்கு இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்த பொழுதும் அது அவர்களின் படிப்பையோ முன்னேற்றத்தையோ குழப்பவில்லை. அதிக நேரம் சிக்கினலுக்காக காத்திருந்து செல்லும் புகைவண்டிப் பயணம் போல அது அமைந்திருந்தது. ஆனாலும் அடைய வேண்டிய இலக்குகளை இருவருமே அடைந்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

கல்வியும் அது கொடுத்த நல்ல பதவிகளும் அதனால் அமைந்த பொருளாதாரமும் அவர்களின் வாழ்வு மிகச் சிறப்பாக அமைந்தது. தமிழ், டெனிஷ் கலாச்சாரத்தில் வாழ்ந்து செல்வது என்பது இருவேறு சக்கரங்களைப் பொருத்தி வண்டி ஓட்டுவது போல. அதை அவர்கள் நன்கே செலுத்திக் கொண்டு சென்றார்கள். பழமையையும் பேணி புதுமையையும் ஏற்று வாழும் கலை எல்லோருக்கும் உடனே வந்து விடுவதில்லை.

தாங்கள் முன்னேறிக் கொண்டும் ஊரில் இருந்த சாந்தாவின் தங்கைகளின் திருமணங்களுக்கும் இருவரும் உதவிக் கொண்டு இருந்தார்கள். சபேசனுக்கு ஊரில் எவர்க்கும் உதவ வேண்டும் என்ற தேவை இருக்கவில்லை.

நாட்டிலும் போர் நடந்து கொண்டு இருந்தது.

வெற்றி... தோல்வி... உண்மையான... பொய்யான... அல்லது இரண்டும் கலந்த செய்திகளையும்... இடைக்கிடை உண்ணாவிரதங்களையும் ஊர்வலங்களையும் ஏற்று நகர்ந்து கொண்டிருந்த புலம் பெயர்ந்த ஐரோப்பிய தமிழர்களின் அரசியல் வாழ்வு 2009ல் ஒரு தரம் ஸ்தம்பித்தது.

எம். ஜி. ஆர். ரசிகராய் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி அவரின் மறைவு முழுதமிழ் உலகத்தையும் கவலை கொள்ள வைத்த மாதிரித் தான் ஆயுதங்கள் மென்னமாக்கப்பட்டதும்... அதனைத் தொடர்ந்து வந்த உறுதி செய்யப்படாத மரணச் செய்திகளும் முழு உலகத்தையும் ஒரு தரம் உலுக்கிடுத்திருந்தது.

ஒருவரின் இழப்பு மற்றவர்களுக்கு அவரை மயானத்துக்கு எடுத்துச் செல்லும் வரை இருக்கும். சிலருக்கு 3நாட்கள் வரை இருக்கும். வேறு சிலருக்கு 30 நாட்கள் வரை இருக்கும். மிகக் குறைந்தவர்களுக்கு ஒரு வருடம். பின்பு கண்ணாடிச் சட்டத்தினுள் மாட்டப்பட்ட படத்தை பார்க்கும் போது மட்டுமே அவர்களின் நினைவு வரும். அதுபோலவே இறுதிப் போரின் பின் நிலைமை களும் மாற்ற தொடங்கி 2009இன் கோடை விடுமுறைக்கு வெளி நாடுகளில் இருந்து ஒரு ஆயிரம் குடும்பமும் 2010ல் பத்தாயிரம் குடும்பங்களும் என 2012 வந்த பொழுது விமான ரிக்கற்கள் கிடையாமல் தள்ளப்படும் நிலையும் வந்தது.

அவ்வாறு 2012 கோடை விடுமுறைக்கு ஊர் உறவுகளை பிள்ளைகளுக்கு காட்ட சாந்தாவும் சபேசனும் பெரிதும்

விரும்பினார்கள் - பனிகாலத்தில் நிலத்தின் கீழே உறங்கிக் கிடந்த கிழங்குகள் வசந்த காலத்தில் தலை தூக்குவது போல பல ஆசைகள் தலைதூக்கின.

கிணற்றில் தண்டு மோண்டு குளிப்பது... பிலாப்பலத்தை கீறி கையில் பசை ஓட்ட ஓட்ட பிய்த்து பிய்த்து சாப்பிடுவது... நுங்கை வெட்டி நுங்கின் கண்ணுக்குள் விரலை நோண்டிச் சுவைப்பது... சந்தைக்கு நடந்து சென்று மரக்கறியும் மீனும் வேண்டி வந்து கூழ்காய்ச்சிக் குடிப்பது... பின்னேரங்களில் மரவள்ளிக் கிழங்கை அவித்து தேங்காய்ப் போடாத மிளகாய்ச் சம்பலுடன் சாப்பிடுவது... பூவரசம் இலையை பிடுங்கி பீப்பி ஊதுவது... அதே பூவரசம் பூவில் பொம்மை செய்து பிள்ளைகளுக் காட்டுவது... வைரவகோவிலுக்கு பின்னால் உள்ள வயல் காணிக்குள் வெறும் கால்களுடன் நடந்து போவது என இத்தியாதி இத்தியாதி....

முடிவு?

ஆம்! இலங்கையில் யாருக்கும் சொல்லாமல் சஸ்பென்ஸாக போய் இறங்குவது என முடிவாயிற்று.

15 வருடங்களுக்கு முன்பு இடைவழியில் இலங்கை கடவுச் சீட்டை கிழித்துப் போட்டு நடுங்கியபடி டெனிம் ரவுசருடன் பயணித்த அதே எயர் வங்காவில் இப்போ கோட்டும் சூட்டும் போட்டபடி கையில் டெனிஷ் பாஸ்போட்டுடன் வான்த்தில் “வேலாயுதம்” திரைப் படத்தைப் பார்த்தபடி பயணம் மிக மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

சாந்தாவுக்கு 5 தங்கைகள், அவர்களின் குடும்பங்களை, பிள்ளைகளை, மேலாக வயது போன தாய் தகப்பனைச் சந்திக்க இருக்கும் மகிழ்ச்சியும், அவர்களை முதல் தடவையாக சந்திக்க இருக்கும் தனது கணவன் பிள்ளைகளிடம் அவர்கள் காட்ட இருக்கும் பாசத்தை எண்ணியபடியே அவரும் முகில்களினாடு பயணப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தாள்.

பிள்ளைகளுக்கு விமானத்தில் ஆயிரம் பொழுதுபோக்குகள் இருந்த பொழுதும் சபேசனையும் சாந்தாவையும் கேள்விகளால் துளைதெடுத்து விட்டார்கள். எங்கு எங்கு போவது?, சுடுதண்ணிக் கிணறு சுடுமா?, யானை நிற்குமா?, பாம்பு கடிக்குமா?, மக்டோனால்ஸ் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கா?, எங்களுக்கும் இப்பவே யாழ்ப் பாணத்தில் கலியாணம் பேசுவியளா என வயதுக்கு வந்த, வராத அனைத்து கேள்விகளும் அவர்களிடம் வந்து கொண்டு இருந்தது.

சபேசனும் சாந்தாவும் சளைக்காமல் பதில் சொல்லிக் கொண்டு இருக்க விமானத்தின் பின் சில்லுகள் தரையைத் தொட்டது.

திரையில் அழகிய இரண்டு மயில்கள் நடந்து சென்றன.

வெளியே அழகான தென்னை மரங்கள்.

“அப்பாவின்றை ஊருக்கு முதல் போற்றா? அம்மாவின்றை ஊருக்கு முதல் போற்றா?”

விமானநிலையத்தில் ஒழுங்கு செய்த கார் ஆனையிறவைத் தாண்டிக் கொண்டு இருந்தது.

“அம்மாவின்றை யாழ்ப்பாணம் தான் முதல் வரும். அப்பாவின்றை காரைநகர் பிறகுதான் வரும்”

“யாழ்ப்பாணத்திலே எந்த இடம்” தமிழ் தெரிந்த சிங்கள ரைவர் விசாரித்தான்.

“பீச் ரோட்”

“அப்ப கடற்கரை எல்லாம் இருக்கா அம்மா... நாங்கள் குளிக்கலாமா”

“ஓம்! ஆனால் அப்பாவின்றை காரைநகரில் இருக்கிற ஒரு பீச்தான் இன்னும் நல்லது”

“சுப்பர்... டென்மார்க் போறவரை இனி ஒவ்வொரு நாளும்

நாலு பேரும் கடலிலை குளிக்க வேணும்”

குழந்தைகள் குதூகவித்தார்கள்.

கார் போய்க்கொண்டு இருந்தது.

போர் தொடுத்த வடுக்கள் வழியெங்கும் தெரிந்தது.

“பாத்தீங்களா ஐயா... எப்பிடி இருந்த ஐவ்னா எப்பிடி ப் போச்சது”

அனுதாபப்படுகின்றானா?... அல்லது தங்களது வெற்றியை மறைமுகமாக சொல்லுகின்றானா?

சபேசனின் மெளனம் மேலும் அவனைப் பேசவிடவில்லை.

வீதிகள் முழுக்க நின்ற இராணுவத்தினரும் மொட்டையாக கருகியபடி காட்சியளித்த தென்னைகளும் பனைகளும்” இது என்யாழ்ப்பாணம் இல்லை” என சபேசனை என்ன வைத்தது.

மனதுக்குள் ஒரு மூட்டம்.

கார் பிரதான கண்டி வீதியில் இருந்து கொழும்புத்துறை வீதியை நோக்கித் திரும்பியது.

“வந்திட்டமா அம்மா?”

“இப்ப பீச ரோட் வந்திடும்”

குழந்தைகள் இருவரும் தங்கள் முகம் கண்ணாடியில் ஒட்ட வைத்தவாறு வெளியே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“அம்மம்மா, அம்மப்பா எல்லோருக்கும் பெரிய ஆச்சரிய மாய் இருக்கப் போகுது”

கார் பீச ரோட்டை நெருங்க அவர்களின் படபடப்பு அதிகமானது.

தூரத்தில் கடலும் மீன்பிடி வள்ளங்களும் கரையில் மக்களுமாக தெரிந்தார்கள்.

சபேசனுக்கும் சாந்தாவின் வீட்டைச் சரி, அவளது பெற்றோர், சுகோதாரங்களைப் பார்ப்பது சரி இதுதான்முதல்தடவை.

சாந்தாவின் வழிகாட்டவில் கார் ஒரு மணல் ஒழுங்கையில் இறங்கி மீண்டும் ஒரு ரோட்டுக் ஏற கடலும் இன்னும் அதிக வள்ளங் கரும் அதிக தென்னோலையால் மேய்ந்த வீடுகளும் அண்மித்தன.

பிள்ளைகள் கண்ணாடிக் கதவை இறக்கினார்கள்.

காரினுள் “குப்” என்று ஒரு மீன்வாடை.

அடுத்த கணமே பெண் பிள்ளை மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டு வாந்தி எடுத்தாள்.

பையன் கண்ணாடிக் கதவை மீண்டும் மூடினான்.

வாந்தி எடுத்த குழந்தையின் வாயைக் கழுவ தண்ணீயை டிக்கியில் இருந்து எடுப்பதற்காக சபேசன் காரை நிறுத்தச் சொல்ல, “அது தான் வீடு”, என சாந்தா பக்கத்தில் இருந்த தென்னோலையால் வேயப்பட்டு இன்னும் கட்டிமுடிக்காமல் இருந்த சீமெந்து வீட்டைக் காட்டினாள். முற்றத்தில் வலைகள் தொங்கிக் கொண்டு இருந்தன.

கார் ஒன்று வந்து நிற்பதைக் கண்டதும் ஊரே திரண்டது போல, காலைக் கடற்கரையில் நின்றிருந்த சிறியவர்கள் பெரிய வர்கள் என காரை நோக்கி வந்தார்கள்.

எல்லோரிலும் மீன் வாடை அடித்தது.

“எடியே சரசு... சுப்புராசான்றை மேள் வந்திருக்கிறாள்”

சபேசனின் முகம் இருண்டது.

டென்சி தொடர்ந்து சுத்தி எடுத்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

ஆமினா பேகம்

இது இது எல் லா ம்
நடந்திராது விட்டால் வாழ்க்கை
எவ்வளவு ரம்மிய மாக இருந்திருக்கும்
என எல் லோரும் வாழ்வின் ஒரு
சந் தர் ப் பத் தில் நினைத் துப்
பார்ப்பதுண்டு.

1974ல் யாழில் 4வது உலகத்
தமிழர் மகாநாட்டில் 9 உயிர்களின்
இழப்பு...

இனக்கலவரம்...

1987ல் திலீபனின் மரணம்...

1990ல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து முஸ்லீம்களின் வெளி யேற்றம்...

1991ல் ராஜீவ்காந்தியின் கொலை...

2009ல் முள்ளிவாய்க்கால் அவலம்....

இத்தியாதி...இத்தியாதி...இத்தியாதிகள்...

இவ்வாறுதான் சந்தரேசன் வீட்டுச் சம்பவமும் என்னை இரண்டொரு நாட்களாக குடைந்து எடுத்துக் கொண்டு இருக்கின்றது.

எந்தச் சம்பவத்தின் நதிமூலம் ரிஷிமூலத்தை ஆராய்ந்து கொண்டு சென்றாலும் ஓர் எல்லைக்கு மேல் என்னால் போகமுடியாது இருக்கின்றது. அல்லது உண்மைகளைத் தேடி பல இருட்டுக் குகைகளின் ஊடாக பயணிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. செல்லும் பாதைகளும் பல்வேறுபட்ட திசைகளில் பிரிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த தூரத்தை கடக்க எனக்கு போதிய சக்தி இல்லை எனவும் நன்கு தெரியும். எது நடந்ததோ அவை நன்றாகவே நடந்தது என கிருஷ்ணனின் காலடியில் போய் சரண் அடையவும் முடியாமலிருக்கின்றது.

சந்தரேசன் - சுமங்களா.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு 1987ல் பிரான்சுக்கு அகதி அந்தஸ்து கோரி வரும் போது அவர்களின் வயது 24ம் 22ம். வசதியான வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளும் கனவில் அதிகமான தமிழர்களைப் போல் கிடுகுவேலிகளுக்குள் இருந்து ஐரோப்பிய நாட்டுக்கு வந்து சேமிக்க வேண்டிய இடத்தில் சேமித்து

செலவழிக்க வேண்டிய இடத்தில் செலவழித்து, நல்ல பணக்காரர்களாக வாழ்பவர்களில் அவர்களும் இருவர் என்பதைத் தவிர வேறு எந்த முன்னுரையும் அவர்களைப் பற்றி இங்கு தேவையில்லை.

“அடுத்த குழந்தை இப்போது வேண்டாம் - இரண்டிற்கு மேல் எப்போதும் வேண்டாம்” என வீதியோரங்களின் சுவர்களில் ஒட்டப்பட்ட வாசகங்கள் கல்மேல் எழுத்து போல மனத்தில் பதிந்து இருந்தாலும் பிரான்சில் மூன்றாது பிள்ளையும் இருந்தால் அரசு உதவி அதிகமாகவே இருக்கும் என்பதால் சமங்களாவின் வயிற்றில் வந்து இறங்கியவள் தான் பூஷா என வகுப்புத் தோழிகளால் அழைக்கப்பட்ட பூர்ணிஷா.

ஜோராப்பாவில் பிள்ளைகளின் பெயர்களுக்கெல்லாம் காரணப் பெயர் தேடி புறப்படுவதும் முள்ளிவாய்க்காலில் இறந்தவர்களின் பெயர்ப் பட்டியலைத் தேடுவதும் ஒன்றுதான். அது அதுக்கான காரணங்கள் அவர் அவர்களுக்கே விளங்கும். உண்ணல், உடுத்தல், உழைத்தல், வாழ்தல் என்ற நான்கு கோட்பாட்டின்படி வாழுவேண்டுமே தவிர “காரணகாரியங்கள் எல்லாம் நமக்கேன்?” என ஆராயாது வாழ்ந்து விட்டுப் போவதுதான் இன்றைய ஜோராப்பிய ரெண்ட். அதனையே 99.99 வீதமான தமிழர்கள் கடைப்பிடிக்கின்றார்கள் - என்னைப் போல ஒரு சிலரைத் தவிர.

இனி கதைக்குள்வருவோம்!

பூஷா அந்த நகரத்தின் 19 வயதாகும் செல்லப் பிள்ளை. பிரான்ஸில் வாழ்ந்தாலும் தமிழில் புலி. மேடைப்பேச்சு, நடனம், நாடகம் அனைத்திலும் முதலிடம்.

ரமணி சந்திரனின் நாவலுக்கு நாவல் “ஜெ” வரையும் ஓவியங்கள் போல அவளின் அழகும் எப்போதும் மெருகேறிக் கொண்டேயிருக்கும்.

நான்கு பருவகாலங்களின் மாற்றங்களும் அவள் உடைகள், கை வளையல்கள், நெற்றிப் பொட்டு, காதணிகள், சப்பாத்துகளின் தெரியும்.

தனக்கு தெரிந்த எவ்வரையும் விழா மண்டபங்களில் சரி மற்றும் பொது இடங்களில் கண்டால் சரி அன்பாக கட்டியணைத்து பிரான்சு கலாசார முறைப்படி கண்ணத்தோடு கண்ணம் வைத்து அன்பைப் பரிமாறுவாள்.

“உந்தக் குமரிக்கு உந்த ஏடு எடுப்பெல்லாம் தேவையோ”, என எனது மனைவி வீடு வரும்வரை புறுபுறுத்துக் கொண்டே வருவாள்.

“மறைவிலை செய்தாத்தான் தப்பு! வெளிச்சத்திலை செய்தால் எதுவுமேதப்பில்லை!!” இது என்தத்துவம்.

“நல்ல காலம் எனக்கு இதுமாதிரி பொம்பிளைப்பிள்ளை இல்லை”, இது மனைவியின் சமாதானம்.

“உனக்கு வரப்போற மருமகள் ஒரு பொம்பிளைப்பிள்ளை தானே”, எனது வாய் கிண்டுகிறது.

“காலை உடைச்சு அடுப்புக்கை வைச்சுப் போடுவன்”

கடைத்தெருவுக்கு போய் வந்த களைப்பு தெரியாமல் அன்றைய தினம் பூஷாவின் கதையே காருக்குள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.

பூஷாவின் பெற்றோர் அவளுக்கு கொடுக்க வேண்டிய அளவு சுதந்திரத்தைக் கொடுத்தும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கட்டுப்பாட்டை விதித்தும் வளர்த்தது கண்டு எப்பவுமே எனக்கு நல்ல திருப்தி. ஆனால் அந்த சுதந்திர பூஷாவை என் மனைவியால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமலிருந்தது.

என்னுடைய மகனுக்கு அவளைவிட ஒரு வயது குறைவு

என்பதில் எப்பவுமோ ஒரு சின்ன வருத்தம் உண்டு. என் மகனும் அவரும் ஒரு யது வித்தியாசத்தை தாண்டி ஒருவரையொருவர் காதலித்தாலும் பச்சைக் கொடி காட்டவே நான் தயாராய் இருந்தேன். அப்படி ஒரு மருமகள் கனவு எனக்கு. எல்லாம் என் மனைவிக்குத் தெரியாமல் என் மனதுக்குள்ளே தான். ஒரு தலைக்காதல் போல இது ஒரு தலை மருமகள் கனவு.

ழூஷாவின் பெற்றோர் இருவரும் பிரான்சுக்கு வந்த காலம் தொடக்கம் எங்களுக்கு நல்ல நண்பர்கள். நன்மை, தீமை, இதர தமிழர்கள் பற்றிய புதினங்கள், சீட்டுகள், கழிவுகள், இலங்கை அரசியல் எல்லா வற்றையும் நேரம் கிடைக்கும் பொழுது தொலைபேசிகளில் பரிமாறிக் கொள்வோம்.

கோடைக்காலம் என்றாலும் அடைமழை பெய்யாமல் நல்ல வெயில் வந்தால் சில வேளைகளில் வாட்டிய இறைச்சியுடனும் சிவாஸ் ரீக்லுடனும் ஆண்கள் நாங்கள் முற்றத்தில் அமர்ந்திருக்க பொம்பிளையள் இருவரும் கடைசியாக சென்னை சிலக்கில் வந்த சேலைகளை இன்ர நெற்றில் பார்த்துக் கொண்டும் கதைத்துக் கொண்டும் இருப்பார்கள். இருவருக்குமே கடைசியாக வந்த நல்லசேலையை யார் முதலில் வாங்குவது என சின்னப் போட்டி வேறு ஒரு தளத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும். இது இப்ப ஒரு ஐந்தாறு வருடமாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ழூஷா எப்பொழுதும் தன்னுடன் கொண்டு திரியும் நாய்க்குட்டி எங்கள் தோட்டத்து புல்தரையில் ஒரு பந்தை உருட்டி விடுவதும் பின் அதைப் பார்த்து குலைத்து விளையாடுவதுமாக இருக்கின்றது. இடைக் கிடை வாலை ஆட்டியபடி என்னிடம் வந்து வாட்டாத பச்சை இறைச்சியை வேண்டிக் கொண்டு ஓடிச் செல்லும். ஷாவும் அவளது முத்த இரு சகோதரர்களும் எனது இரண்டு மகன்மாருடனும் சீட்டாடிக் கொண்டு இருப்பார்கள். சிலவேளை ஆளை ஆள் ஏமாற்றி விட்டார்கள் என்று பெருங்குரலுடன்

ஜீவருக்கும் இடையிலான அடிபாட்டுச் சத்தமும் வெளியில் கேட்கும்.

“உது கட்டாயம் பூஷா தான் ஏமாத்தியிருப்பாள்” தகப்பன் தன் மகள் மீதே குற்றப் பத்திரிகை தாக்கல் செய்வார்.

நானும் சிரித்தபடியே “அவருக்கு ஏதாவது இடம் பார்க்கிறி களோ” என எனது மருமகள் கணவு என்னையும் தாண்டி அவரிடம் கேட்கும்.

“இப்பதானே அவருக்கு 19. இன்னும் 3 வருசத்திலை யூனிவேசின்றி முடியட்டும். பிறகு யோசிப்பம்”

எனக்கு மனம் சற்று நிம்மதியடைந்தது - என் மகன் முயற்சி பண்ண இன்னும் மூன்று வருடம் இருக்கின்றது என்ற நிம்மதியில்.

கிறில் மீது நெருப்பில் வாட்டப்பட்டிருக்கும் இறைச்சியை வெட்டுவதற்காக கத்தியுடன் வந்த மனைவியைப் பார்த்த பொழுது “நீங்களும் ஒரு அப்பாவோ... பிள்ளைக்கு மாமா வேலை பார்க்கிறியளோ” எனச் சொல்லியபடி வருவது போலப்பட்டது.

மனக் கலக்கத்தில் இந்த முறை எதுவும் கலக்காமலே சிவாஸ் ரீ கலை ராவாக அடிக்க சந்தரேசன் என்னை வியப்பாய் பார்த்தார்.

நான் அசுடு வழிந்தேன்.

தொடர்ந்தும் பிறந்தநாள் விழாக்கள், கல்யாணவீட்டு வைபங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள் என பொது இடங்களுக்குச் செல்லும் பொழுதெல்லாம் என் கண்கள் பூஷாவை தேடிக் கொண்டிருக்கும். அவள் வரும் வரை ஏதோ என் மனம் அலைபாய்ந்து கொண்டிருக்கும்.

தீட்டிரென தேவதை போல முன்னே வந்து நிற்கும் பொழுது எல்லோரும் அதிசயிக்குமாப் போல அவளது ஆடை அணிகள்

அலங்காரம் அமைந்திருக்கும். எங்குபோய் இவற்றைக் கற்றுக் கொள்கிறானோ என் என்மனம் வியந்து போகும்.

என் மருமகள் (?) இவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றாள் என மனதுள் நான் தலையில் வைத்துக் கூத்தடித்தாலும் “ஓரு பொம் பிளைப் பிள்ளைக்கு இவ்வளவு ஆட்டம் கூடாது கண்டியளோ” என்று என் மனைவி மிளகாயை வறுத்தபடி சூசினியுள் நின்று புறுபறுக்கும் பொழுது நான் மீண்டும் தலையைக் குனிந்து கொண்டு வாராந்த பத்திரிகை ஒன்றினுள் ஒளிந்து விடுவேன். மீண்டும் வேதாளம் போல மனம் மட்டும் மனைவியை எட்டிப் பார்த்து, “பொறு... பொறு... அவள் மருமகளாய் மட்டும் வந்து உன் கொட்டத்தை அடக்கப் போறாள்” என சொல்லி விட்டுப் போய் முருங்கை மரத்தில் ஏறிவிடும்.

சாப்பாட்டுக் கோப்பையுடன் கதிரையில் வந்திருக்கும் என் மகனைப் பார்க்கும் பொழுது மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி என்ற குறளைத் தெரியாமல் வளர்ந்திருக்கிறானே என மனம் அவனைச் சபிக்கும். பணத்துக்கு பணம் அழுகுக்கு அழுகு. இந்த இரண்டையும் கொஞ்சம் கூட கையுள் வளைச்சுப் போடும் உலக நடப்பு தெரியாத மகனாக வளர்ந்திருக்கிறானே என்றும் மனம் வேதனைப்படும்.

“என்னடா... பூஷா விட நீ நல்ல றிசஸ்ட் எடுத்து சிளாஸ் அடிப்பியா?”

நான் இவனுக்கு அப்பாவா... இல்லை.... மாமா வேலை பார்க்கிறானா என மனதுள்ளு வேதனை வந்து போனது.

“பூஷா எல்லாம் பெரிசாய் பாஸ் பண்ணுவன் எண்டு நான் நினைக்கேல்லை அப்பா”

“என்டா... ”

“அதெல்லாம் ஏன்பா உங்களுக்கு.... சுந்தரேசன் மாமாவும் சுமங்களா அன்றியும் தான் பாவங்கள் ” என்றபடி சூசினியுள்

போனான்.

தோன்குக்கு மேல் வளர்ந்தவனை தொந்தரவு கொடுக்க விரும்பவில்லை.

எனக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. ஆனால் அவன் சொன்ன விதம் நல்லதாகப்படவில்லை.

மேலாக எதுவும் விளங்காமல் இருந்தாலே போதும் என மனம் எண்ணியது.

தோல்விகளைத் தாங்க ஏன்தான் மனித மனங்கள் தயங்கின்றதோ?

அன்று முழுக்க நான் நானாக இல்லாது அமைதியாக வீட்டிடுவேயே இருந்தது மட்டும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது.

அடுத்து வந்த புதுவருட தினத்திற்கு மூன்று நாள் இருந்த பொழுது சுந்தரேசன் வீட்டிடிற்கு போகும் பொழுது கையில் எடுத்துச் செல்லுவதற்காக நல்ல ஒரு வென் வாங்குவதற்கு பெரிய கடை ஒன்றினுள் நுழைந்தேன்.

அங்கு டூஷா ஒரு வென் போத்தலை வைத்து பிரட்டிப் பிரட்டிப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

எனக்கு மனது திக் என்றாலும் அவள் யாருக்கோ வேண்டுகின்றாள் என மனம் சமாதானப்பட்டுக் கொண்டது.

அவளிடம் போய் கதை கொடுப்போம் என நினைக்க முன்பு அவளின் அருகே வந்த மூன்று வெளிநாட்டு மாணவர்களுடன் அவள் பணம் செலுத்தும் இடத்துக்கு சென்றாள்.

நன்கு உற்றுப் பார்த்த பொழுது நால்வரும் தனித்தனியே தங்கள் கைகளில் இருந்த வைனுக்கு பணம் செலுத்தி விட்டு வெளியே போனார்கள்.

அவனும் யாருக்காவது பரிசு கொடுக்க வேண்டியிருக்கலாம் என மனம் சொல்லிக் கொண்டாலும் என்னால் சமாதானம் அடைய முடிய வில்லை.

எதுவுமே வேண்டாமல் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

நல்ல காலம் மனைவி வீட்டில் இருக்க இல்லை.

மகன் மட்டும் கம்பியூட்டருக்குள் முழுகிக் கொண்டு இருந்தான்.

நான் போய் பக்கத்தில் நின்றேன்.

“என்னப்பா”

“பூஷா பெரிதாய் பாஸ் பண்ண மாட்டான் என்று எப்பிடித் தெரியும்”

என்ன மேலும் கீழும் பார்த்து விட்டு, “இதிலை இருங்கோ அப்பா” என பக்கத்தில் இருந்த கதிரையைக் காட்டினான்.

தனது பேஸ் புக்கின் பலவேறு நண்பர்களினாடு பலவேறு பக்கங் களினாடு பயணப்படத் தொடங்கினான். இறுதியாக ஆமினாபேகம் என்ற ஒரு பெண்ணின்பக்கத்தில் வந்து நின்றான்.

எனக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அந்தப் பக்கத்தில் இருந்தது பூஷா தான். நெற்றியையும் வாயையும் மறைத்து மெல்லிய கறுத்த துப்பட்டா போட்டு ஒரு அரேபிய அழகி போல இருந்தாள். அதனாடு அவளின் முகம் நன்கு தெரிந்தது. கண்களில் மட்டும் அரேபிய அழகிகளின் போதை தெரிந்தது. கீழே உள்ள படங்களில் நின்றிருந்தது வைன் கடையில் நின்றிருந்த நான்கு வெளிநாட்டு இளைஞர்களில் ஒருவன். முஸ்லீமாய் இருக்க வேண்டும். ஸரானோ, ஸராக் கோ, ஆப்கானிஸ்தானோ என என்னால் கண்டு பிடிக்க முடிய வில்லை மற்றைய முன்று இளைஞர்களும் வேறு வேறு நாட்டுப்

பெண்களுடன்.

என் முகம் கறுத்ததை அவன் அவதானித்திருக்க வேண்டும்.

“அப்பா! இது எத்தனையோ நாளாய் நடக்குது.... இனி மேலாவது பூஷா கிறேசியிலை இருந்து விடுபடுங்கோ”

மகன் என் கன்னத்தில் அறைந்தது போலிருந்தது.

பூஷாவை எப்படியும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நினைப்பில் மகனின் அறையில் இருந்து வெளியேறி நேராக சுந்தரேசன் வீட்டுக்கு போனேன்.

அவர்கள் வீட்டு வாசலில் நாலைந்து பொலிஸ்காரர் நின்றிருந்தார்கள்.

வீடு கலவரப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

இரண்டு பொலிஸ்காரர் பூஷாவின் தமையன் மார் இருவரையும் கெட்டியாக பிடித்தபடி நின்றிருந்தார்கள்.

“அண்ணை எங்கடை மானம் எல்லாத்தையும் கொண்டு போறாள் உவள்” சுமங்களா என்னைக் கண்டவுடன் கதற்த தொடங்கினாள்.

சுந்தரேசன் மௌனமான கதவடியில் நின்றிருந்தார்.

தான் அந்த முஸ்லீம் பையனுடன் போகப்போகின்றேன் என அவள் பிடிவாதப்பட்டிருக்கின்றாள்... பெற்றாரும் சகோதரங்களும் தடுத்திருக்கின்றார்கள்... 18வயதான என்னை என் விருப்பத்தின்படி வாழுத் தடைசெய்கிறார்கள் என வீட்டினுள் இருந்தபடியே பொலிக்கக்கு தகவல் கொடுத்திருக்கிறாள்... அவளை பாதுகாப்பாக வீட்டில் இருந்து அழைத்துச் சென்று அவள் விரும்பிய இடத்தில் சேர்க்க பொலிஸ் வந்திருக்கிறது.

“நீங்கள் அவளுக்கு நல்ல பெற்றாராய் இருந்திட்டார்கள். ஆனால் அவள் உங்களுக்கு நல்ல பிள்ளையாய் இருக்கேல்லை.

அதுபடியால் கவலைப்படாதீர்கள்” - இது வழமையான எனது ஒரு ஆறுதல் வார்த்தை தான்.

எனது மனமோ விடைதெரியாத பல கேள்விகளுக்கு விடை தேடிக்கொண்டு இருந்தது.

தனது எல்லாப் பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு நடுக்கூடத்துக்கு வந்து எல்லோரையும் பார்த்து விட்டு பொலிஸ்க்கு பின்னால் போய் காரில் ஏறுகின்றாள்.

வழமையாக என்னைக் கண்டவுடன் “அங்கிள்” என கண்கள் விரிய விழிக்கும் அழைப்பு அவளிடம் காணாமல் போய் இருந்தது. அந்தக் கணத்தில் அங்கே நின்றிருந்தது என் பூஷா இல்லை.

“அண்ணை உவள் வழியில்லாமல் நோட்டிலை நிற்கப் போகின்றாள்” பிரேதம் எடுக்கும் பொழுது வீட்டை நிறைக்கும் அவலக் குரலாய் சுமங்களாவின் குரல் ஒலிக்கின்றது.

அவள் வளர்த்த நாய்க்குட்டி மட்டும் குலைத்தபடி வீட்டுக்கும் பொலிஸ்காரரின் காருக்கும் இடையில் மாறி மாறி ஓடிக்கொண்டு நின்றது.

இது இது எல்லாம் நடந்திராது விட்டால் வாழ்க்கை எவ்வளவு ரம்மியமாக இருந்திருக்கும் என எல்லோரும் வாழ்வின் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

1987ல் சுந்தரேசனும் சியாமளாவும் அகதி அந்தஸ்துக் கோரி பிரான்சுக்கு வராமல் இருந்திருக்கலாம்.

1993ல் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கும் பிரான்சு நாட்டு அரசின் மூன்றாவது பிள்ளைக் கான பொருளாதார உதவிக் கும் ஆசைப்படாமல் இருந்திருக்கலாம்.

2006ல் பூஷா பெரியபிள்ளை ஆகிய பொழுது சேமித்தது

எல்லாம் போதும் என ஊருடன் போயிருக்கலாம். அக்கம் பக்கம் பார்த்து வளர்ந்திருப்பாள்.

2011ல் 18 வயதாகிய பொழுது தானாக வந்த ஒரு சம்மந்தத்தை படிப்பு முடியட்டும் எனக் காத்திருக்காமல் சுந்த ரேசனும் சியாமளாவும் செய்திருக்கலாம்.

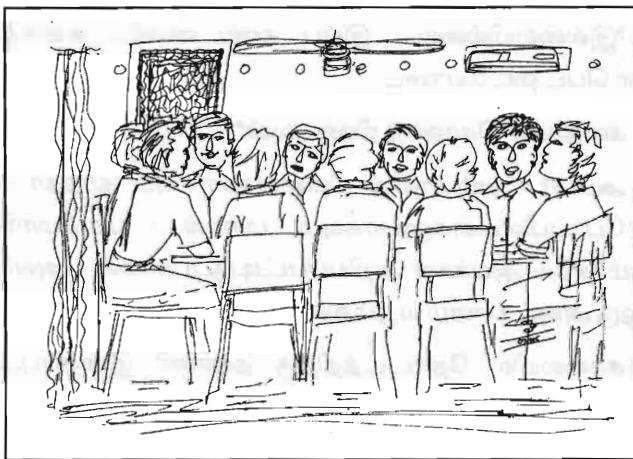
2012ல் எனது மகனே அவளைக் காத்திலித்து இருந்திருக்கலாம்.

2013ல் ஐபோன், ஐபாட், பேஸ் புக்குகளில் இன்னும் தொழில் நுட்ப வசதிகள் பெருகாமல் இருந்திருக்கலாம். மொத்தத்தில் பூஷா என்கிற பூரணிஷா பேஸ்புக்கில் ஆயினாபேக மாக ஆறுமாதம் பழக்கமான வேற்று நாட்டு ஒருவனுடன் அவசரப்பட்டு வீட்டைவிட்டு போகாமல் இருந்திருக்கலாம்.

ஏன் இப்படி எல்லாம் நடந்தது?

எந்தச் சம்பவத்தின் நதிமூலம் ரிஷிமூலத்தை ஆராய்ந்து கொண்டு சென்றாலும் ஓர் எல்லைக்கு மேல் என்னால் போகமுடியாது இருக்கின்றது. அல்லது உண்மைகளைத் தேடி பல இருட்டுக் குகைகளின் ஊடாக பயணிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. செல்லும் பாதைகளும் பல்வேறுபட்ட திசைகளில் பிரிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த தூரத்தை கடக்க எனக்கு போதிய சக்தி இல்லை எனவும் நன்கு தெரியும். எது நடந்ததோ அவை நன்றாகவே நடந்தது என கிருஷ்ணனின் காலடியில் போய் சரண் அடையவும் முடியாமலிருக்கின்றது.

தீயதை சேராதே

2000

அவர்கள் அந்த நகரத்திற்கு
அகதி அந்தஸ்த்துப் பெற்று வந்த
பொழுது அவர்களுக்கு இருந்த தலை
யாய் பிரச்சினை யாருடன் பேசிப்
பழுவது என்பதுதான்.

இலங்கையில் இருந்தவரை
அவ்வாறு ஒரு பிரச்சனை யாருக்கும்
இருந்ததில்லை.

பிறந்த வீடு... ஒடி விளை யாடிய ஒழுங்கை... படித்த பாடசாலை... வாழ்ந்த கிராமம்... என எல்லைகளும் வட்டங்களும் மிகச் சிறிதாகவே இருந்தது.

“சிவராசா அண்ணேயின்றை மகனைக் கண்டியா?”

“சுப்பற்றை பேரனோடை விளையாடிக் கொண்டு நின்டவன்”

“இல்லையில்லை... இப்ப கண்டனான்... கனகத்தின்றை மருமகள் பெட்டையோடை

கதைச்சுக் கொண்டு நின்டவன்”

அப்பா - அம்மாவின் பிள்ளைகளாகவும், தாத்தா - பாட்டி களின் பேரப்பிள்ளைகளுமாகவும், மாமன் - மாமிமாரின் மருமக்களுமாகவே அவர்கள் அறியப்பட்டிருப்பார்கள் - அவர்களுக்கு என்று ஒரு அடையாளம் வரும் வரை.

காலையில் தோட்டத்திற்கு தண்ணி இறைப்பு... பிறகு பாடசாலை... மாலையில் ரியூசன் வகுப்புகள்... சனி ஞாயிறு வந்தால் ஆரம்பத்தில் தென்னமட்டையில் கிறிக்கட் “பற்” ரும் மொத்த மான மூன்று பூவரம் தடியில் விக்கற்றும்... பின்பு உண்மையான துடுப்பாட்டம் கால்பந்தாட்டம்... ஊர்த்திருவிழா வந்தால் எப்பொழுது திருவிழா முடியும் மாமிசம் உண்ணலாம் என மனதின் ஒரு மூலையில் நினைத்தபடி பன்னிருநாள் கொண்டாட்ட மும்... என்றோ ஒரு நாள் வரும் உறவினரின் கலியாணவீடு அல்லது சாவீடு... இவற்றுடனே வாழ்வு போய்க் கொண்டிருக்கும்.

அமைதியான நதியினில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் படகு ஒரு காட்டாற்றில் சிக்கி ஆற்றுடன் அள்ளுப்பட்டுப் போய் கடலுடன் போய்க் கலக்கும் போது ஏற்படும் தத்தளிப்புத் தான், முன்பின் தெரியாத நாட்டில் அகதி என்ற நாமத்தை நெற்றியில் பூசிக் கொண்டு புதிய பாஸை, புதிய கலாச்சாரம், புதிய காலநிலையுடன்

வாழப்புறப்படும் பொழுது ஏற்படும்.

“சற்குணம் மாஸ்டர் இப்பிடிச் செய்வார் எண்டு நினைச்சுப் பார்க்கேல்லை. இருபது இருபது ஆக அறுபது பேரின்ரை மூன்று சீட்டுக் காசையும் எடுத்துக் கொண்டு கண்டாக்கு ஒடிட்டாராம். இலங்கைக் காசுக்கு அறுபது இலட்சம்”

“சிவனேசன் ஒரு வெள்ளாந்தி. தனிய இருக்கிற பொடியள் எண்டுதானாம் அணைச்சு அணைச்சு சாப்பாடு போட்டவராம். யார் நினைச்சது சாப்பிட வந்த ஒரு பொடியனோடை மனுஷி ஒடிப் போகும் எண்டு அதுவும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் விட்டுட்டு”

“அவை ஊரிலை வெவ்வேறு இயக்கங்களாம். அதுதான் பிரச்சனை. இவையோடை சேர்ந்தால் அவை கோவிப்பினம். அவையோடை சேர்ந்தால் இவை கோவிப்பினம். நேற்றும் படம் முடியதியேட்டர் வாசலிலை பிரச்சனையாம்”

ஏற்ச சொன்னால் ஏருதுக்கும், இறங்கச் சொன்னால் முடவனுக்கும், கோபம் வரும் இந்தக் குட்டி யாழ்ப்பாணம் டொட் கொம் டென்மார்க்கில், எந்த வடையை எந்தக் காகம் எப்போது கொத்திச் செல்லும்... அந்த வடையை எந்த நரி எப்போது கெளவிச் செல்லும் எனத் தெரியாத சூழலில் புதிதாக அகதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு இந்த நகரத்துக்கு வாழ வந்தவர்கள் தான் மனோவும் மனோகரியும்.

அந்த நகரத்தில் அவர்களுக்கு நகரசபை யின் உதவியால் ஒரு வாடகை வீடு கிடைத்து குடிபுகுந்த நாளன்று பின்னேரம் போல வாசல் கதவுத்தட்டப்பட்டது. ”

“நீங்கள்தானே இந்த சிற்றிக்கு புதுக்க வந்தனீங்கள்...”

“ஆமாம்”

“உங்களுக்குத் தெரியாதது இல்லை... எல்லோரும்

நாட்டுக்கு எங்கடை பங்களிப்பைச் செய்ய வேணும். அதுதான் மாதாமாதம் ஒரு குறிப் பிட்ட ஒரு தொகையை உங்களிட்டை எதிர் பார்க்கிறம்... அதோடை ஏதாவது பெரிய தேவை ஏற்பட்டால் அவசரநிதி என்று உங்களிட்டை வருவம்”

“அம்” அல்லது “இல்லை” என்று சொல்ல முதல் ஒரு தொகையை எழுதிக் கொண்டு சென்றார்கள்.

மனோவும் மனோகரியும் ஆளை ஆள் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

“ஊரிலை வந்த கடனே முடி யேல்லை...”, மனோ தயங்கிக் கொண்டு மனோகரிக்கு சொல்ல வாயெடுக்க, “எனக்கு தொரியது. ஆனால் ஊரோடை ஒத்தது தானே இதுவும். எங்களுக்கு மட்டும் தனிய இல்லையே”, என அவனைச் சமாதானப் படுத்தினார்.

ஒரு கிழமை போயிருக்கும்.

“கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று சொல்லுவாங்கள். அதுதான் நாங்கள் ஒரு கோயில் கட்ட முடிவு எடுத்திருக் கிறம். இந்த ஊரிலை இருக்கிற எல்லாரும் குறிப் பிட்ட ஒரு தொகையை போட்டால் கவாமியை எழுந்தருளிப் பண்ணிப் போடலாம். பிறகு மாதத்திலை ஒரு சின்னத் தொகை அங்கத்தவர் காசு என்று செலுத்த வேணும். அது கோயிலின்றை பராமரிப்புக்கு உதவும்”

“இல்லையுங்கோ... எங்களுக்கு சரியான கஷ்டம்”

“தயவு செய்து அப்பிடிச் சொல்லாதை யுங்கோ... யாருக்குத் தான் கஷ்டம் இல்லை... கோயில் வந்தால் எல்லாருக்கும் நல்லது தானே. அதுவும் ஊர் ஒத்த விடயம்”

அன்று மனோகரி சொன்னதை அவர்கள் வேறு விடயமாகச் சொன்ன பொழுது மனோ எதுவுமே சொல்ல முடியாது வந்தவர் களின் கொப்பியில் தன் கையெழுத்தை இட்டான்.

மொழிப்பாடசாலையில் மனோ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மற்றவர்களுடன் நெருங்கி வந்த பொழுது தங்கள் வீட்டுக்கு காசக்கு வந்தவர்கள் பற்றி சென்னான். மற்றவர்கள் வீட்டுக்கும் அவ்வாறே ஆட்கள் சென்றார்களா என அறியும் உள்நோக்கத்திலேயே அவ்வாறே கதையைத் தொடங்கி யிருந்தான்.

“இது மட்டுமில்லை மனோ... இனித் தமிழர் புனர் வாழ்வுக் கழகம் என்றும் தமிழ்ச் சங்கம் என்றும் கலைவிழாக்கள் என்றும் ஆட்கள் வருவினம். எங்களுக்கும் ஊரிலை கண பிரச்சனை இருக்கு. என்ன செய்யுறது ஊரோடை ஒத்துப் போக வேண்டி இருக்கு.”

மனோவிற்கு இது தன்னுடைய பிரச்சனை மட்டும் இல்லை என நன்கு புரிந்தது. இதுவும் சேர்ந்ததுதான் வெளிநாட்டு வாழ்க்கை என நன்கு புரிந்தது.

பனிப்பாறைப் பூமியில் வேர்கள் மெது மெதுவாகத்தான் கீழிறங்கும். அவ்வாறேதான் மனோவினதும் மனோகரியினதும் வாழ்வு டென்மார்க்கில் ஆரம்பமானது.

பின்பென்ன? பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள், சாமத்திய வீடுகள், கல்யாண வீடு கள், கலைவிழாக்கள் இத்தியாதி இத்தியாதி யுடன் வாழ்க்கை வேகமெடுக்கத் தொடங்கியது - களியாட்டத் திடல்களில் வேகமாக ஓடும் மின்சார ரெயில்கள் போல.

புதிதாக ஆட்டுப்பட்டிக்கு வந்த ஆடுகள் போல மனோவும் மனோகரியும் நன்கு அனை வருடங்கும் கலந்து விட்டார்கள். அளவுக்கதிக மான செலவுகள் ஏற்படும் பொழுது இரண்டாவது மூன்றாவது வேலைகள் எனப் போய் அந்த அந்த மாதங்களில் துண்டு விழும் மாதாந்த பஜட்டெச்சீர் செய்யவும் பழகிக் கொண்டார்கள்.

புலம் பெயர் நாடுகளில் ஒவ்வொருவரும் எவ்வாறு நன்கு பழகின்றார்களோ அதற்கேற்ற மாதிரி அண்ணா, அங்கிள், ஜயா என்ற அடைமொழிகளும் அவர்களின் பெயர்களுடன் ஒட்டிக் கொள்ளும். அவ்வாறே மனோ மனோ அண்ணாவாகவும் மனோகரி

மனோகரி அக்காவுமாயினர்.

“தம்பி மனோ இண்டைக்கு கூழ் காச்சறம். நீங்களும் அவாவும் வாங்கோவன்”, இதுஇராசநாயத்தார்.

“மனோகரி அக்கா நீங்கள் தான் என்றை பிள்ளையின்றை சாமத்திய சடங்கிற்கு சடை நாகம் கட்ட வேணும்” இது சுரேசனின் மனைவி.

“அண்ணை ஊர் ஆடு வேண்டி பங்கு போட்டவங்கள்.

உங்களுக்கும் ஒரு பங்கு வாங்கி வைச்சிருக்கிறன். பின்னேரம் வொலிபோல் விளையாட வரேக்கை கொண்டு வாறன்.” சுரேசன்.

2010

இந்த பத்து ஆண்டுக்குள் எத்தனையோ எத்தனைகள் நடந்து போயிற்று.

ஆயுதங்கள் மெளனமாக்கப்பட்டு விட்டன. போர்க்குற்ற விசாரணைகள் ஆரம்பமாகி இருந்தன - அது உலக அரசியல்.

அம்மன் கோயில் நிர்வாகம் இரண்டாகி விட்டது. - இது அவர்கள் வசித்த நகரத்தின் அரசியல்.

கோயில் நிர்வாக ஒழுங்கு சம்மந்தமாக எழுந்த போது அந்த நகரத்தில் இருந்தவர்களுக்கு சுரேசனின் பக்கம் நிற்பதா அல்லது இராசநாயத்தினாரின் பக்கம் நிற்பதா என்ற பிரச்சனை தலை தூக்கியது. நேர்மையின் பக்கம் தாம் நிற்க வேண்டும் என அதிகம் பேர் நினைக்க வில்லை. நேர்மை என்று பார்த்தால் நியாயம் சுரேசனின் பக்கமே இருந்தது. மனோ நியாயத்தின் பக்கமே நின்றான்.

அன்றுடன் சுரேசன் வீட்டுக்கும் இராசநாயத்தார் குடும்பத் துக்கும் உறவு விட்டுப் போயிற்று.

ஆனால் மனோ குடும்பம் இரு குடும்பத்துடனும் பழகிக் கொண்டு வந்தார்கள். “பொதுப் பிரச்சனையை வீட்டுக்குள் கொண்டு வராமல் இருக்க டெனிஷ்காரன்களிற்றை நம்ம ஆட்கள் படிக்க வேணும்”, அடிக்கடி மனோ சொல்வது. ஆனால் எவர் கேட்பது?

“பட்டி மன்ற கலாச்சாரத்துக்கு பழக்கப்பட்ட எங்கடை சனத்துக்கு இந்த நாடு போலை எதையும் கலந்துரையாடி முடிவு எடுக்கிற தன்மை கொஞ்சமும் இல்லை. எங்களுக்குத் தெரிஞ்சது எல்லாம் வெட்டு ஒண்டு துண்டு இரண்டு தான்” மனோகரி குசினியுள் நின்று தாழித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“இனி ஒரு செத்தவீடு ஏதும் நடந்தால் தான் சுரேசனும் இராசநாயத்தாரும் ஒருத்தரோடை ஒருத்தர் பேசவினம்... பழகி வினம்... அதுவரை மௌன யுத்தமும் அவர்களைச் சுற்றி யிருப்பவர்கள் போடும் தூபமும் தான் தொடரும்”

இந்த ஆண்டின் கோடை விடுமுறைக்கு இராசநாயத்தார் உட்படபலர் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் சென்று விட்டார்கள்.

மனோக்கும் மனோகரிக்கும் பிள்ளை களுக்கும் டென்மார்க் கிண் கடற்கரைகளும் ஜேர்மனில் இருந்த சில கோயில்களின் தேர்த் திருவிழாவும் தான் பொழுது போக்காய் அமைந்திருந்தது.

ஜேர் மனியால் திரும் பி வந்த பொழுது காரை கொலண்ட்டுக்குள் திருப்பினான். அங்குள்ள ஒரு சந்தையில் மிக மலிவாக மீன், நண்டு, கணவாய் வேண்டலாம். தனது கார் டிக்கியுள் எவ்வளவு வைக்கலாமோ அவ்வளவு மீன் வகைகளை தங்களுக்கு மட்டுமன்றி சுரேசன், இராசநாயத்தார் மற்றும் சில தமிழருக்கும் சேர்த்து வேண்டினான்.

“மீன் பழுதாகிடாதோ...”

“இல்லை இன்னும் மூன்று மணித்தியாலம் தான். போன

உடனேடிபிறிய்ச்சில் போட்டிட்டால் சரி”

“அப்பாக்கு ஊருக்கு வேண்டி வராட்டி அவருக்கு செமிக்காது”

“அப்பிடி ஊரிலை இருந்து பழகிட்டம்”

பெடன்மார்க்குக்கு வந்த போது இராசநாயத்தாரின் மீன் பங்கை தவிர மற்றவர்களின் பங்கை தொலைபேசியில் அழைத்து உடனே கொடுத்து விட்டான்.

அனைவரும் தங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்து அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டு அதற் கான பணத்தைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றாலும் சிலரின் முகத்தில் ஏதோ ஒரு மாறுதல் தெரிந்தது.

தொடர்ந்து அடுத்தடுத்த நாட்களில் மனோவும் மனோகரி யும் அதிகமானவர்களை தெருவீதிகளில் பார்த்து புன்னகைத்த போதும் பதில்புன்னகை உயிரற்றே இருந்தது.

ஆனால்ஏன்எதுக்கு என்றோ எதுவுமே கேட்கமுடியவில்லை.

அவ்வாறு கேட்பதும் அநாகரிகமாகப்பட்டது அவர் களுக்கு.

அன்று மாலை அம்மன் கோவிலுக்குப் போனபோதும் அடுத்தநாள் சுரேசனின் பிள்ளை யின் பிறந்தநாளுக்குப் போன போதும் அதே நிலையாகவே இருந்தது.

அந்த மெளனம் மனோக்குச்சரி மனேகரிக்குச் சரி நல்லதாகப்படவில்லை.

விடைதெரியாத வினாக்களுக்கு மனம் எப்பொழுதும் விடை தேடிக்கொண்டு இருக்கும். அவ்வாறே அடுத்த நாளும் கழிந்தது.

மூன்றாம் நாள் இரவு சுரேசன் தொலை பேசியில் அழைத்தான்.

“சொல்லுங்கோ சூரேஸ்”

“இப்பதான் கேள்விப்பட்டன்... ஒரு கிழமைக்கு முதல் இராசநாயகத்தாரை கட்டு நாயக்காவிலை பிடிச்சுப் போட்டான்களாம்.”

மனோக்கு “திக்” என்றது.

“ஏன்”

“காரணம் தெரியேல்லை... ஆனால் நான் அல்லது நீங்கள் கோயில் பிரச்சனையை மனதில் வைத்து அவரை இயக்கம் என்று சொல்லி கொழும்பிலை வைத்து மாட்டிப் போட்டம் என்று சனம் கதைக்குதுகள்”

“அந்த ஆள் பாவம் சுரேசன். கோயில் விடயத்திலை அவர் நடந்தது பிழைதான். ஆனால் இயக்கத்துக்கும் அவருக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லையே. அதுசுரி...அதுக்குத்தான் சனங்கள் இப்பிடிபேயறைந்தது போலத் திரிஞ்சுதுகளோ”

“இருக்கலாம்”

சுரேசன் தொலைபேசியை வைத்து விட்டான்.

ஏதோ ஒன்று தராசை தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அப்பத்தை இவ்வாறு பிரித்துப் போட்டிருக்கு என்று நன்கு புரிந்தது.

இப்ப பார்த்தீரா! கடைசிவரை சுரேசன் இதைச் செய்திருக்க மாட்டான். சுரேசனுக்கு ஆதரவாய் கோயில் கூட்டத்திலை கதைத் தற்கு என்னையும் சேர்த்து என்னையும் சேர்த்து வைச்சிருக்கினம் போலை. இந்த ஊர் இத்தனை வருடம் என்னோடையும் சுரேசனோடையும் வாழ்ந்திருக்கு. யார் எதைச் செய்வினம் என்று இந்த சனங்களுக்கு தெரியாதோ?..” மனேகாரிக்கு சொல்லிக் கவலைப் பட்டான்.

சிறிது நேரத்தில் வாசல் கதவுதட்டப்பட்டது.

நாலைந்து பேர் கையில் ஒரு கொப்பியடனும் சில நோட்டீஸ்களுடனும் நின்றிருந்தனர்.

“நாங்கள் பக்கத்து சிற்றியிலை இருந்து வாறம். இங்கை ஒரு அம்மன் கோவில் மட்டும் தான் இருக்கு... அதுதான் எல்லாத் தமிழ் ஆட்களும் சேர்ந்து ஒரு சிவன் கோவில் கட்டுவம் என்று” அவர்கள் சொல்லி முடிக்கவில்லை கதவைப் படார் என்று சாத்திவிட்டு போய் சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டான்.

வந்தவர்கள், “இப்பிடிப்பட்டவர் களாலை தான் எங்கடை போராட்டங்கள் தோற்று. ஆளுக்கு தமிழ் உண்ரவே இல்லைப் போலை”, எனதங்களுக்குள் சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள்.

ஆள் ஜெகோவாசிலை சேர்ந் திட்டாரோ?” இன்னொருவன் சொல்லிக் கொண்டு போனான்.

முன்னால் இருந்த ரி.வி.யின் மேல் இருந்த மூன்று குரங்குப் பொம்மைகளுக்குப் பக்கத்தில் இன்னோர் குரங்கும் அமர்ந்திருந்து வேண்டாம் என ஒரு தனது சுட்டு விரலால் எச்சரிக்கை செய்வது போல இருந்தது.

அது என்ன சொல்கிறது புரிவது போலவும் இருந்தது.

புரியாதது போலவும் இருந்தது.

கண்ணைக் கசக்கி விட்டு மீண்டும் குரங்குப் பொம்மைகளை பார்த்தான்.

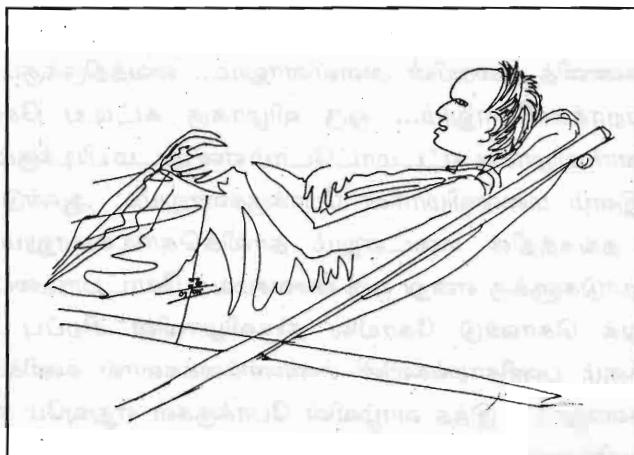
அங்கே மூன்று குரங்குகள் மட்டும் உட்கார்ந்திருந்தது.

மனோவிற்கு இன்னும் நாலைந்து குரங்குகளை அவற்றின் பக்கத்தில் இருத்தி வைக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது.

“வைத்தால் மட்டும் என்ன?”

அந்த மூன்று குரங்குகளும் அவனிடமே திருப்பிக் கேட்டன.

பிணைம்

என்னதான் ஒதுங்கி ஒதுங்கி

இருந்தாலும், வீட்டின் வாசலில் வந்து,

“அண்ணே ஒருக்கா கதவைத்

திறவுங்கோ... உங்களாலைதான் இது

முடியும்... உங்களை விட்டால் மனம்

வைச்ச கெட்டித்தனமாய் இதைச்

செய்ய எங்களுக்கு யார் இருக்கினம்”

என நட்புகள் கொண்டுவரும் பிரச

சினைகள் கதவைத் தட்டும் பொழுது

என்ன செய்ய முடியும்?

கொஞ்சக் காலமாக எதுவுமே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.

முள்ளிவாய்க்காலுடன் ஆயு தங்கள் மெளனமாகி விட, அங்கே யுள்ள மக்கள் பற்றி எந்தப் பிரக்ஞை யும் இன்றி, ஆண்டுக்கு ஒரு முறை தொலைக்காட்சிகளில் வாசிக்கப் படும் கண்ணர்க் கவிதைகள்... வீர முழுக்கங்கள்... நாள் முழுக்க சோக இசைகள்... கருத்தாடு களங்கள்... இடைவேளையின் பொழுது கோச்சடையானின் விளம்பரங்கள்... இது எதுவுமே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.

கணனித் திரையின் அளவினாலும்... வைத்திருக்கும் காரின் வகையறாக்களினாலும்... ஒரு விழாக்கு கட்டிய சேலையை இன்னோர் விழாக்கு கட்டமாட்டோம் என அடம் பிடிக்கும் எங்கள் இன இளம் மணவிமாரின் போக்குகளாலும்... ஆண்டுக்கொரு முறை தங்கத்தின் எடைஏறும் தாவிக்கொடிகளாலும்... புலம் பெயர்நாடுகளுக்கு என்று ஒரு சைவசமயக் கோட்பாட்டை நாமே வகுத்துக் கொண்டு கோயில் திருவிழாவின் சிறப்பு என்பது படைக்கும் பணிகாரங்களின் எண்ணிக்கைகளால் கணிக்கப்படும் நிலைகளாலும்... இந்த வாழ்வின் போக்குகள் எதுவுமே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.

எல்லோர் கையிலும் அடிமட்டம்.

அங்குலங்களிலும் மில்லி மீற்றரில் அளப்பதற்கான அடிமட்டம்.

தங்கச் சங்கிலி அணிந்திருந்தால் இலங்கைப் பவுணோ... சுவதிப் பவுணோ என உரசிப் பார்ப்பதில் அடிமட்டம்.

பிள்ளை நல்லாய் படிக்கின்றான் என்னும் முதல் எவ்வளவு சம்பளம் வரும் எனக் கேட்கும் அடிமட்டம்.

மகளுக்கு ஒரு வரன் வந்திருக்கு என்னும் முதல் சீதனம் எவ்வளவு கொடுத்தீர்கள் எனக் கேட்கும் ஒரு அடிமட்டம்.

இதுகள் எல்லாவற்றிலும் இருந்து ஒதுங்கி இருந்து சனி

ஞாயிறுகளில் என் வீட்டுக்கு வரும் பேத்தியின் உள்ளங்கையில் கீரை கடைந்து விளையாட... வீட்டுக் வெளியே ரியூலிப்பின் பூச்செடி களினிடையே படர்ந்திருக்கும் களைகளை, மண் கையில் பட பிடிங்கிக் கொண்டு இருக்க... குறை ஒன்றும் இல்லை மறைமுர்த்திக் கண்ணா என எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மின் பாடலைக் கேட்டபடியே சமையல் செய்வதில்... பின்னேரத்தில் மின்சாரக் கம்பிகளில் ஒன்றாக வந்து அமர்ந்து விட்டு சிறு அரவம் கேட்டாலும் ஒன்றாகவே எழுந்து பறக்கும் பறவைகளின் அழகைக் காண்பதில் தான் எனக்கு இப்போரியம்.

இந்த நாட்டுக்கு 30 வயதில் வந்து அடுத்த 35 வருடமும் முதல் ஆறுமாதம் மணிக்கூட்டுக் கம்பியை முன்னே ஒரு மணிநேரம் விட்டபடியும், பின் ஆறுமாதம் அதனைப் பின்னே ஓட விட்டபடியும் தொடர்ந்து ஓடியாயிற்று.

இன்றுவரை களைக்கவே இல்லை.

ஆனாலும் வருமானம் போதும் என்றாகிவிட்டது. இன்னமும் 2 வருடத்தில்தான் பென்சன். ஆனாலும் 2 ஆண்டுகள் முந்தியே அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு விட்டேன்.

பானுமதி இருந்திருந்தால் அடுத்த 2 வருடமும் வேலை செய்துதான் இருப்பேன்.

அவள் போன பிறகு, “அப்பா எழும்புங்கோ.. எத்தனை தரம் அலாரம் அடிச்சிட்டுது... எழும்ப முடியாட்டி ஏன் அலாரம் வைச்ச என்றை நித்திரையை யும் குழப்புறீங்கள்...” என செல்லமாக என்னைத் கடிந்தபடி காலைத் தேத்தண்ணீரும் பானும் பட்டரும் தயார் செய்து தந்து, பின் மதிய சாப்பாடும் கட்டித் தர இப்போயார் இருக்கின்றார்கள்?

ஒரு நாள் அலாரம் அடித்த போது வழமை போல் நான் எழும்பாது இருந்தேன். அவளும் எழும்பாது இருந்தாள். தொட்டுப்

பார்த்தேன். உடம்பு குளிர்ந்திருந்தது.

என் வாழ்க்கையில் கண்ணீர் கசிந்த முதல் நாள் அது.

பின்பென்ன... இறுதிக் கிரியைகள்... எட்டுச் செலவு... அந்தியட்டி... ஆட்டத் திவசம் என் என் வாழ்வும் நானும் என இந்த நாலு சுவர்களுக்குள் முடங்கி விட்டது.

சிலவேளாகளில் மகள் மாலையில் தொலை் பேசியில் சுகம் விசாரிப்பாள்.

பேத்தியைக் கொண்டு வந்து என்னுடன் விட்டு விட்டு சனி, ஞாயிறுகளில் மருமகனுடன் கடைதெருவுக்கு போவாள்.

அந்த இரண்டு நாள் எப்போ வரும் என்ற நினைவுடனேயே என் அடுத்த ஐந்து நாட்களும் கழியும்.

அந்த நாட்களில் மனதுள் ஒரு பயம் தோன்றும்.

பானு மாதிரி நானும் ஒருநாள் படுக்கையில் போய் விட்டால், நான் இறந்து விட்டேன் என்று யார் என்னைக் கண்டு கொள்வார்கள்?

தனி மனிதர்கள் தளிப் பின்மாய் தளியே தூங்குவது இந்த நாட்டில் அடிக்கடி நடக்கும் ஒன்றுதான்.

பின்வாடை அடிக்கும் பொழுதுதான் மரணச் சான்றிதழ் எழுதப்படும்.

பானுமதி இறந்த அடுத்த ஆண்டு ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

எனது வேலையிடத்து நண்பன். டெனிஷ்காரன். எறிக் லாஸ்! லாஸ் என்றே அவனை... இல்லையில்லை... அவரை அழைப்பேன். மனைவி பிள்ளைகளைப் பிரிந்து தனியே வாழ்ந்தவர். பின்னேரத்தில் அவர் என்னிடம் வருவார். அல்லது நான் அவரிடம் செல்வேன்.

நல்ல வெயில் என்றால் அனைக்கட்டில் அமர்ந்து மீன்

பிடிப்போம்.

செஸ் விளையாடுவோம்.

அரசியல் பேசுவோம்.

பானுமதியின் ஆட்டத்திலும் அவளின் ஊரில் போய் செய்ய ஆசைப்பட்டேன். அது அவளின் ஆத்மாக்கு பிடிக்கும் என என்மனம் சொல்லிற்று.

லாஸ்க்கு பயணம் சொல்லி விட்டு மகளுடனும் பேத்தி யுடனும் மருமகனுடனும் அந்த ஆண்டு இலங்கைக்குப் போனேன்.

வரும்போது தனக்கு வெண் தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ச் செல்லும் ஐந்து யானைச்சிலைகள் வாங்கிவரச் சொல்லி விட்டார்.

தலைகருகிய தென்னைகள்... முறிகண்டியில் தரித்து நில்லாத புதிய பஸ் பாதைகள்... தமிழ் தெரியாத கொழும்பு யாழ் பஸ் சாரதிகள்... அவர்கள் நிறுத்தும் சாப்பாட்டுக் கடைகள்... உரிமை கோரப்படாத சடலங்கள்... எங்கள் ஊர் கனவுக் கண்ணியாக இருந்த புனிதா ரீசர் ஆள் அடையாளமே தெரியாமல் மாறியிருந்த சோக நிகழ்வுகள் எக்ஸ்செற்றா... எக்ஸ்செற்றா என ஒரு பக்கமும்... கிணற்றில் தண்ணி அள்ளிக் குளிப்பு... சேட்டுப் போடாமல் கோவிலுக்குப் போகும் சுகம்... சாரத்துடன் சந்தைக்குப் போய் உடன் கீறிய பலாப்பலத்தின் மணம் மாறாமல் அதனை வேண்டி வந்து கையில் எண்ணே பூசி பேத்திக்கு சளை சளையாக பிரித்துக் கொடுக்கும் ஆனந்தம்... இரவில் ஒரு நாய் ஊளையிட ஊர்நாய்கள் எல்லாமே ஊளையிடும் பழைய நினைவுகளை ஆட்டோக் கிராவ்களாக வாசிக்கும் சுகங்கள்... என இன்னோர் பக்கமும் என எங்கள் இலங்கைப் பயணம் மூன்று கிழமை கழிய மீண்டும் டென்மார்க் வந்தேன் - லாலின் குட்டி யானைச்சிலைகளுடன்.

லாலிற்கு பிடித்தமான துருவக்கரடி பியரை வேண்டி

குளிர்சாதனப் பெட்டியினுள் வைத்து விட்டு பின்னேரம் என் வீட்டிற்கு வருமாறு அழைக்க தொலைபேசியை அழுத்தினேன்.

மறுமுனையில் பதில் இல்லை.

தோட்டத்தினுள் நிற்கலாம் என்ற ஜயப்பாட்டில் கைத் தொலைபேசியை அழுத்தினேன்.

அதற்கும் பதில் இல்லை.

எந்த எதிர்மறையான எண்ணங்களும் இல்லாமல் நேரே வாஸ் வீட்டிற்குப் போனேன்.

கதவு பூட்டப்பட்டு இருந்தது.

அவரின் செல்லப் பூனை அமைதியில்லாமல் தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டு இருந்தது.

கதவைத் தட்டி னேன்.

பதில் இல்லை.

ஒரு துர்நாற்றம் வந்தது.

எனக்கு எல்லாமே புரிந்து விட்டது.

பொலிக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கும் தகவல் கொடுத்த பொழுது அவர் இறந்து குறைந்தது ஐந்து நாட்கள் ஆகியிருக்க வேண்டும் என பிரேத பரிசோதனை அறிக்கை சொன்னது.

பானுமதி போன பின்பு மீண்டும் நான் தனித்தது போல உணர்ந்த நாள் அது.

லாஸ் இறந்த நாலாம் மாதம் அவரின் வக்கீலிடம் இருந்து எனக்கொரு கடிதம் வந்திருந்தது.

லாலின் சொத்துகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு எனக்கு எழுதப்பட்டிருந்தது.

ஒரு பகுதி அவரிடம் இருந்து விவாகரத்துப் பெற்றுச் சென்ற

மனைவிக்கு. மறு பகுதி அவரின் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும். அடுத்த பகுதி எனக்கு.

நான் விரும்பும் வகையில், அவர் பெயர் சொல்லாமலேயே கஷ்டப்படுகின்ற மக்களுக்கு உதவி செய்யச் சொல்லியிருந்தது.

இலங்கை நாணய மதிப்பீட்டின்படி 96 இலட்சத்து 88 ஆயிரத்து 32 ரூபாய்கள்.

கைநிறையப் பூ வேண்டிக் கொண்டு போய் லாலின் சவக் காலையில் வைத்து அன்று முழுக்க அழுது கொண்டே இருந்தேன்.

அடுத்தநாளே பானுமதியின் ஒரேயொரு முத்துச்சங்கிலியை மட்டும் பேத்திக்கு எடுத்து வைத்து விட்டு மிகுதி அனைத்து நகைகளையும் பணமாக்கி லாலின் காசுடன் இணைத்துக் கொண்டேன். கிட்டத்தட்ட அது இரண்டு மடங்காகியது.

லாலின் மரணமும் அதன் பின்னான் அவரின் உயிலும் என்னில் இத்தனை பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என நான் என்னியிருக்கவே இல்லை.

இப்போதும் என் மேசைமீது லாலிற்காக வேண்டி வந்த அந்த ஐந்து யானைகளும் வரிசையாக போய்க் கொண்டு இருக்கும். அதன் மேல் அவர் கம்பீரமாய் அமர்ந்திருந்து என்னை வழி காட்டுவது போலத் தெரியும்.

அதேவேளை நானும் ஒரு தனிப்பிணமாக லாஸ் போல ஆகி விடக்கூடாது என என் மனத்தினுள் நினைத்துக் கொள்வேன்.

ஒரு நாள் மகளிடமே சொன்னேன், “அப்பா போனபிறகு உந்த கல்வெட்டு அது இது எல்லாம் செய்ய வேண்டாம்... ஆனால் நான் இருக்கும் பொழுது தினசரி ஒரு நிமிடம் என்னை சுகம் விசாரி” என்று.

“எனப்பா... நீங்கள் என்னை அழைத்து கதைக்கலாம் தானே?”

“தினமும் வேலைப்பிரச்சினைகளை வீட்டுக்கு தூக்கி கொண்டு வந்து தலையிடிப்பட்டுற உனக்கும் மருமகனுக்கும் நானும் தலையிடி கொடுக்க விரும் பேல்லை... வேலைக்கு போய்விட்டு வந்து விட்டு கொம்மாவிலை நானே சிலவேளை எரிஞ்சு விழுந் திருக்கிறன். அதனால் நீண்டவாக இருக்கும் பொழுது நீயாக என்னை அழை! பிள்ளையை நான் குழப்பேல்லை என்ற திருப்தியும் எனக்கு இருக்கும். என்றை பிள்ளை என்னிலை அக்கறையாய் இருக்கு என்ற சந்தோசமும் எனக்கு இருக்கும்”

“அப்பா... அப்பா...”

லாஸின் மரணம் என்னுள் பல மாற்றங்களை தந்து நல்ல பல காரியங்களை செய்ய வழி காட்டினாலும் அவரின் பிரிவு ஏதோ வகையில் வெறுமையை கொடுத்து விட நான் சமுதாயத்தில் இருந்து அதிகமாக ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போவது போல நானே உணரத் தொடங்கினேன்.

முந்தி என்றால் கோயில்கள்... சங்க சூட்டங்கள் என்று பொது விடயத்தில் நானும் பங்கு பற்றி எனது தொழில் சார்ந்த அனுபவம் தந்த அறிவை வைத்து பலருக்கு உதவி செய்வேன்.

கேள்வியின் விடையும் செல்லும் வழியும் தெரிந்தவர்கள் கூட என்னிடம் ஒரு தடவை தங்கள் மனத்திருப்திக்காக ஆலோசனை பெற்றுவிட்டுச் செல்வார்கள்.

சிலர் பதிலுக்கு நன்றி சொல்வார்கள்.

சிலரை அதற்குப் பிறகு காண்பதேயில்லை.

சிலர் நாடு மாறியிருப்பார்கள்.

பின்பு சந்திக்கும் பொழுது, “அண்ணை அவசரத்திலை போனதாலை உங்களுக்கு சொல்லாமல் போய்விட்டதும்” என மனம் அறிந்த ஒரு பொய்யை மழுப்பல் சிரிப்புடன் சொல்வார்கள்.

நானும் மெளனமாக அதனை ஏற்றுக் கொள்வேன்.

நானும் எதையுமே சட்டை பண்ணாமல் என் வழியில் எல்லோருக்கும் உதவி செய்து கொண்டு போய்க் கொண்டு இருப்பேன்.

பானுமதி இருந்த பொழுது ஊர்நாட்டாமை என்றும் விதானையார் என்றும் பசிடி பண்ணுவாள்.

பல பொது விடயங்களில் அட்டவணைப் படுத்தப்படாத சில நிகழ்ச்சி நிரல்களும் நடைமுறைப் படுத்தலும் இருந்த போது தான் ஐந்து வருடத்துக்கு ஒருமுறை மட்டும் வராத பல அரசியல்களும்... யாப்பில் இல்லாத சட்ட திட்டங்களும் எங்கள் சமுதாயத்தினுள் மலிந்து இருக்கிறது என்று புரியத் தொடங்கியது.

இந்தப் புரிதல் எனக்கு வந்த பொழுது பல விடயங்களில் இருந்து விலகத் தொடங்கினேன்.

கேள்விகளுக்கு பதில் மெளனம் அல்லது புஞ்சிரிப்பு என்ற பொழுது பேர்வின் சுவரில் தலையைக் கொண்டு போய் மோதுவதில் பலன் இல்லை எனப் புரிந்து கொண்டேன்.

“அண்ணை” என்ற முகத்துதிக்கும் “அறிவுரை சொல்ல வந்திட்டார்” என்ற முதுகுதுதிக்கும் அதிக இடைவெளி இல்லை என பல சந்தர்ப்பங்கள் எனக்கு புரிய வைத்தது.

அப்போது எதுவுமே வேண்டாம் என சமுதாயத்தில் இருந்து ஒதுங்கிய பொழுதுதான் சிவனேசனின் மரணம் வந்து என் வீட்டுக் கதவைத் தட்டியது.

சிவனேசன். வயது 45. இருபது வருடங்களுக்கு முதல் டென்மார்க்கிற்கு வரும் பொழுது வயது 25.

யாரோ ஒரு தாய் - தகப்பன் ஆண்பிள்ளை பிறந்த சந்தோசத்

தில்கூரைதட்டிப் பிறந்த பிள்ளையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் உடல்வளர்ந்தளவுக்கு அவரின் மனம் வளர்ந்திருக்க வில்லை. அல்லது மனத்தினுள் சூதுவாது குடி கொண்டிருக்க வில்லை.

அரச சட்டத்தின்படி அவருக்கு பண உதவிகள் என்றாலும் சரி மற்ற எந்த உதவிகள் என்றாலும் அதிகமாகவே கிடைத்தது.

அதனால் அவரைச் சுற்றி நண்பர்களும் அதிகம்.

இளைஞர்கள் எல்லோருக்கும் சனி, ஞாயிறு தங்குமடம் அவர் வீடுதான்.

வெள்ளி இரவில் டிஸ்கோ ரெக்குக்கு செல்வதில் தொடங்கும் திருவிழா ஞாயிறு மாலை வரை அல்லது திங்கள் காலை வரை தொடரும்.

சாப்பாடு... தண்ணிவெண்ணி.. நீலப் படங்கள்...

எல் லோரின் இழுவைக்கும் சிவனேசனும் சேர்ந்து இழுபடுவார். பல சந்தர்ப்பங்களில் அவரின் மணிப்பேர்சும் சேர்ந்து இழுபடும்.

பின்பு அவரின் வட்டத்தில் இருந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஊரில் இருந்து கல்யாணம் பேசிப் பெண்கள் வர ஒவ்வொருவராய் கழன்று அவரவர் தம் தம் மனைவி பிள்ளைகள் குடும்பத்துடன் சமூகநீதி கதைத்து வெள்ளிக் கிழமைகளில் கோயில்களுக்குப் போய்க் கொண்டு இருந்தார்கள்.

சிலர் கோயில் அறங்காவல்சபையின் இன்றைய பிரதான உறுப்பினர்கள்.

மாற்றம் ஏற்படுவதில் தப்பே இல்லை.

ஆனால் எல்லோரும் சிவனேசனை மறந்தே விட்டார்கள். நண்பர்கள் குடும்பமாகக்கூடும் போது அவர் அழைக்கப்படுவதில்லை.

“இது பமிலி விழா”

“அந்த ஆளுக்கு எங்கடை மனிசிமாரோடை ஒரே அலட்டுறது என்றால் ஒரு புளுகம்.”

“தனிய இருக்கிற ஆள் எந்த டெனிஷ்காரி யோடை போய் என்ன வருத்தத்தைக் கொண்டு வறாரோ” என சின்ன சின்ன அடிமட்டத்தால் ஆளுக்கால் கோடு போடு போட்ட பொழுது அவர்விளையாட்டு மைதானத்துக்கு வெளியேதான் நிற்க வேண்டி வந்தது.

எப்போதாவது நானும் பானுமதியும் கடை தெருவால் சாமான்கள் வேண்டிவரும் போது சந்தித்தால் அதிகநேரம் நின்று கடைப்பார். சிலவேளை, “உங்கடை பகுதியிலை நல்ல பொம்பிளைப் பிள்ளையள் யாரும் இருந்தால் பாருங்கோ” என்பார்.

நானும் பானுமதியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்வோம்.

“ஆம்” என்ற பொய்யான தலையாட்டலுடன் விடை பெற்றுக் கொள்வோம்.

பின்பு அவரை மறந்து விடுவோம்.

அப்படித்தான் கானும் போது கடைப்பதும் பின்பு மறந்து போகும் உறவாயே அவர் உறவு இருந்தது.

ஒரு வருடம் போய் இருக்கும்!

வீட்டுவாசலில் கல்யாணப் பத்திரிகையுடன் வந்து நின்றார்.

அவரின் கண்கள் சிரித்தது.

இலங்கையில் இருந்து அடுத்த வெள்ளி பெண் வருவதாயும் அதற்குத்த சனிதிருமணமும் என அழைப்பிதழைநீட்டினார்.

வீட்டுக்குள் வரச்சொல்லி தேநீர் கொடுத்து நானும் பானுமதியும் ஆசீரவதித்தோம்.

பானுமதி என்னை உள்ளே அழைத்து கடைத்து விட்டு அவர்

புறப்படும் பொழுது எனது ஒரு புதுச் சேட்டையும் அவளது ஒரு புதுச்சேலையையும் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தாள்.

அவர் மிகவும் அகமகிழ்ந்தார்.

“அவான்ரை நிறத்துக்கு இந்தச் சேலை நல்ல எடுப்பாய் இருக்கும்”, சொல்லிக் கொண்டே படியில் இறங்கிப் போனது இப்போதும் என் கண்களுக்குள் நிறைந்து இருக்கின்றது.

அடுத்த வெள்ளி அதிகாலை கையில் பூங்கொத்துடன் போய் விமான நிலையத்தில் காத்து நின்றிருக்கின்றார்.

பெண் வரவில்லை.

இலங்கையில் இருந்து அவரின் உறவினர்கள் பெண் விமானத்தில் ஏறினார் என உறுதிப்படுத்தினார்கள்.

பின்புதான் தெரிந்தது.

பெண் ஜேர்மனியில் ரான்சிற்றில் வெளியே வந்து அங்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட ஒருவருடன் சென்று விட்டார் என்று.

அதேவருடம் கழுத்தில் தாலியுடனும் காலில் மெட்டி யுடனும் அந்தப் பெண்ணை யாரோ ஜேர்மன் ஹம் அம்மன் கோயிலில் கண்டார்களாம்.

சிவனேசனின் டென்மார்க் பதிவு இந்த நாட்கத்துக்கு துணைபோயிருக்கு.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னால் அவரையோ அதனை நடத்திவைத்த நபரையோ நான் காணவேயில்லை.

வீடுதேடிப் போய் துக்கம்(?) விசாரிக்கும் அளவுக்கும் நான் போகவில்லை.

பின்பு பானுமதியும் போய்விட நானும் என் வாழ்க்கையும் என்றாகி விட்டது.

இன்று அவர் லாஸ் போல் தனது வீட்டினுள் இறந்து போயிருக்கின்றாராம்.

வெளிநாட்டில் உள்ள எல்லாச் சகோதரங்களும் குழநி அழுகிறார்களாம் அவரின் இறுதிக் கிரியை சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டுமாம்.

ஆனால் டென்மார்க்கில் ஒருவரின் பொறுப்பில் தான் அனைத்தும் நடக்க வேண்டும். அதுதான் டென்மார்க்கின்சட்டம்.

அல்லது அனாதை போல் இறந்தவரை யாரும் பார்க்க டென்மார்க் அனுமதியாது. அனாதைப் பிணம் என அடக்கம் செய்து விடும்.

யாரால் நான் பரிந்துரைக்கப்பட்ட தேனோ தெரியாது. ஆனால் என் கழுத்தில் மணியைப் பூட்டி விட்டார்கள்.

வெள்ளி மாலை சந்தித்து திங்கள் காலை வரை அவருடன் விழித்திருக்கும் நட்புப் பாராட்டும் அவரின் நண்பர்கள் பட்டாளம் யாரையும் நான் காணவில்லை.

திருமணம் நிச்சயித்து அவரை வாழ்நாள் எல்லாம் பிரமச்சாரி யாக வாழ வைத்த அந்தப் பெருந்தகையையும் காணவில்லை.

சிவனேசனின் அலுவல்களை நான் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

சவக்காலை ஒழுங்கு... ஐயர் ஒழுங்கு... ஒதுவார் ஒழுங்கு... எங்கு எரிப்பது... யாருக்கு சாம்பல் அனுப்புவது... என்ன நிறப் பெட்டியுள் அவரைக் கிடத்துவது... என்ன நிறப் பூக்களால் பெட்டியை அலங்கரிப்பது... அனைத்தும் அவரின் பிறநாடுகளில் வசித்திருந்த சகோதரங்களுடன் தொலைபேசியில் கதைத்தபடி யே நான் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

நேற்றுத்தான் சவ அடக்கம்!

எங்கள் நகரமே கூடியிருந்தது.

ஆருக்கால் கண்ணீர் அஞ்சலிகள்.

“பழுத்த தோலும் ஒரு நரம்பும் இழுத்துக்கட்டியகூட்டா?”

ஓதுவார்கள் உச்சஸ்தாயியில் பாட அனைவரின் கண் களாலும் கண்ணீர் ஓடியது.

பின்பு சண்ணம் இடித்தல்... வாய்க்காரிசி போடல்... கொள்ளி வைத்தல் என அனைத்தும் நிறைவேற வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த அவரின் சகோதரங்கள் அனைவரும் அவரின் பெட்டியைக் கைத்தாங்கலாகக் கொண்டு சென்று வானில் வைக்க அது மெல்ல ஊரத் தொடங்கியது.

உரும்பிராயில் முகவுரை எழுதப்பட்ட சிவனேசன் என்ற ஒரு அப்பாவியின் சிறுக்கதை எந்தப் பெரிய திருப்பங் கரும் இன்றி... கிளைக்கதைகள் இன்றி டென்மார்க்கில் முடிவுரை எழுதப் பெற்று முடிந்தாயிற்று.

அடுத்த நாள் அவரது சகோதரர்களும் சவக்கிரியை செய்த அதிகாரியும் நானும் சவக்கிரியை செய்த நிறுவன அலுவலகத்தில் சந்திப்பது என்று ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

மரணவீட்டுக்கணக்கு வழக்கு எதுவுமே பாக்கி இன்றி மரணசடங்கு அதிகாரிக்கு செலுத்தப்பட்டது.

அனைவருமே எனக்கு நன்றி சொன்னார்கள்.

சிவனேசனின் அனைத்து உடமைகளும் சகோதரர்களிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

மரணச்சடங்கில் கலந்து கொள்ள முடியாதிருந்த அவரின் முத்த சகோதரியிடம் தொலைபேசியில் அவர்கள் தொடர்பு கொண்டு

அவரின் பொருட்களை என்ன செய்வது என்று கேட்டார்கள்.

எல்லாத்தையும் சவக்காலை அதிகாரியிடமே கொடுத்து அதனையும் எரித்து விடும்படி சொல்லப் பட்டது.

சவக்காலை அதிகாரியும் ஒத்துக் கொண்டார்.

அதனால் பானுமதி கொடுத்த எனது புதிய சேட்டும் அவளது புதிய சேலையும் இருந்தது.

எனக்கு கண்கள் கலங்கின.

மீண்டும் எனக்கும் சவக்காலை அதிகாரிக்கும் அவர்கள் நன்றி சொல்லி விட்டு கதிரைகளில் இருந்து எழும் சமயம் இலண்டனில் இருந்து மீண்டும் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

“தம்பியன் ஒரு பவுண் சங்கிலி போட்டிருந்தவன். அதை மட்டும் அவன்றை நூபகமாய் எனக்கு அனுப்பி விடுங்கோ”

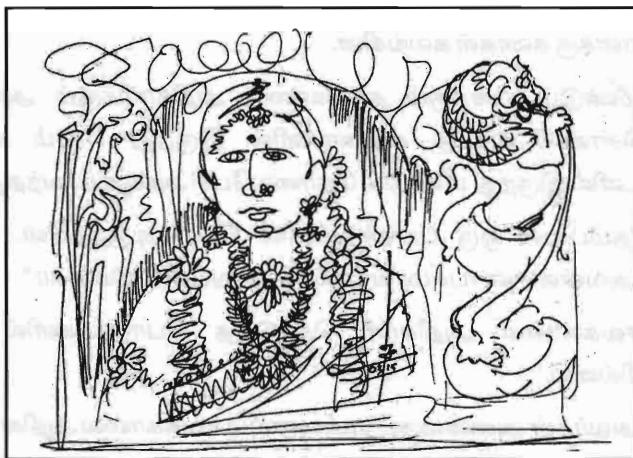
சவக்காலை அதிகாரி கொடுத்த பொருட்களில் அது இருக்கவில்லை.

அவர்கள் அனைவரும் என்னையும் சவக்காலை அதிகாரியையும் பார்த்த பார்வையில் நான் குறுகி நின்றேன்.

என்னதான் ஒதுங்கி ஒதுங்கி இருந்தாலும் வீட்டின் வாசலில் வந்து பிரச்சனைகள் கதவைத் தட்டும் பொழுது என்ன செய்ய முடியும். கொஞ்சக் காலமாக எதுவுமே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.

ஆண்டுக்கொருமுறை தொலைக்காட்சிகளில் வாசிக்கப் படும் கண்ணீர்க் கவிதைகள்... வீர முழக்கங்கள்... நாள் முழுக்க சோக இசைகள்.. கருத்தாடு களங்கள்... இடைவேளையின் பொழுது கோச்சடையானின் விளம்பரங்கள்.... இது எதுவுமே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை.

மணமகள் தேவை

நல்லாரைப் பிறப்பிடமாக வும்
 இங்கிலாந்தை வசிப்பிடமாகவும்
 கொண்ட உயர் சைவ வேளாளார்
 குலத்தில் பிறந்து, மனைவியை
 இழந்து, பிள்ளைகளின்றி தனியே
 வாழும் 40 வயதான ஒரு பொறியிய
 ளாளருக்கு இலங்கையைச் சேர்ந்த
 விதவையான, பிள்ளைகள் அற்ற தமிழ்
 பேசும் ஒரு மணப்பெண் வேண்டும்.
 மனப் பெண் ணின் வயது 35

தொடக்கம் 45வரையில் இருப்பது விரும்பத்தக்கது. தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி: கல்யாணசாலை திருமணசூசை விறுவனம்.

இராகுலனின் இந்த மணப் பெண் அறிவித்தல் பல விதமாக பல இடங்களில் அலசப்பட்டது.

குறிப்பாக, பிறந்தநாள் விழாக்களுக்கு முதன்நாள் பலர் கூடி நின்று சமைக்கும் பொழுது... திருமண வீடுகளில் படம் எடுத்துக் கொள்ள நீண்ட நேரம் கிழவில் நிற்கும் பொழுது... கோயில்களில் பஞ்சாலாத்திக்கும் “பஞ்ச புராணம் அருளி பாடுக” க்கும் இடையில்... மேலாக இலவசத் தொலைபேசி கதைக்க நேரம் கிடைக்கும் பொழுது... எக்ஸ் செற்றா... எக்ஸ் செற்றா... சந்தர்ப்பங்களில் இராகுலனின் பெயரும் அவன் மனைவி சிந்துஜாவின் பெயரும் உச்சரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இராகுலனின் மனைவி சிந்துஜா மூன்று வருடங்களுக்கு முன் மூளையில் கட்டி வந்து இந்த உலகத்தை விட்டுப் போன பொழுது இராகுலனின் மனைவி பற்றிய உலகத்தின் கவலைகள் மூன்று நாட்கள் மட்டுமே இருந்தது. நெருங்கிய உறவினர்களுக்கு காடாத்து, எட்டுச் செலவு, அந்தியேட்டிவரை தொடர்ந்தது. பின்பு வருடம் ஒரு தடவை லங்காசிறி தனது நினைவாஞ்சலிப் பக்கத்தில் மூன்று நாட் களுக்கு நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கும். மற்றும்படி இராகுலன் வீட்டு வரவேற்பு அறையில் சந்தன மாலையுடன் சிந்துஜா ஒரு படமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள் - அத்துடன் அந்த ஆன்மாவின் இவ்வுலக வாழ்வு முடிந்து விட்டது.

ஆனால் இராகுலன் மீண்டும் திருமணம் செய்யப் போகின்றான் என்ற விளம்பர அறிவிப்பு வந்தவுடன் கண்ணாடிச் சட்டத்தினுள் இருந்த அவருக்கு அந்த நகரம் உயிர் கொடுத்து விட்டிருந்தது.

“அந்த ராசாத்தி எப்ப சாவாள் எண்டு இருந்தது போல இருந்திட்டு இப்ப இவர் புதுமாப்பிளையாகப் போறார்”

“ஓமக்கா கவனிச்சனிங்களோ... பொது இடங்களிலை அவற்றை பார்வை சரியில்லை”

“என்றை இவர் சொன்னவர் இந்தியாவிலை கொண்டு போய்க் காட்டியிருந்தால் சுகம் வந்திருக்கும் என்று. காசுக்கு பாத்து பிசிநாறி அவளைக் கொண்டு போட்டுது”

“தெரியுமோக்கா... இன்சூரன்சிலை நல்ல காசு வந்திருக்கும். அதுதான் இப்ப புதுப்பொம்பிளை தேடுறார்”

வேலி நீக்கல்கள் ஊடாகவும் அல்லது திண்ணையில் இருந்து புளியம்பழும் உடைக்கும் பொழுது நடைபெறும் சம்பாசணைகள், தொனியில் எந்த மாற்றமுமின்றி இங்கு ஜபோன்களில் பரிமாறப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவ்வாறே ஆண்களும் சீட்டாட்ட மேசைகளிலும், விழா மண்டபங்களுக்கு வெளியே நின்று சு.விக்கினேஸ்வரன் செய்தது சரியா... கச்சதீவை நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்க கூடாது என்ற சம்பாசணைகளுக்கு நடுவே இராகுலன் பெண் தேடும் படலக் கதைகளும் வந்து போகும்.

“எங்கடையள் போய்ச் சேருதுகள் இல்லை... நாங்களும் புது மாப்பிளையள் ஆகலாம்”

“என் இவர் இப்ப விதவைப் பொம்பிளை தேடுறார்? யாரும் புருஷன் விட்ட பொம்பிளையளையும் கட்டலாம் தானே”

“நாங்களும் இந்த சிற்றியிலை தானே இருக்கிறம். சொல்லியிருந்தால் கிளிமாதிரி கொண்டு வந்து இறக்கிக் கொடுத் திருப்பம். அதை விட்டுட்டு மற்றிமோனியலை போட்டிருக் கிறார். என்ன சாதி சனத்திலை இருந்து கொண்டு வரப் போறாரோ பார்ப்பம்”.

பொதுவாக நீண்ட விமானப் பயணங்களில் இரவு உணவுக்குப் பின்பாக இராகுலன் தூங்கி விடுவான். பிறிற்றில் எயர்வேய்சின் பயண நேரமும் அவ்வாறுதான் இருந்தது. ஆனால் வந்திருந்த விண்ணப்பங்களில் தேர்ந்தெடுத்த மூன்று பெண்களின் படங்களையும் பார்த்து மனம் சுயம்வரம் நடாத்திக் கொண்டு வந்ததில் அவனால் நன்கு தூங்க முடியவில்லை.

கட்டுக்காசக்கு வேண்டிய காரைத் திருப்பிக் கொடுத்து ஐரோப்பாவில் வேறு ஒரு கார்வாங்கும் முயற்சி இல்லையே இது.

இது வாழ்வின் இரண்டாம் பாகம். அல்லது பது அத்தியாயம். இனியொரு மூன்றாம் பாகமோ இன்னோர் புதிய அத்தியாயமோ வேண்டவே வேண்டாம். எனவே இதுவே இறுதியானதும் முடிவானதும். எனவே எதுவாயினும் ஆழமாக யோசித்து நல்ல முடிவாக எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நின்றது.

சீட்டுக்கட்டின் சீட்டுக்களை எடுத்துப் பார்ப்பது போல மூன்று படங்களையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். கைகள் பின்னால் இருப்பதை முன்னாலும் முன்னால் இருப்பதை பின்னாலும் வைப்பதாயும் மாறி மாறி வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு பள்ளி ஆசிரியை. பெயர் மரில்டா. பால் வெள்ளை நிறம். சுருட்டை முடி. மெல்லிய உடல்வாகு. தலையில் குத்தியிருந்த கிளிப். கையில் கட்டியிருந்த கை மணிக்கூடு, காலில் போட்டிருந்த சிலிப்பர் அத்தனையும் கட்டியிருந்த ரோஸ் சேலைக்கும் சட்டைக்கும் பொருந்தியிருந்தது. கற்பிப்பது ஆங்கிலம். மதம் கிறிஸ்தவம். இராகுலனின் அதே 40 வயது. முதலில் விவாகராத்தாகி பின் கணவன் குடியாலும் நோயாலும் இறந்திருக்கின்றான். கொழும்பில் தமக்கையின் குடும்பத்துடன் வாழுகின்றாள்.

மற்றது முன்னாள் போராளி ஒருத்தி. தமிழ்ச் செல்வி. வயது 35. காதலித்துக் கைபிடித்த கணவன் ஐந்து வருடங்களுக்குப் முன் போரில் இறந்து விட்டான். வந்திருந்த மூன்று படங்களில் இயற்கையான அழகு என்றால் அந்தப் பெண்ணுடையது தான். மிக மெலிந்த தேகம். கணகளில் சின்னச் சோகம். கல்வித் தகமை எதுவும் இல்லை.

கடைசியாக வந்திருந்தது விண்ணப்ப விதிமுறையை மீறி வரும் அப்பிளிக்கேஷன்கள் போல ஒரு கடிதத்துடன் வந்திருந்தது. வயது 45. ப்ரியா. இதுவரை திருமணமாகவில்லை. திருமணமாகி கணவனை இழந்த விதவைக்கும் திருமணமாகாமலே விதவைகள் போல வாழும் ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையே நீங்கள் என்ன வித்தியாசத்தைக் காணுகின்றீர்கள்? என்ற வகையில் இந்தக் கடிதம் அமைந்திருந்தது. பெரிய ஒரு குடும்பத்தின் முத்த மகள் அவள். யாழ்ப்பான புதிய சந்தைக் கட்டடத்தில் சுயமாக ஐந்தாறு பெண்களை வேலைக்கமர்த்தி தையல்கடை நடாத்திக் கொண்டிருக்கும் பெண் அவள். வெளிநாட்டு ஓடர்களினாலேயே அவள் கடையின் தையல் மெசின்கள் நிறைந்திருக்கும். நன்கு வாடிக்கையாளர்களுடன் பேசத் தெரிந்த பொதுநிறமான பெண்.

மரில்டா, தமிழ்ச் செல்வி, ப்ரியா!

சுயம்வர மேடையில் மூவரும் அருகருகே நின்றார்கள். இதில் யாரிடமே சிந்துஜாவின் ஜாடை எதுவுமே இருக்கவில்லை. அவ்வாறு இருந்திருந்தால் அந்தப் படம் ஒன்று மட்டும் தான் அவன் கையில் இருந்திருக்கும்.

இதில் யார் இராகுலன் திரும்பி வரும்பொழுது அவனருகே இருந்து பயணம் செய்யப் போகின்றார்கள் என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை.

மூவரையும் நேரில் சந்திப்போம். பின்பு முடிவெடுப்போம் என முடிவில்லாத ஒரு முடிவுக்கு வந்த பொழுது விமானத்தின் பின்சில்லுகள் தரையைத் தொட்டது.

நித்திரையை தொலைத்துவிட்ட ஒரு இரவு கண்ணுக்கு எரிச்சலைக் கொடுக்க விமானத்தில் இருந்து வெளியே வந்தான்.

இந்த முறை கட்டுநாயக்காவில் பெரிய கட்டுப்பாடுகள், பிரச்சனைகள் ஏதுமில்லை. ஆனாலும் இமிக்கிரேஷனையும், கஸ்ரம்ஸ்சையும் தாண்டும் வரை எல்லோருக்கும் இருக்கும் இனம் அறியாத ஒரு பயம் இராகுலனுக்கும் இருந்தது.

இரவு விமானத்தில் நன்றாக நித்திரை கொள்ளாத களை மட்டும் இருந்தது. வெளியே தங்கை சுமதியின் கணவன் சிவகார்த்திகேயன்யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வான் கொண்டு வந்திருந்தார். அவருடன் முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத ஒருவர்.

சிவகார்த்திகேயன் அவரை இராகுலனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“இவர் மிஸ்டர். லோறன்ஸ். கொழும்பிலை பெரிய வர்த்தகர். மரில்டார்ச்சரின்டை அண்ணா”

இராகுலன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவர் நட்புடன் கை நீட்டினார்.

இவனும் கை குலுக்கிக் கொண்டான்.

“மரில்டார்ச்சர் பலாவி நெயினிங் கொவிச்சிலை எனக்கு யூனியர். கொழும்புக்கு வருகிற நேரங்களிலை அவா மூலம் இவருடைய அறிமுகம் கிடைச்சது. இப்ப கடவுள் இப்பிடி ஒரு வழியைக் காட்டியிருக்கிறார். நேற்று பின்னேரம் கோல்பேஸ் கடற் கரையிலை வைச்ச நான் உங்களைக் கூட்டிப் போக வந்திருக்கிறேன் என்ற பொழுது தான் இவர் இந்த சம்பந்தக் கதையைச் சொன்னார். எனக்கு நம்பவே முடியவில்லை என்றை மனுக்கிக்கு இந்த சைவ-வேதப் பிரச்சனைகள் ஓ.கே. என்றால் எனக்கு டபிள் ஓ.கே. கண்ணனும் கர்த்தரும் சேர்ந்து எப்பிடி எப்பிடி எல்லாம் முடிச்சுப் போடுகிறார்கள் என்று என்னாலை நம்பவே முடியவில்லை”.

சிவகார்த்திகேயனின் வெள்ளந்தி மனசு அப்படியே மாறாமல் இருந்தது இராகுலனுக்கு சந்தோசமாகவும் சங்கடமாகவும் இருந்தது.

சிவகார்த்திகேயன் அடுக்கிக் கொண்டு போக இராகுலனுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை.

“காருக்கு போவமே” என இராகுலன் தனது சூட்கேசை எடுக்க குனிய முதல் மரில்டாவின் அண்ணா அதனைத் தூக்கினார்.

இராகுலனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

பெரிய ஒரு வர்த்தகர். தன் தங்கைக்கு ஒரு வாழ்வு கிடைத்திட வேண்டும் என்ற ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பில் அதனை தூக்கிக் கொண்டு முன்னே செல்வது இராகுலனுக்கு மிகச் சங்கடமாக இருந்தது.

லோறன்ஸ் வெளியே வந்ததும் தொலை பேசியில் றைவரிடம் காரை கொண்டு வர்ச்சொல்லி அழைத்தார்.

ஒரு வினாடியில் மிகப் பெரிய படகு போன்ற ஒரு கார் அவர்கள் முன்னால் வந்து நின்றது.

றைவரே இறங்கி ஓடி வந்து சூட்கேசையையும் இராகுலனின் கைப்பையையும் வேண்டி டிக்கியினுள் வைத்தான். அனைவரும் ஏறிக் கொள்ள கார் தென்னை மரங்களுக்கிடையான அகல வீதியில் மிதக்கத் தொடர்ந்கியது.

“இப்ப றையினுக்குப் போற்றா? இல்லை கொழும்பு பஸ் ஸ்ராண்டுக்குப் போற்றா”

“என்ன சிவகார்த்தியேகன்... மிஸ்டர் இராகுலன் ஜோக் பண்ணுவார்...” என்று விட்டு லோறன்ஸ் தொடர்ந்தார், “பிளீஸ் கியர் இராகுலன்... நேற்று பின்னேரம்தான் நீங்கள் வாறது உங்க அத்தார் சொல்லித் தெரியும். மல்ரிட்டாக்கு ஸ்கூலிலை தீட்டிரென லீவு எடுக்க முடியாமல் போயிட்டுது. அவா ஈவினிங்தான் வருவா.

என்னுடைய வைவதான் சமையல் செய்து வைச்சிருக்கிறா. வந்த பிறகு அவாக்கும் ஒரு ஹலோ சொல்லிப் போட்டு நீங்கள் இந்தக் காரிலையே யாழ்ப்பாணம் போங்கோ. நீங்கள் திரும்பிப் போகும் வரை காரையும் ரைவரையும் நீங்களே வைத்திருங்கள்.

இராகுலனுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல், “எதுக்கு உங்களுக்கு இத்தனை சிரமம்”, என்று சொல்ல முதல் சிவகார்த்திகேயன் குறுக்கிட்டு, “போர்மாவிற்றி எல்லாம் பார்க்காதையுங்கோ. நானே முந்தி மல்ரிட்டா ரிச்சரிட்டை காரை இரவலாய் வேண்டிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் போயிருக்கிறன்” என இராகுலனின் வாயை அடைத்து விட்டார்.

பின்பென்ன கார் நேராகா லோறன்ஸின் வீட்டு வாசலில் போய் நின்றது.

அங்கு களைபோக குளிப்பு... பின் மதிய உணவு... அதற்கு மேல் பப்பாசிப் பழமும், அன்னாசிப் பழமும்... எனத் தொடர்ந்து பின்னேர வடையுடனும் தேனீருடனும் அவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது மல்ரிட்டா தன் விரித்த கைக்குடைபோன்ற புன் சிரிப்புடன் கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்தாள்.

“வெயிற் பிளீஸ்” சொன்னவாறு வீட்டின் உள்ளே சென்று அதே வேகத்துடன் அடுத்த ஐந்து நிமிடத்துள் முகம் கழுவி மிகவும் இயல்பான ஆடை அணிந்து வந்து மற்றவர்களுடன் தானும் தேனீர் அருந்தத் தொடங்கினாள்.

இராகுலனுடன் மிகவும் இயல்பாக ஒரு நண்பருடன் பேசும் தொனியிலேயே பேசினாள். பேச்சில் அதிகம் ஆங்கிலம் கலந் திருந்தது. சிவகார்த்திகேயனும் லோறன்ஸ்சும் வேண்டுமென்றே இவர்களைத் தனிய இருக்க விட்டு விட்டு அவர்கள் ஸ்கொட்டைத் திறந்தார்கள். லோறன்ஸ்சின் மனைவி அவர்களுக்கு ரேஸ்ற் எடுக்க உள்ளே போனாள்.

இராகுலன் தனதும் சிந்துஜாவின் இனிமையான வாழ்க்கை பற்றியும் மல்ரிட்டா தனது சோகமான கடந்தகால வாழ்க்கை பற்றியும் கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

எந்த இடத்திலும் இராகுலன் மல்ரிட்டாக்கு எந்த நம்பிக்கை அளிக்காமலும், இந்த திருமணத்தை எந்த விதத்திலும் தான் எதிர்பார்த்து தவமிருப்பது போல மல்ரிட்டா காட்டாமலும் பேசிக் கொண்டிருந்தமை இருவருக்குமே பிடித்திருந்தது.

சற்று நேரத்தில் பின்னேரக் குளிர்காற்று வீசத் தொடங்க மல்ரிட்டா அண்ணிக்காரிக்கு இரவுச் சமையலுக்கு உதவி செய்ய உள்ளே போனாள்.

“கொட்டவில்கி பாதித்தூரம் இறங்கியிருந்தது.

“வை டொன்ற் ஹாவ் எபெக் இராகுலன்”

“எனக்கு பழக்கமில்லை”

“பழக்கமில்லாதவங்களுக்கு பழக்காதையுங்கோ அத்தார்” இயல்பாக மல்ரிட்டா சொன்னது இராகுலனுக்கு ரொம்பவே பிடித்திருந்தது.

லோறன்ஸ்கும் சிவகார்த்திகேயனும் தங்கள் உடைடுக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

தொடர்ந்து இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட பின்பு இவர்கள் மூவரும் கைகாட்ட அவர்கள் இருவரின் யாழிப்பாணப்பயணம் ஆரம்பமானது.

“எப்பிடி மல்ரிட்டா?... பிடிச்சிருக்கா” சிவகார்த்திகேயனுக்கு பொறுமைகாக்க முடியவில்லை.

“பொறுங்கோ அத்தார்... இன்னும் இரண்டு பேர் இருக்கின்மே”

“எனக்கென்னவோ... நீங்க இருவரும் மேட் போர் ஈச்

அதெர்இஸ் போல் இருக்கு!”

கார் நீர்கொழும்பு வீதியை நோக்கித் திரும்பி தன் வேகத்தை அதிகரித்தது.

இரவுப் பயணக்களை இராகுலனையும் அளவுக்கதிகமாக பாவித்த விஸ்கி சிவகார்த்திகேயனையும் நித்திரையில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தது.

அதிகாலை 3 மணிக்கு முருகண்டி வாசலில் காரை நிறுத்தி விட்டு “ஜயா கோயிலுக்கு போகப் போறிங்களா” என்றைவர் கேட்ட பொழுது சிவகார்த்திகேயனால் கண் விழிக்கவே முடியவில்லை. இராகுலன் மட்டும் கீழே இறங்கி முகம் கழுவி தேங்காயும் கற் பூரமும் வேண்டிக் கொண்டு ரைவரையும் வரும்படி அழைத்தான்.

“இல்லை ஜயா... வைவ் செத்து இன்னும் ஒரு வருடம் ஆகேல்லை... நான் போகக் கூடாது”

இராகுலனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

தான் இவ்வாறான எதையும் இலண்டனில் கடைப்பிடித்த தாக ஞாபகம் அவனுக்கு ஞாபகமில்லை.

இராகுலன் தனியே போய் தேங்காய் உடைத்து சுடர் விட்டெரியும் கற்பூரச் சட்டியில் கற்பூரத்தைப் போட்டு விட்டு சந்தனக்கட்டையை கல்லில் தேய்த்து பொட்டுப் போட்டுக் கொண்டு வந்தான். எட்டு வருசத்துக்கு முன்பு இலண்டனுக்கு போக முதல் சிறுயாவுடன் இதே இடத்தில் தேங்காய் உடைத்துக் கும்பிட்டு சென்றது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“வாங்கோ தேனீர் குடிப்பம்”, என றைவரை அழைத்துக் கொண்டு தேனீர்கடைக்கு போய் அங்கு இருவரும் தேனீர் வேண்டி வெளியில் நின்று பருகினார்கள்.

காலைக் குளிருக்கு அது இதமாக இருந்தது.

“ஏன் நான் இங்கை வந்திருக்கிறன் தெரியுமா?”

“தெரியும் சார்.. ஜீயா கதைக்கேக்கை தெரிஞ்சுது”

“உங்கடை மடம் எப்பிடி?”

“பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்... ஆனால் கட்டக் கூடாத இடத்தில் கட்டி அவான்ரை வாழ்க்கை வீணாய் போச்சது... இலட்சம் இலட்சாய் சொத்திருந்தும் என்னய்யா பலன்?”

“செய்யலாம் என்னு சொல்லுறியள்”

“செய்தால் நீங்கள் நல்லாய் இருப்பியள்”

“நீங்க ஒரு வருடத்துக்கு பிறகாகலியானம் செய்வியள்?”

“இல்லைஜீயா”

“ஏன்?”

“அது என்னாலை முடியாதைய்யா”

இராகுலன் பின்பு ஏதும் கேட்கவில்லை.

கார்புறப்பட்டது.

மானிப்பாய்க்கு வந்த பொழுது காலை ஏழு மணியாகி யிருந்தது.

கார்ச் சத்தம் கேட்ட பொழுது சுமதியும் பிள்ளைகளும் காரடிக்கு ஓடி வந்தார்கள்.

சுமதி இராகுலனைக் கட்டி கொண்டு அழுத்தொடங்கி விட்டாள்.

சுகன்யா இலண்டனில் இறந்த பின்பு இப்பொழுது தான் தமையனைக் காண்கிறாள்.

முத்தவள் நன்கு வளர்ந்திருந்தாள்.

மற்ற இரண்டு மகனும் மாமா மாமா என இராகுலனைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள். அவர்களே இராகுலனின் பெட்டியைகாரில் இருந்து இறக்கினார்கள். சிவகார்த்திகேயனும் வந்ததே தெரியாமல் வந்திட்டம் என்றபடி காரால் இறங்கினார்.

“அப்பாக்கு நேற்று பின்னேரம் கொழும்பிலை போட்ட பெற்றோல் இப்பதான் முடிச்சிருக்குப் போலை”, முத்தவள் சொல்ல மற்ற அனைவரும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள் - றைவர் உட்பட.

வீட்டின் நடுமாடத்தில் தகப்பனினதும் தாயினதும் படம் மாட்டப்பட்டு மின்விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

சுமதி இப்போ வயதான தாயைப் போலவே காணப்பட்டாள்.

“நீசரியா அம்மா போலவே வாறாய்”

“பின்னே வேறுயாரும் மாதிரியாய் வருவேன்?” சொல்லி விட்டுச் சிரித்தாள்.

“சரி... போய்க்குளிச்சிட்டு வாங்கோ... றைவரையும் குளிச்சிட்டு வரச் சொல்லுங்கோ... சாயினியைக் கொண்டு தோசைக்கு மா அரைப்பிச்சு வைச்சிருக்கிறன். நான் போய்ச் சுடுறன்... ஏதாவது ஊத்தை உடுப்பு இருந்தாலும் தொட்டிக்கை போடு. பின்னேரம் சாயினிவரும்”

தமையன் எண்டாலும் இராகுலனை ஒருமையில் அழைப்பது தான் சுமதியின் வழக்கம்.

“யார் அது சாயினி”

“அதுகள் இடம் பெயர்ந்து வந்து கோயிலடியிலை இருக்குதுகள். பின்னேரத்திலை எனக்கு கூட ஒத்தாசை புரிய வாறது”

காலைச்சாப்பாட்டு முடிய ஆசைக்கு சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு றவுக்கைச் சந்தைக்க போய் இராகுலனே மரக்கறி மீன் எல்லாம் வேண்டி வந்தான். இரண்டு மருமகனும் மாமனுடன் போய் வந்தார்கள்.

மீண்டும் ஊர்க்காற்று... ஊர்ச்சந்தை... அதன் மணம்... அவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டியது.

அடுத்து நிற்கும் நான்கு நாட்களும் தானே சந்தைக்கு போவேன் என இராகுலன் சொல்லிவிட்டான்.

ஆழமாகப் பதிந்து விட்ட ஆட்டோக்கிராவ் நினைவுகள் இவ்வாறு ஊருக்கு வரும் பொழுதுதான் திறந்து பார்க்கப்படுகின்றது போலும். அதனால் தான் ஊர்ப்பயணங்களுக்கு இவ்வளவு கனதி போலும்.

அன்று பின்னேரமே தமிழ்ச் செல்லியைப் போய்ப் பார்ப்போம் என இராகுலனும் சிவகார்த்தி கேயனும் முடிவெடுத் திருந்தார்கள். அதுவும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய் ஆச்சியிப்படுத்தவும் எந்த போலியான மேக்கப்புகள் இல்லாமல் பெண்ணைப் பார்க்க இராகுலன் பிரியப்பட்டான்.

சுமதியையுடம் வரச்சொல்லி இராகுலன் கேட்டான்.

“நீயும் அத்தாரும் போய்ப் பாருங்கோ... கடைசியிலை ஏதோ ஒன்றை முடிவெடுத்த பிறகு நான் வாறன்”, சுமதி உறுதியாகச் சொன்னாள்.

கார் மருதனாமடத்தை நோக்கிப்புறப்பட்டது.

கொஞ்சம் செக்கல்படும் நேரம்.

ஹரின் ஓரமாய் இருந்த ஒரு பனங்கானியின் நடுவில் இருந்த ஓலைவீடுதான் தமிழ்ச் செல்லியின் வீடு என கைகாட்டினார்கள்.

பெரிய படகு போன்ற கார் போய் நோட்டின் கரையில் நிற்க தென்னமட்டையில் கிறிக்கட் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அரைக்காற்சட்டைகள் எல்லாம் காரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

சத்தம் கேட்டு பின்வளவில் கிடுகு ஒலை பின்னிக் கொண்டிருந்த தமிழ்ச் செல்வி ஒன்றும் புரியாமல் முன் முற்றத்திற்கு வந்ததும் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டு விட்டாள்.

ஒரு நிமிடத்தில் புகைப்படத்தை நினைவில் கொண்டு இராகுலனை தமிழ்ச் செல்வியும் தமிழ்ச் செல்வி இராகுலனையும் அடையாளம் கண்டு கொண்டாள்.

“வாங்கோ” என குடிசையின் தாழ்வாரத்தில் பாயை எடுத்துப் போட்டாள்.

சிவகார்த்திகேயனும் இராகுலனும் போய் அமர்ந்தார்கள்.

ரைவர்காரினுள்ளேயே இருந்து கொண்டார்.

“தேத்தண்ணி குடிக்கிறங்களா... சோடா வேண்டட்டுமா”

“தேத்தண்ணியே ஊத்துங்கோ”

இராகுலன் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுதே ஒன்று இரண்டு என்று பக்கத்து பக்கத்து காணிகளில் வசிப்பவர்கள் இராகுலனைப் பார்ப்பதற்கு முற்றத்தில் கூடி விட்டார்கள்.

தமிழ்ச் செல்வியால் சரி, இராகுலனால் சரி பெரிதாக எதுவும் கதைக்க முடியவில்லை.

“அப்பு ராசா... நீ இந்தப் பிள்ளைக்கு வாழ்க்கை குடுத்தால் உந்த மருதடியானுக்கு கோயில் கட்டி முடிச்ச புண்ணியம் உனக்கு. அப்பிடி அவள் ஒரு தங்ககட்டி எங்களுக்கு”

“யாருக்கும் ஒரு நோய் துன்பம் எண்டால் மோட்டர் சைக்கிளில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு ஓடுவள். அவள் எத்தினை சீவன்களைக் காப்பாற்றி இருக்கிறாள்”

“அவளை ஒருக்கா பாடச் சொல்லி கேட்டுப் பார் மேனே... உந்த சீலாஜானகின்றவாம் கிட்ட நிற்கமாட்டினம்”

தமிழ்ச்செல்லி எதுவும் பேசாது இராகுலனைப் பார்த்துக் கொண்டு வாசலோரம் நின்றாள்.

படத்தில் இருந்த கண்ணின் கவர்ச்சி இப்போ நேரிலும் இந்தச்செக்கல் இருட்டினுள்ளும் இருந்தது.

“நாங்கள் போயிட்டு வாறம்” என சிவகார்த்தி கேயன் ஏழ முழு ஊருமே முற்றத்தில் இருந்து எழுந்தது.

“நல்ல செய்தி சொல்லி அனுப்பு மேனை” அந்தக் கிழவிகும்பிட்டு வழியனுப்பினாள்.

தமிழ்ச்செல்லி அசையாது துரண்ட ணேயே நின்றாள்.

கார்புறப்பட்டது.

வீட்டை வந்து இரவுச் சாப்பாடு முடிய பிள்ளைகள் தூங்கச் செல்ல நிலவு வெளிச்சத்தில் முற்றத்தில் கதிரையைப் போட்டுக் கொண்டு சிவகார்த்திகேயனும் இராகுலனும் மல்ரிட்டாவைப் பற்றியும் தமிழ்ச்செல்லியைப் பற்றியும் ஒப்பிட்டுக் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

சுமதியும் அடுத்தநாள் காலைச் சமையலுக்கு தேவையான வெங்காயத்தை ஒரு சின்ன சளகில் எடுத்து தன் மடியில் வைத்து அதனை உரித்தவாறு இருவரின் கதைகளையும் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாள்.

கொழும்பில் இருந்து புறப்படும் பொழுது நூறு மார்க்கும் மல்ரிட்டாக்கே என்று நிலைப்பாட்டில் நின்ற சிவகார்த்திகேயன் இப்பொழுது 50 அல்லது 55 என்ற நிலைக்கு இறங்கி வந்திருந்தார். அதிலும் மல்ரிட்டாவின் அண்ணாவின் வர்த்தகம், குடும்ப

கெளரவம் என்பதற்கே ஒரு 10 புள்ளி விழுந்திருந்தது.

இராகுலனுக்கு மல்ரிட்டாவின் பகட்டை விட தமிழ்ச் செல்வியின் எளிமையும் அவளின் கண்களும் அதன் கவர்ச்சியும் அதில் தெரிந்த ஒளியும் மேலாக சுற்றி நின்று அந்த ஊரே வாழுத்தி யதும் தான் அவன் கண்கள் முன் நின்றது. இராகுலனின் தராச தமிழ்ச் செல்வியின் பக்கமே மெதுவான சரியத் தொடங்கியிருந்தது.

ஆனால் எந்த முடிவும் நாளைக்கு தையல் கடைக்கு போன பின்னே.

இன்று போலவே திடீரென முதலில் தையல் கடைக்கு நேரடியாக போவதென்றும் பின்பு அவர்கள் அழைத்தால் கடையில் இருந்து 2 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள ப்ரியா வீட்டுக்குப் போய் அவளது பெற்றோரையும் சந்திப்பது என முடிவானது.

அடுத்த நான்கு நாட்களில் சதுரங்ககாய்களை நகர்த்த வேண்டிய அவசரம் இராகுலனுக்கு!

“நாளைக்கு அங்கே போன பிறகு மூன்றும் கிட்ட கிட்ட நின்றால் லொத்தர் போடுவியாளா? இல்லாட்டி கோயிலிலை 3 பூப்போட்டு எடுப்பீங்களா”

சுமதி கேட்டது கிண்டலா அல்லது உள்ளார்ந்த அர்த்தத் துடன் கேட்டாளா என அறிய முடியாது சிவகார்த்திகேயனும் இராகுலனும் படுப்பதற்காக உள்ளே எழுந்து போனார்கள்.

“நான் யாரையும் கலியாணம் செய்ய மாட்டன் சரசு... இது சத்தியம் சரசு...”

எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

கார் போர்ட்டிக்கோவில் படுத்திருந்த ரைவர் நித்திரையில் அலற்றிக்கொண்டு இருந்தான்.

இல்லை... அவன் அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தான்.

ஒரு பக்கம் மாணிப்பாய் மருதடி, மறுபக்கம் சுதுமலை அம்மன், அடுத்த பக்கம் ஆனைக்கோட்டை முத்த நயினார், இன் னோர் பக்கம் வேலக்கைப் பிள்ளையார் அத்தனை கோயில்களின் காலை மணியோசைகளுடனும் மாணிப்பாய் விழித்துக் கொண்டது. கூடவே அன்று காலை அந்தோனியார் ஆலயத்திலும் செவ்வாய்க்கிழமைப் பூஜைக்கு சைவசமயத்தவரும் கத்தோலிக்கத்தரும் கூடி இருந்தார்கள்.

இராகுலன் நித்திரையில் இருந்து எழுந்து கிணற்றிடப் பக்கம் போனான்.

ஒரு பெண் அவனது உடுப்புகளைத் தோய்த்து கொடியில் உலரப் போட்டுக் கொண்டு நின்றாள்.

தனது உடுப்புகளில் அவன் கண்கள் பதிந்த பொழுது ஒரு கணம் ‘திக்’ என்றது.

அவனது உள்ளாடைகளும் தோய்க்கப்பட்டு அங்கே தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

அந்தப் பெண்ணின் பின் புறமே தெரிந்தது.

“நீங்களா இதெல்லாம் தோய்த்தது”

குரலில் கொஞ்சம் கடிமை இருந்தது.

“எல்லாம் அழுக்கு உடுப்புதானே. அதிலை என்ன வேறு பாடு”

இராகுலனுக்கு “திக்” என்றது.

“நான் தான் கவனிக்காமல் எல்லாத்தையும் அள்ளிப் போட்டுட்டன். ஏன் வீணாய் சாயினியை வெருட்டுறாய்” என்றபடி சுமதி கிணற்றிடப்பக்கம் வந்தாள்.

சாயினி சுமதி க்கு சமையலுக்கு உதவுவதற்காக குசினிக்குள்

போய்விட்டாள்.

“எத்தினை மணிக்கு நீடியும் இவரும் தையல் கடைக்கு போகப் போறியள்”

“ஓரு பத்து மணிபோலை...”

“சரி.. குளிச்சிட்டு சாப்பிட முதல் என்னோடை வா... அம்மா எப்பவும் விளக்கு வைச்சு கற்பூரம் கொழுத்துற அரசடி அம்மனிற்றை போயிட்டு வருவதும்... இன்டைக்கு செவ்வாய்க்கிழமை வேறை”

சுமதி சொன்னால் அவள் இளையவள் ஆனாலும் எப்பவும் மறுபேச்சில்லை.

இராகுலன் குளித்து விட்டு குளியலறையில் இருந்து வெளியே வந்த பொழுது, கையில் கற்பூரமும் நெருப்பெட்டியும் விளக்கெண்ணையும் திரியும் எடுத்துக் கொண்டு சுமதி நின்றாள்.

“நீ அம்மாவைக் கும்பிட்டுட்டு வா, நான் முன்னாலை போய் கோயிலைப் போய்க்கூட்டுறைன்”.

சுமதிபோய் பத்து நிமிடத்தில் இராகுலன் அரசடி வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

தாயைப் போலவே சுமதி கோயிலை அழகாகப் பெருக்கி தண்ணையும் தெளித்திருந்தாள்.

விளக்கும் வைச்சு கற்பூரமும் கொழுத்தி விட்டு, “வடிவாய் கும்பிடு” சுமதி சொல்ல இராகுலன் கும்பிட்டான்.

“இராகுலன் நான் உனக்கு தங்கச்சி தான். ஆனால் அம்மா போலை இந்த இடத்திலை வைச்சு சொல்லுறன். நீடியும் அத்தாரும் பார்க்கிற உந்த சம்பந்தங்கள் உனக்கு சரி வராது. சுகன்யா அண்ணி செத்துப் போன பிறகு அங்கை தனிச்சு வாழுற உன்றை வாழ்க்கைக்கு ஒரு துணை தேவை எண்டது எனக்கும் தெரியும். ஆனால் பிள்ளை குட்டி பெறுகிற வயதைத் தாண்டிட்டம் என்று பயத்திலை, அல்லது

பிள்ளையளோடை யாரையும் கட்டினால் அதாலே பிரச்சனைகள் வரும் எண்டு கணக்க கொண்டிசன்களைப் போட்டு ஒரு பொம்பிளை தேடுறாய். நீ படிச்ச கணக்கு பாடம் போலை தரவுகளைப் போட்டு நிறுவவேண் டியதுகளை நிறுவப் பார்க்கிறாய். ஆனால் வாழ்க்கைக்கு உதெல்லாம் சரி வராது. உன்கு சரி, உன்கு வாற அந்தப் பொம்பிளைக்கு சரி வயதான காலத்திலை உங்களைப் பார்க்கிறதுக்குச் சரி..., உங்கடை அன்பை பங்கு போடச் சரி உங்களுக்கு பிள்ளைகள் வேணும். எல்லாத்துக்கும் மேலாலை ஒரு விதவைப் பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை கொடுக்க வேணும் எண்டது ஒரு தர்மம். அதைத்தான் நீயும் ஒரு வழியிலை செய்ய விரும்புறாய். அதோடை அதுகள் பெத்த ஒன்றிரண்டுக்கும் சேர்த்து வாழ்க்கை கொடுத்தால் எங்கடை பரம்பரைக்கே எவ்வளவு புண்ணியம் தெரியுமோ?"

"சுமதி?"

"ஓம்... நான் சாயினியைத் தான் சொல்லுறன். இப்ப 5 வருசமாய் எங்கடை வீட்டைதான் வேலை செய்யது. அம்மாவை கடைசிக் காலத்திலை தூக்கிப் பார்த்தது அவள்தான். அவள் என்ன சாதி சனம் எண்டது கூட எனக்கு தெரியாது. என்றை வீட்டை சாமியறை தொடக்கம் எல்லா இடமும் போய்வாற சுதந்திரம் அவளுக்கு இருக்கு. காரைநகரில் இருந்து இடம் பெயந்து வந்து கோயில் காணிகளிலை மூன்று சின்னப் பிள்ளைகளோடை இருக்கிறாள். அதுகளுக்கு நீ ஒரு வாழ்வு குடுத்தால் அந்த நாலு சீவன்களுக்கு வாழ்க்கை கொடுத்த புண்ணியம் உனக்கும் எங்கடை சந்ததிக்கும் எண்டைக்குமே இருக்கும்!"

இராகுலன் நிமிர்ந்து சுமதியின் கண்களைப் பார்த்தான்.

ஒன் றினுள் அம் மாவும் மற் றையதுள் அம் மனும் தெரிந்தார்கள்!

நான் அவன் இல்லை

உலகமெங்கும் வாழும்
இந்திய, பாக்கிஸ்தானிய, இலங்கை
மக்களைக் கவர்ந்த டெலிபோன் காட்
விளம்பரம் என்றினைவில் வந்தது.

“மில்லிங் ஹோமா?... நவ்
ஸ்ரெயிற் கொனற்றெட் ரு யுவ
ஹோம்.

விபற மொபில்! இன்ரெந்ற
கோவிங்... லோ கோஸ்ற்... ஹய்

குவாலிட்டி...” தொலைக்காட்சியில் விரல்கள் ரம்ளருள் நனைய தண்ணீரைப் பரிமாறும் பையன்... மூக்கைத் தேய்த்தபடி ஒடர் எடுக்கும் சர்வர்;... இவர்களுக்கு எந்தவித மாறுபாடில்லாத ஒரு சாப்பாட்டுக்கடையில் அமர்ந்திருந்தேன்.

பத்து வருடத்துக்கு முன்பு நானும் லாவண்யாவும் சந்திக்கும் அதே யாழிப்பாண பஸ் ஸ்ராண்ட் முன்னுள்ள சாப்பாட்டுக்கடை. கடையின் தோற்றும் முற்றாகவே மாறியிருக்கின்றது.

அவ்வாறே முன்பிருந்தவர்களும் கல்லாப்பெட்டியில் அமர்ந்திருக்கவில்லை. நாலு முழுவேட்டியுடனும் நெற்றிமுழுக்க விடுதியும் சந்தனமும் குங்குமத்துடன் அமர்ந்திருந்தவருக்குப் பதிலாக இப்பொழுது ரை கட்டியிருக்கும் ஒரு பையன். கடை கைமாறியிருக்க வேண்டும். குறைந்தது ஒரு பிள்ளையார், லக்ஷ்மி, முருகன், இணைந்த சிவன் பார்வதி, இயேசு அல்லது மாதா, மெக்கா இந்த ஜந்து படங்களும் கல்லாப் பெட்டிக்கு பின்னே மாட்டப் பட்டு அதற்கு மாலை போட்டு அதன் முன்பு கொஞ்சத்தியிருக்கும் சாம்பிராணியின் மணம் காலை இட்டிலிக்கும் தோசைக்கும் இன்னும் மணமும் ருசியும் கொடுப்பது போலத் தோன்றும். இப்போதும் அதே ஜந்து படங்கள் சின்னதாய் ஓரே பிழேமினுள். மின்சார விளக்கு ஒன்று முன்னே 24 மணிநேரமும் ஏறிந்து கொண்டிருந்தது. சாம்பிராணி வாசனை மில்லிங். ஆனால் ஏதோ ஒரு எயர் பிறசிங் கடைக்குள் அடித்திருந்தார்கள். சின்ன ஒரு சாப்பாட்டுக்கடை ஜந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் போல் மாறி யிருந்தது. போராட்டத்திற்குப் பிறகு அதிக கடைகளின் முதலாளி மார் ஏதோ ஒரு ஜரோப்பிய நாட்டில்தான் இருக்கின்றார்கள் என்பதை ஒப்புவிப்பது போல இருந்தது.

யத்தமும் யத்தத்தின் பின்னருமான சூழ்நிலையும் யாழிப்பாணத்தை நன்கு தான் மாற்றி வைத்திருக்கு.

நான் டென்மார்க் கிற் கு போவதற்கு முன்னிருந்த

யாழ்ப்பாணம் இல்லை இது.

முன்பு யார் கண்ணிலும் படாமல் அமைதியாக இருந்து ஒரு அரைமணித்தியாலத்தைப் போக்குவதற்காக நானும் லாவண்யாவும் வந்து ஆளுக்கொரு தேநீர் வேண்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்து கொள்வோம். ஆறுதலாகக் கதைத்துக் கொண்டே அதை பருகு வோம். இன்னும் ஒரு அரை மணிநேரம் இருக்க வேண்டுமாயின் மீண்டும் ஒரு தேனீரும் வடையும் வேண்டி இரண்டாய்ப் பிரித்துக் கொள்வோம். சர்வர் பையனும், மேசை துடைக்கும் பையனும் தங்களுக்குள் சிரித்துக் கொள்வார்கள். உங்களுக்கெல்லாம் கிடைக்காத ஒரு அழகியுடன் அமர்ந்திருக்கின்றேன் என்ற பெருமையுடன் நானும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் அமர்ந்திருப்பேன்.

போர் முடிந்த பின்பு முதன் முதலாக வந்த எனது இலங்கைப் பயணம் இது.

வரும்போது மனதினுள் ஒரு சின்ன... இல்லையில்லை... மிகப்பெரிய ஆசை அல்லது எதிர்பார்ப்பு... லாவண்யா எப்படி இருக்கின்றாள் என்று பார்த்துவிட்டுத் திரும்ப வேண்டும் என்றது தான்.

அதேபோல் நான் வந்து ஒரு கிழமையால் நேற்று அவளை எதிர்பாராமல் வங்கியில் சந்தித்ததும்... இன்று இங்கு சந்திக்க காத்திருப்பதும் ஏதோ சொல்லி வைத்து நடப்பது போல இருக்கிறது.

லாவண்யா இப்பொழுது வந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் வரவில்லை.

எப்பொழுதும் சொன்ன நேரத்துக்கு முன்பாகவே லாவண்யா வந்து எனக்காக காத்திருந்த நாட்கள் பல. ஏதாவது ஒருநாள் நான் மிகப்பிந்தி வந்துவிட்டால் கண்ணும் மூக்கும் சிவக்க

சண்டை பிடித்து... அது அழுகையாக மாறி... பின்பு என் வழிமையான “நீ கோவித்தாலும் அழுகு.. அழுதாலும் அழுகு” என்ற என் துருப்புச் சீட்டைத் தூக்கிப் போட்டு... பின்பு எந்த சனக் கூட்டம் குறைந்த சினிமாக்கொட்டகை அன்று இருக்கோ அங்கு போய் அவளை சமாதானமாக்கும் வரை அந்தப் போராட்டம் குறையாது. இறுதியாக எதை அன்று கதைக்க வந்த மோ அது கதை படாமல் போய்விடும். பின்பு கடிதத்தில் சண்டை தொடர்ந்து, சமாதான ஒப்பந்தத்துக்காக ஒரு புதுநாள் தீர்மானிக்கப்படும். அன்று இருவருமே நேரத்துக்கு வந்துவிடுவதால் வரும் பஸ்களை யெல்லாம் போகவிட்டுப் போகவிட்டு பஸ் ஸ்டான்ட்டில் நின்று எங்கள் கதை தொடரும்.

அதெல்லாம் ஒரு கனாக்காலம்!

திங்கள் முதல் வெள்ளி வரை பாடசாலை நாட்களில் சந்திப்பதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை. சனி, ஞாயிறு நாட்களில் சந்திக்காமல் இருக்கும் பொழுது அந்த இரண்டு தினங்களும் உலகமே உருளாமல் இருப்பது போலத்தோன்றும். முதலே அவளது கால அட்டவணை தெரிந்திருந்தால் அவள் குடும்பத்துடன் போகும் கோயில் திருவிழா, அல்லது சினிமா கொட்டகைகளிலும் நான் பிரசன்னமாய் இருப்பேன். ஆனால் எல்லா சனி, ஞாயிறுகளிலும் கோயில் திருவிழாக்கள் இருந்து விடுவதில்லை. இதென்ன புலம்பெயர்ந்த நாடுகளா சனி, ஞாயிறு நாட்களில் மட்டும் கோயில் தேர்கள் வீதிவலம் வருவதற்கு?

இந்த சாப்பாட்டுக் கடையில் இருந்து பார்த்தால் வடிவாக வின்சர்தியேட்டர் தெரியும்.

அங்கேதான் நானும் அவளும் கடைசியாகப் படம் பார்த்தது.

அவள்கைகள் என்கையினுள் இருந்தது.

படம் ஓடிக் கொண்டு இருந்தது.

“ஒரு நாளைக்கு நான் உங்களை விட்டுட்டு வேறையாரையும் கலியானம் செய்து கொண்டு போனால் என்ன செய்வீங்கள்”

“ஓன்றுமே செய்ய மாட்டன்”

“உண்மையாகவா?”

“உண்மையாகத்தான்”

“உங்களுக்கு கவலை இராதா”

“இல்லை”

“ஏன்”

“அது எனது தப்பில்லையே”

“உங்களுக்கு கோபமே வராதா”

“இல்லை”

“ஏன்”

“நான் உண்ணிலை வைத்திருக்கிறது உண்மையான அன்பு! அது உண்ணைக் கோவிக்க விடாது”

“ஆ ஆர்மை சவிற் கண்ணா!”

“கழுத்தை விடு... பின்னாலை ஒரு குடும்பம் இருந்து படம் பார்த்துக் கொண்டு இருக்குது” மெதுவாக அவளின் கைகளைக் கிள்ளினேன்.

“உண்ணை விட ஒரு சாமியாரை வவ் பண்ணியிருக்கலாம்” என்ற அவளின் சின்னச் சின்னாங்கலுடான் கோபத்துடன் அன்றைய சினிமா முடிந்து வெளியில் வந்தோம்”

அன்று நான் கற்பனைகூட பண்ணியிருக்கவில்லை அது தான் எங்கள் கடைசிச் சினிமா என்றும் கடைசி சந்திப்பு என்று.

விதி... அது... இது... சாதி... சமயம்... படிப்பு... ஏற்றம்... தாழ்வு... என்ற எதையும் காரணம் காட்டி என்னை நான் சமாதானப்படுத்த முயற்சிக்கவில்லை.

அது அவள் எனக்குச் செய்த பச்சைத் துரோகம் என்றதில் மட்டும் உறுதியாக இருந்தேன்.

ஆனால் அவளைக் கோவிக்கவோ... உன் வாழ்க்கை நாசமாய் போ என்றோ... ஒரு நாளைக்கு என் அருமை தெரியும் என்று சவால்விடவோ என் மனம் ஏகவில்லை. காரணம் நான் அந்தளவு அவளை நேசித்தது காரணமாக இருக்கலாம்.

இந்த பத்து வருட வெளிநாட்டு வாழ்க்கையில் நான் கண்டு வியந்த ஒரே செயல் பிள்ளைகள் பிறந்த பிண்பும் பிரிந்த கணவன் மனைவி கூட கிறிஸ்மஸ் சமயத்தில் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து தங்கள் வாழ்த்தைத் தெரிவித்துக் கொள்வதும்... பரிசுப் பொருட் களை பரிமாறிக் கொள்வதும்... சிலவேளை ஏதாவது உணவுக்கு துக்கு சென்று உணவருந்தி விட்டு பிரியும் சமயத்தில் காமம் கலக்காத முத்தத்தைப் பரிமாறிக் கொண்டு கை காட்டி விட்டு அவரவர்கள் காரில் ஏறி அவரவர்கள் இல்லம் சொல்வார்கள். தாங்கள் இருவரும் வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு... ஒருவர் மற்றவருக்கு கொடுத்த அல்லது பகிர்ந்து கொண்ட சந்தோசத்துக்கு நன்றி சொல்லும் விதமாகவே அது அமைந்திருக்கும்.

அதேமாதிரித்தான் அந்த வயதில் ஒரு பெண்ணின் அன்பு... ஒரு பெண்ணின் ஸ்பரிசம்... ஒரு பெண்ணின் சின்ன சின்ன கோபங்கள்... சின்ன சின்ன சிலுமிழுங்கள் அத்தனையையும் அவள் மூலமே உணர்ந்திருந்தேன்.

அந்த பசுமை இன்னும் என்னுள் நிறைந்திருக்கு.

என்னை விட்டு விட்டு... அல்லது மறந்து விட்டு... ஊரில் மிகக் காவாலியாக திரிந்த ஒருவன் சுவதி அரேபியாவுக்குப் போய்

பெரிய பணக்காரனாக திரும்பி வந்து இவளைப் பெண் கேட்க என்னிடம் ஏதும் சொல்லாமல் அவனுக்கு தலையை நீட்டிய பொழுது நான் அனுபவித்த வேதனைகள் இன்றும் என்னுள் இருக்கு.

அவளது கல்யாணத்துக்கு முதன்நாளே ஊரில் இருக்க கூடாது என்ற பிடிவாதத்துடன் கொழும்புக்கு வந்து விட்டேன்.

ஆனால் கல்யாணமும் நாலாம் சடங்கும் முடிந்த பின்பும் எனக்கு ஊருக்குத் திரும்பிப் போக மனம் வரவில்லை.

கொழும்பிலேயே ஒரு கடையில் கணக்கெழுதும் வேலையும் எடுத்து அந்தக் கடையின் மாடியின் மேல் சுவருக்கும் கூரைக்கும் இடைப்பட்ட இடைவெளியையே என் அறைபோல பாவித்துக் கொண்டு அங்கேயே தங்கிவிட்டேன்.

அப்பாவும் அம்மாவும் அடிக்கடி கடிதம் போட்டார்கள். கடைசிச் சோதனையாவது எடுத்துவிட்டு போய் கொழும்பில் நில் என்று.

கொழும்பில் இருந்தே பரீட்சை எழுதுகின்றேன் என மறுத்து விட்டேன்.

பரீட்சை முடிவும் பூச்சியம்தான்.

“அவளாலெதான் என்றை படிப்பும் நாசமாய் போனது” என அம்மா கடிதம் போட்டிருந்தா.

“இல்லை” என என் மனம் மறுத்தது.

அவளின் நினைவுகள்; அப்போதும் இனிக்கவே செய்தது.

ஒரு ஆறுமாதம் ஓடியிருக்கும்.

வெளிநாட்டு வாய்ப்பு வந்தது.

அப்பா எனக்கு என்று வைத்திருந்த பின்பக்க தென்னங்காணியை விற்று அம்மாவுடன் காசைக் கொண்டு வந்து கொழும்பில் தந்தார்.

தங்கச்சியும் தம்பியும் கூடவே வந்திருந்தார்கள்.

“எல்லாம் அந்த...”, அம்மா சபித்துக் கொண்டே இருந்தா.

“அவளைப் பேசாதையுங்கோ அம்மா”

அவர்களால் என்னைப் புரியவே இல்லை.

அந்தப் புரிதலின்மை நான் விமானம் ஏறும் வரை தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

இந்தப் பத்து வருடத்தில் தங்கச்சிக்கும் நல்ல இடத்தில் திருமணமாகி... தம்பியை நான் இருக்கும் நாட்டுக்கு அழைத்து அங்கேயே அவனுக்கு வாழ்க்கைக்கு நல்ல வழி அமைத்துக் கொடுத்து... அப்பா அம்மா இறக்கும் வரை எந்த பொருளாதார பிரச்சினையும் வராது இருப்பதற்காக அவர்களுக்கு போதிய பணத்தை நேற்று வங்கியில் இட்டுவிட்டேன்.

எதிர்பாராத விதமாக இன்று இந்தக் கணம் அவளுக்காக காத்திருக்கின்றேன்.

தங்கச்சியின் திருமணத்துக்கு லாவண்யா வீட்டுக்கு அப்பா அம்மாவை சொல்லாததால் எங்கள் குடும்பத்துடன் அவர்கள் கதைபேச்சு எதுவுமில்லை.

ஆனால் அம்மாவும் தங்கச்சியும் கதைக்கதையாகச் சொல்லுவார்கள்.

“அந்த ஒடுகாலி ஒழுங்காய் இருந்தால் ஏன் இப்பிடி இருப்பான்?. நீயாவது ஒருத்தியைக் கட்டி குழந்தை குட்டிய ளோடை சந்தோசமாக வாழ்ந்திருக்கலாம். இப்பவும் மாட்டன் எண்டு பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய்... அவள் மூண்டு பிள்ளைக்கும் பிறகும் வீட்டுக்கு வந்து பிள்ளைகளுக்கு ரியூசன் சொல்லிக் கொடுக் கிற ஒரு வாத்தியார் பொடியனுக்கு பல்லைக் காட்டினதாலை இப்ப கட்டினவனும் இல்லை... வாத்தியார் பொடியனும் இல்லை... நீயும் இல்லை... நீதான் பெரிய துறவி போலை... எனக்கு வாயிலை

வருகுது...”

“அம்மா அவளைத் திட்டாதையுங்கோ”

“என்னடா பிறப்புநீ?”

அம்மாவால் என்னைப் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை என்ற வேதனை என்றுமே எனக்கு இருந்ததில்லை. ஒருவேளை நானும் ஒரு அம்மாவாக இருந்திருந்தால் அப்பிடித்தான் இருந்திருப்பன் போல...

நான் இங்கு வந்திருக்கும் இந்த ஒரு கிழமையும் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவப்பர்கள் எல்லோருமே தம்பியைக் கேட்டுச் சொல்லுங்கோ என்றபடிதான் கேற்றதியில் நின்று அப்பா அம்மாவுடன் கதைத்துவிட்டுச் செல்வார்கள்.

“முப்பத்தினான்கு வயதெல்லாம் ஒரு வயதில்லை”...அவர்கள் சொல்வது முன் விறாந்தையில் பேப்பரினுள் மூழ்கியிருக்கும் எனக்கும் காதில் கேட்கும்.

நிச்சயமாக திருமணம் செய்யக்கூடாது என்று எனக்குள் எந்தப் பிடிவாதமும் இல்லை. ஆனால் திருமணம் செய்யும் என்னை அவள் போன அன்றுடன் போய்விட்டது. ஆனால் அம்மாதான் அவள் நினைப் பில் இருக்கின்றேன் என அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றா.

நினைப்பு என்பது வேறு. முடியாது என்பது வேறு. இரண்டுக்கும் உள்ள இடைவெளி பலருக்கு ஒரு நூலிடை இடைவெளி. ஆனால் எனக்கு பெரிய இரு கண்டங்களுக்கான இடைவெளியாக இருந்தது.

என்னால் இன்று வரை டிஸ்கோ ரெக்கில் ஒரு பெண்ணை இலவசமாக முத்த மிடமுடியாது இருந்தமைக்கு காரணம் எதுவோ, அதுவே இன்னோர் தமிழ்... அதிலும் எனது யாழ்ப்பாண்... அதிலும் எனது சாதி சனப் பெண்ணை திருமணம் செய்ய முடியாது

இருந்தமைக்கு காரணம்.

ஆம்! லாவண்யாவை நினைத்துக் கொண்டு இன்னோர் பெண்ணுடன் வாழ முடியாது. அல்லது வந்தவருடன் சின்ன சின்ன நெருடல்கள் ஏற்படும் பொழுது லாவண்யாவைத்தான் மனம் தேடும். மேலாக இன்னொருத்தியுடன் இருக்கும் பொழுது லாவண்யாவின் எண்ணம் வந்தால் வந்தவள் பாவம் தானே!

நேற்று வங்கியில் அப்பா அம்மாவின் பெயரில் காச போடச் சென்ற பொழுதுதான் லாவண்யாவைக் கண்டேன்.

அந்தக் கணத்தில் சிரிப்பதா... கதைப்பதா... என்ன கதைப்பது என என்னுள் நான் தடுமாறிக் கொண்டு நின்ற பொழுது நேரடியாக என்னிடம் வந்தாள்.

“உங்களோடை நான் தனியாக கதைக்க வேணும்”

நான் அதிர்ந்து போனன்.

“என்ன கதைக்க வேணும்” என்னுள் தயங்கிபடி கேட்டேன்.

வார்த்தைகள் தொண்டைக்குழிக்குள் சிக்கி நின்றுது போல இருந்தது.

“அதைக் கதைக்கேக்கை பேந்து சொல்லுறங்”

அதே லாவண்யா...! அச்சொட்டும் மாறத அதே லாவண்யா!!

“சரி! எங்கே”

“முந்திப் போற சாப்பாட்டுக் கடைக்கு நாளைக்கு பத்து மணிக்கு வாங்கோ”

எனது பதிலையோ... தலையாட்டலையோ எதையுமே எதிர்பார்க்காது போய்விட்டாள்.

எதற்காக வரச் சொன்னாள் என்று என்னால் எதுவுமே ஊகிக்க முடியவில்லை.

என்னையே நான் கேள்வி கேட்டு... நானே அதற்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வந்ததில் மூன்று கிலோ மீற்றரில் இருந்த எங்கள் வீட்டுக்கு மூன்று நிமிடத்தில் வந்தது போல இருந்தது.

வாசலில் சைக்கிளால் இறங்கும் போது அம்மாவின் குரல் பெரிதாகவே கேட்டது.

“பத்து வருசத்துக்கு முதல் அந்த தறிகெட்ட நாய் போட்டு தெண்டால் போகட்டும் நாயே என்று விட்டுட்டு வீடு தேடி வாற எத்தனையே இராசகுமாரிகளிலை ஒன்றைக் கட்டுறது தானே. பெரிய தேவதாஸ் கோலம். தாடி ஒன்றுதான் குறைவில்லை. பாதியாய் போனான். வீட்டுக்கு தகப்பன் எண்டு இருக்கிறியள். கொஞ்சமாவது கவலை இருக்குதோ”

“அவன் வந்து நிக்கிற இந்த இரண்டு கிழமையும் அவனைத் திட்டி கழுத்த அறுக்காதை! அவனாய் விரும்பினால் கலியானம்; செய்யட்டும். அதை விட்டுட்டு கழுத்திலை கயிறு போட்டு இழுத்துக் கொண்டு போய் ஆட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் விடுகிற வேலை இல்லைஇது”

அம்மாவிலை அதிக பாசமும் அப்பாவிலை அதிக மரியாதையும் நான் வைத்திருக்கிறதுக்கு காரணம் இந்த வேறுபாடுதான்.

இப்பொழுது நேரம் பத்தரை ஆகிவிட்டுது.

மீண்டும் ஒரு தேனீரையும் ரோல்ஸ்சையும் வரவழைத்துக் கொண்டேன்.

தேனீரை ஒரு சிப் அருந்திவிட்டு நிமிர்ந்த பொழுது வாசலில் அவளின் உருவம் தெரிந்தது.

நேராக அதே பழைய ஒரு புஞ்சிரிப்புடன் வந்து என் முன் அமர்ந்தாள்.

முன் தலையில் இரண்டு சுருள் மயிர்களில் மட்டும் வெள்ளி நிறம் பெயர்ந்திருந்தது.

அது அவளுக்கு மேலும் அழகை கூட்டியிருந்தது.

“சொல்லு...”

என் குரலில் ஒரு வறட்சி இருந்ததை என்னால் உணரக் கூடியதாய் இருந்தது.

“உங்களோடை சண்டை பிடிக்கத் தான் வந்திருக்கிறன்”

“எதுக்கு...”

“ஏன் நீங்கள் இவ்வளவு நாளும் கலியாணம் செய்யேல்லை”

இப்படி ஒரு கேள்வியை என்ன உரிமையில் அவள் கேட்கின்றாள் எனக்கு தோன்றியது.

“கல்யாணம் என்ற ஒன்று வேணும் என்று நான் நினைக் கேல்லை” உறுதியாகச் சொல்லும் பொழுது என்னையும் அறியாமல் என் பெருவிரல் நகங்களை என் பற்கள் கடிக்கத் தொடங்கின.

என்னை நிமிர்ந்து உற்றுப் பார்த்தாள்.

அவளிலிருந்து என் பார்வையைத் திருப்பியபடி அவளுக்கும் தேனீரும் நோல்ஸும் வடையும் ஓடர் செய்தேன்.

“நீங்கள் பொய் சொல்லுறியள்”, அவள் உறுதியாகச் சொன்னாள்.

“இல்லை... அதுதான் உண்மை”

நாளும் உறுதியாகச் சொன்னேன்.

“எது உண்மை?”

“நான் கல்யாணம் செய்யாது இருக்கிறதுக்கு நீ காரணம் இல்லை என்பதுதான் உண்மை”

ஒரு தட்டில் வடை, நோல் ; , போளியும் மறுதட்டில் பால்

தேனீரும் வந்தது.

“எடு”

“நீங்கள் உண்மையைச் சொன்னால் தான் நான் சாப்பிடுவன்”

அதே பிடிவாதம் கொஞ்சமும் மாறாமல் இருந்தாள்.

“உன்றை நினைப்போடை தினம் தினம் அழுது கொண்டு யாரையும் கல்யாணம் செய்யாமல் இருக்கிறன் என்டு சொன்னால் சந்தோசமாய் இது எல்லாத்தையும் சாப்பிடுவியா?”

எனது ஏளனமான வார்த்தைகள் அவளைக் கோபப்படுத்தும் என எதிர் பார்த்தேன்.

ஆனால் கொஞ்ச நேரம் மெளனமாய் இருந்தவள் பின் என்ன நினைத்தாலோ ஒரு வடையை எடுத்து பாதியை எடுத்துக் கொண்டு மறுபாதியை என்னிடம் தந்தாள்.

மனம் பத்துவருடத்துக்கு முன் ஊஞ்சலில் பின்னால் போய் மீண்டும் முன்னே வந்தது.

நான் அந்தப் பாதி வடையை வாங்கிக் கொண்டேன்.

“நான் இப்ப அவரோடை இல்லைத் தெரியுமா”

அவளின் தலை குளிந்திருந்தது.

“தெரியும்”

“உங்களைப் பற்றி நெடுகவும் கதைப்பார்... உங்களோடை திரிஞ்சனான் என்று பேசுவார்...”

நான் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தேன். பின்பு குரலைச் செருமியபடி கேட்டேன்.

“அதாலைதான் அவரை நீவிட்டுட்டு தனிய இருக்கிறியா?”

அவள் என் கண்களுள் ஊன்றிப் பார்த்தாள்.

“உங்கடை அம்மா, தங்கச்சி ஆக்கள் என்னைப் பற்றி ஏதும்

சொன்னைவையா”

“லாவண்யா எதையும் கதைச்சு உன்னைக் கவலைப்படுத்தி நீ இதிலை இருந்து அமுது கொண்டு போறதை பார்க்க நான் விரும்பேல்லை”

“ஏன்”

“முந்திச் சொன்னதுதான்... உண்மையான அங்பு இருக்கிற உள்ளங்கள் ஒன்றை ஒன்று காயப்படுத்தாது”

அவளின் இரு கண்களில் இருந்தும் கண்ணங்கள் வழியே கண்ணீர் ஓடியது.

“கண்ணைத் துடை”

முன்னால் இருந்த கை துடைக்கும் பேப்பரை எடுத்து அவள் முன்நீட்டினேன்

சிறிது நேரம் மெளனமாக கழிந்தது.

“இப்பவும் என்னை விரும்புகிறீங்களா?”

“விரும்புறது என்றதை என்ன அர்த்தத்தில் நீ கேக்கிறாய் என்று எனக்கு தெரியேல்லை. ஆனால் உண்ணை நான் வெறுக் கேல்லை என்றதுதான் உண்மை.”

மீண்டும் மெளனம்.

தேநீரை எடுத்துக் குடித்தாள்.

“சரி... இப்பவே நான் உங்களோடை வருவன் என்றால் நீங்கள் என்னையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிப் போவீங்களா”

லாவண்யாவிடம் இருந்து இப்படி ஒரு கேள்வி வரும் என்று கற்பனை பண்ணியிருக்கவில்லை என்றாலும் அவளை நன்கு தெரிந்த என்னை அவளது கேள்வி ஆச்சரியப்படுத்த வில்லை.

அவளையே கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

சர்வர் வந்து பில்லைத் தந்தான்.

இன்னும் இரண்டு போளிக்கும் பால் கோப்பிக்கும் ஓடர் செய்தேன்.

“கெதியாய் சொல்லுங்கோ... நான் போகவேணும்”

அதே அவசரம்!

“எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உன்னோடை திரும்பி வாழ வேணும் என்டு நான் நினைத் திருக்கேல்லை. எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் நீ என்னை விட்டுட்டுப் போனாலும் நீ நல்லாய் இருக்க வேண்டும் என்ற என்னை மட்டும்தான் எனக்குள்ளை இருந்தது”

அவள் முகம் வெளிறியிருந்தது.

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டுக் கேட்டாள், “ஏன் நான் குப்பை என்று நினைக்கிறீங்களா?”

இல்லை எனத் தலையாட்டி ணேன்-

“முன்று பிள்ளையளோடை ஒருத்தியைக் கட்டுறதைவிட ஊருக்கை கேட்டுவாற் யாரோ ஒரு பணக்காரியக் கட்டலாம் என்று நினைக்கிறியளா”

இப்போதும் இல்லை எனத் தலையாட்டி ணேன்.

“செத்தவன் பெண்டிலைக் கட்டினாலும் விட்டவன் பெண்டிலைக் கட்டக் கூடாது என்று ஊர் உலகம் சொல்லும் எனப் பயப்பிடுகிறியளா”

“இல்லை”

“அப்ப என்னதான் எண்டதைச் சொல்லித் தொலை யுங்கோ.. நான் அதையாவது கேட்டுட்டு தொலைஞ்சு போறன்”

அவள் படபடத்தாள்.

அந்த படபடக்கும் தன்மையில் சரி அல்லது கோபப்படும்

விதத்திலும் இந்தப் பத்து வருஷத்திலும் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

“உன்னோடை இதே இடத்தில் இருந்து பாதிவடையும் தேனீரும் குடிச்ச செந்தில் இப்ப இல்லை... உன்னிலை எனக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை... அந்த தியேட்டருக்கை உன்றை கையை என்றை உள்ளங்கைக்குள்ளை வைத்திருக்கேக்ககை உண்ணேயே என் கையுள் ஏந்தி இருக்கிற நினைப்பு எனக்கு இண்ணடக்கு இல்லை. அதுக்குப் பிறகு எப்பிடி உன்னோடை வாழுறது?”

“ஹர் எல்லாம் என்னாலைதான் நீங்கள் கட்டாமல் இருக்கிறியள் என்று சொல்லுறது பொய்யா?”

“எனக்குள்ளை இப்பவும் எங்களின்றை காதலின்றை பசுமை இருக்கு. ஆனால் அதிலை நீஇல்லை என்டதுதான் உண்மை.”

ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனவளாய் என்னைப் பார்த்தாள்.

“நீ இருந்த அந்த இடத்திலை வேறு யாரையும் வைச்சுப் பார்க்க என்னாலை முடியேல்லை. அதாலைதான் கலியாணமே செய்யாமல் இருக்கிறன். சிலவேளை யாரோ ஒருத்தியோடை எதிர்காலத்தில் சேர்ந்து வாழலாம். அது வேறு. ஆனால் உயிரோடை உன்றை புருசன் இருக்கேக்கை இன்னொரு புருஷன் போலை நான் இருக்கிறது... அல்லது உன்றை பிள்ளைகளுக்கு ஒரு அப்பா போலை நான் இருக்கிறது எல்லாம் ஒரு பொய். அது ஒரு ஒப்பந்தமாய்தான் இருக்கும். நாங்கள் வெறும் நண்பர்களாய் இருக்கலாமே தவிர கணவன் மனைவியாக இருக்க ஏலாது. அது வாழ்க்கையாயும் இராது. பிள்ளையளை தனியாய் வளர்க்க உதவியள் எது வேண்டும் என்றாலும் கேள். நான் இருக்கிற காலம் வரை உதவுறன்”.

கண், முகம் எல்லாம் விம்மி வெடிக்க என்னைப் பார்த்தாள்.

அவள் கோபப்படுகிறாளா... இல்லைக் கவலைப்படுகிறாளா என நான் தீர்மானிக்க முதல் அவளது வாயிலிருந்து வார்த்தைகள்

தீப்பொறிகளாக வெளியில் வந்து விழுந்தது.

“யாருக்கு வேணும் உங்கடை பிச்சைக் காச... இந்தாங்கோ இப்ப குடிச்ச தேத்தண்ணிக்கும் ரோல்ஸ்க்கும் பாதி வடைக்குமான ஆன காச”

நூறு ரூபாய் தானை தூக்கி மேசையில் போட்டு விட்டு விறுவிறு என்று நடந்து வெளியேறினாள்.

எனக்கு “திக்” என்றது.

பக்கத்து மேசையில் இருந்தவர் என்னைப் புழுவாகப் பார்த்தார்.

என்கையில் இருந்த பாதி வடை... என்னையின் பிச்பிசுப்பு மணம் என்னமோ செய்தது.

மேசையைத் துடைக்க ஒரு பையன் ஊத்தைத் துணியுடனும் வந்தான்.

மேலும் இருநூறு ரூபாயை தட்டில் வைத்துவிட்டு மிகுதியை ரிப்ஸ்ளாக வைத்திருக்கும்படி சைகை காட்டி விட்டு எழுந்து கொண்டேன்.

அவள் மாறவே இல்லை - மற்ற மேசையில் விரல்கள் ரம்ளாருள் நன்னைய தண்ணீரைப் பரிமாறும் பையனைப் போலவும்... முக்கைத் தேய்த்தபடி ஓடர் எடுக்கும் சர்வரைப் போலவும்...

ஆனால் நான் ரொம்பத்தான் மாறியிருக்கின்றேன் என எனக்குப் புரிந்தது.

கெதியாக டென்மார்க்கிற்கு திரும்ப வேண்டும் போல் இருக்கிறது.

“மிஸ்ஸிங் ஹோமா?...”

விளம்பரத்தில் வந்த குரல் என்னை நோக்கிக் கேட்பது போல எனக்குள் ஒரு பிரமை.

நீண்டங்களில் மாலை திறமிக் காலத்து பூதால்விரும்புவது
நீண்டங்களில் மாலை திறமிக்காலில் பூதால்விரும்புவது

கடன் கால்.

ஆண்

“இன்னும் என்ன உங்களுக்கு
வேணும்” அந்த அதிகாஸையில் அவளின்
அவல ஒலி இருட்டான குடோனின்
சவர்களில் பட்டுத் தெறித்தது.

இரண்டு கைகளாலும் தலை
களில் அடித்துக் கொண்டாள்.

அரிசியை சாக்கில் ஓட்டை
போட்டு அதிலிருந்து விழுந்த அரிசி
யைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்த
இரண்டொரு எலிகள் சாக்குகளுக்கு

பின்னால் அமெந்திருந்த தம் பொந்துகளுள் “கீச்” சு.. “கீச்” சுக்கென்று ஒலி எழுப்பியபடி போய் ஒளிந்து கொண்டன.

எல்லாம் முடிந்தவனான அவன் எழுந்து காறித்துப்பியபடி எதுவுமே பேசாமல் வெளியேறினான்.

திகைப்பு விடுபடாத நிலையில் அழுதபடி கலைந்திருந்த பாவாடையை அவன் சரிசெய்தாள்.

கையில் ஏதோ ஒன்று ஒட்டியது போல இருந்தது.

அவனுக்கு குமட்டல் எடுத்தது.

செவ்வாய் - சனி.

கிழமையில் இந்த இரண்டு நாட்களில்தான் இங்கு சந்தை கூடும்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கு சந்தை விழித்துக் கொண்டால் பின்னேரம் மூன்று மணிவரை சன நடமாட்டத்திற்கு எந்தக் குறைவும் இராது.

அவ்வாறே சந்தையில் இருந்து இருநூறு மீற்றர் தொலைவில் இருக்கும் தேனீர்க்கடையும் காலை ஆறிலிருந்து கலகலப்பாகும். அது இரவுவரை தொடரும்.

அவ்வாறே மற்றைய உடுபுடவைக் கடைகள் ஒன்பது மணிக்கு வீதிக்கு தண்ணீர் தெளித்து, சந்தனக் குச்சிகளின் வாசனையுடன் திறக்கும்.

முன்பு சந்தையின் மூலையுடனேயே ஒரு தேனீர்க்கடை இருந்தது. சண்டையின் பொழுது ஆமியின் றக் பிரண்டதுடன் அதில் வேறொரு கடை கட்ட நகரசபை அனுமதி கொடுக்கவில்லை. இப்பொழுது அந்த இடத்தில் ஒரு புத்தர் சிலை வரப்போவதாக கதைக்கின்றார்கள்.

போராட்டத்திற்கு முன்பு இங்கு தினமும் பெரிய சந்தை கூடும்.

ஆனால் இப்போது யாழிப்பாணப் பிரதேசத்தில் பல புதிய சந்தைகள் வந்ததால் கிழமையில் இரண்டு தரம் மட்டும் இங்கு பெரியளவில் கூடும்.

குறிப்பாக தீவுப்பகுதி மக்கள் தங்கள் பிரதேசங்களுக்கு இங்கு வந்து கொள்வனவு செய்வதாலேயே இந்த இரண்டு தினமும் பெரியளவில் கூட்டப்படுகிறது.

முன்பு போல தரகு... நாட்டாமைகள் இல்லாததால் விவசாயிகளும், தோட்டக்காரர்களும், வாடிக்கையாளர்களும்.. சாதாரண மக்கள்களும் அதிகளவில் வருவதில் நாட்டம் காட்டினார்கள்.

சந்தைக்கு முன்னால் உள்ள பஸ் ஸ்ராண்டில் அல்லது சந்தையின் நாலாப்பறமும் உள்ள மூலைகளில் இருவர் இருவராய் நிற்கும் ஆமிக்காரரைக் காணும் போது மட்டும் மக்களுக்கு தேவையில்லாது ஒரு சின்ன பயம் ஏற்படும். பின்பு அவர்களைத் தாண்டியதும் அது மறைந்து விடும்.

அவ்வாறுதான் இன்றைய வடமாகாண நிலைமைகள் இருக்கிறது.

ஆமிக்காரர்களும் நட்பு மிகுந்த புன்னகையை முகத்தில் வலிந்தே பரவவிடுவது நன்கு தெரியும்.

இந்த இரண்டு நாள் இலாபம்தான் மற்றைய பல வியாபாரி களின் அடுத்த ஐந்துநாள் நட்டத்தை ஈடுகட்ட வேண்டும். அல்லது இந்த இரண்டுநாள் இலாபம் கிழமைச் சீட்டுக் கட்டவும் மற்றைய ஐந்துநாள் உழைப்பு அன்றாடம் வீட்டில் உலை கொதிக்கப் போது மானதாய் இருந்தாலே போதும் என்ற நிலைப்பாடுதான் அனைவருக்கும் இருந்தது.

செவ்வந்திக்கு மட்டும் இது விதிவிலக்கு.

தாய் தங்கம்மாவுடன் அறியாத வயதில் ஓட்டிக் கொண்டு

இந்த சந்தைக்கு வரத் தொடங்கியவள் அவள்.

மரக்கறிகளுள் உள்ள அழுகியவற்றையும் காய்ந்தவையும் பொறுக்கி அப்பால் ஏறிவது... இடைக்கிடை தண்ணீர் தெளிப்பது... தாய் சொல்லும் தொட்டாட்டு வேலைகளை செய்வது... தாயார் மீன்கடைக்கு பத்து மணிக்கு மீன் வேண்டச் செல்லும் பொழுது தானாக வியாபாரம் செய்யாவிட்டாலும் யாரும் மரக்கறிகளை எடுத்துக் கொண்டு போகாமல் பார்ப்பது, தாய்க்கும் தனக்கும் காலையிலும் மாலையிலும் தேனீர் வேண்டி வருவது... மத்தியான வேலையில் எலுமிச்சைந் தண்ணீயோ அல்லது மலிந்த கலரான சர்பத் வேண்டி வருவது என தாயுடன் பின்னிப்பினைந்த அவள், வாழ்வும் சந்தையுடன் இணைந்து அதிகாலையில் விழித்துக் கொள்ளும். பின் மாலையில் கட்டாக் காலி மாடுகளும் மீன்கடையில் நின்று விட்டு வரும் நாய்களும் சந்தைக்குள் வரும் போது இவளின் அன்றைய பொழுது கழிந்து தாயுடன் வீடு திரும்பும்.

பாடசாலைப் படலை திறந்து அவள் அறிந்திருக்கவில்லை.

“எப்பிடியும் குந்தினபிறரு மறிக்கத்தானே போறன்... அதுக்கிடையிலை இந்தக் கழுதை என்னத்தை படிச்சுக் கிழிக்கப் போகுது”, என்பது தங்கம்மாவின் வாதம்.

“உவள் ஒருத்தி படிச்சுத்தான் இலங்கை அரசாங்கத்தின்ரை கடன்கள் எல்லாம் தீர்ப் போகுதாக்கும்” என கள்ளுக் கொட்டிலில் மனைவில் சவரம் செய்யாத முகத்தின் மோவாயைத் தடவியடி ஆடு புலி ஆடும் தகப்பனின் ஆமோதிப்பு.

ஒருநாள் தாய்க்கும் தனக்கும் தேனீர் வேண்டி வரும் பொழுது சந்தையில் வரிபோடும் சாரங்கள், “ஏய் எனக்கும் ஒரு தேத்தண்ணி வேண்டி வா...”, என அவள் நின்று திரும்பி பார்த்து ஆம் அல்லது இல்லைச் சொல்ல முதல், “கொஞ்சம் சீனியை குறைவாய்ப் போடச் சொல்லு... இந்தக் கண்டறியாத சலரோகம்

வேறை”என்றபடியே காசைநீட்டினான்.

சாரங்கன் சந்தைக்கு வரி போடும் நகரசபையின் வேலையாளர் மட்டுமில்லை. ஒரு சின்னச் சண்டியன். எந்த வியாபாரிக்கும் வெளியாட்களால் என்ன பிரச்சினை என்றாலும் மத்தியஸ்தம் செய்து அவன் தான் பேசித் தீர்த்து வைப்பான். அல்லது அடி போட்டுத் தீர்த்து வைப்பான்.

வெளியே நிற்கும் ஆழியின் துவக்கின் பின் பக்கத்தால் வேண்டும் அடிக்காயக் கண்டலை விட இவன் கையில் கிடைக்கும் வாழைத்தண்டோ... முருங்கைக்காயாலோ வேண்டும் அடி பறவாயில்லை என்பது குற்றமுள்ள மனங்களுக்குத் தெரியும்.

மற்றும்படி வரிக் கொப்பியை கக்கத்துள் வைத்துக் கொண்டு பீடியை வலித்துக் கொண்டு சந்தையைச் சுற்றிவருவான்.

வயது நாற்பதுக்குள்ளே தான். இரண்டு அல்லது மூன்று பிள்ளைகள் இருக்க வேண்டும் என சந்தையுள் பேசிக் கொள்வார்கள். மீன் கடைக்கு வந்து பெரிய மீன்கள் வேண்டிச் செல்லும் அந்த தடித்த மனைவிதான் அவன் மனைவி என்று பேசிக்கொள்வார்கள். சிலர் இல்லையில்லை அது அவனின் வைப்பாட்டி என்றும் சொல்வார்கள். ஆனால் யாரும் நேரடியாக அவனிடம் எதுவும் கேட்பதில்லை.

அப்பிடி ஒரு பயநிழல் அவன் மேல்.

அதே பயத்தினால் செவ்வந்தி அவன் கொடுத்த காசை வேண்டிக் கொண்டாள்.

தேனீர் வேண்டிக் கொண்டு வந்து மிகுதிக் காசு 2 ரூபாயை நீட்டும் பொழுது, “அதை நீயே வைச்சிரு” என்றான்.

“இல்லை வேண்டாம்”

“ஏன்”

“அம்மா பேசும்”

“கொம்மாட்டை நான் சொல்லுறந். இந்தா பிடி”

அவள் மறுத்த போது அவளின் கையை வலுக்கட்டாயமாக பிடித்து கையினுள் திணித்தான்.

அவளும் ; பயந்தபடியே அதனை வேண்டி வந்து தாயிடம் சொன்னாள்.

“அதுக்கேன் பயப்பிடுறாய்... நீ வேண்டி வந்து குடுத்ததுக்கு கூலி எண்டு வைச்சுக் கொள்”

“சங்கரன் நல்லவனடி... எங்கடை சாதி சனம் தான்” தங்கம்மாக்கு பக்கத்தே இருந்து வெற்றிலை, பாக்குசீவல் விற்கும் சிவசம்புக் கிழவனார் சொன்னார்.

அப்போதுதான் அவளின் படபடப்பு நின்றது.

அடுத்தநாள் அவள் தேனீர் வேண்டக் கிளம்பிய பொழுது சிவசம்புக் கிழவனாரும் எனக்கும் ஒரு கிளாஸ் தேனீர் வேண்டிக் கொண்டு வா... நானும் இரண்டு ரூபாய் தாறன் என காசை நீட்டினார்.

தாயைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவளும் வேண்டு எனத் தலையாட்டினாள்.

தேனீர்கடைக்கு செல்லும் வழியில் சங்கரன் நிற்பதைக் கண்ட பொழுது வேறுபக்கத்தால் அவள் நடக்க தொடங்க முதல் இரண்டு கைகளையும் தட்டிக் கூப்பிட்டான்.

“ஓய்... குட்டி... இங்கை வா... நேற்றைக்குப் போல சீனி குறைவாய் போட்டு ஒரு தேத்தண்ணி வேண்டி வா...”

அவருக்கு நான் என்ன வேலைக்காரியோ என நினைத்தாலும் மனத்தின் பயம் காசைகை நீட்டி வேண்ட வைத்தது.

அவள் ஏதும் பேசாமல் அவன் கொடுத்த காசை வேண்டிக் கொண்டாள்.

பின்பு சிறிது நேரத்தில் தேனீருடன் வந்து “இந்தாங்கோ அண்ணா” என தேனீரை நீட்டிய பொழுது இன்றும் அவளுக்கு இரண்டு ரூபாகிடைத்தது.

சிவசம்புக்கிழவனின் 2 ரூபாய் சங்கரனின் 2 ரூபாய். இன்று அவளின் சம்பாத்தியம் 4 ரூபாய்.

அதில் இரண்டு ரூபாய் தாய்க்கு கடனாகவும் மற்ற இரண்டு ரூபாய் தகப்பனின் கள்ளுக் கொட்டிலுக்கும் போன்று - இன்று மழை ஆனதால் கள்ளு அரை விலையாம். எனவே அதிகமாக தகப்பன் ஏற்றிக் கொள்ள இவளின் இரண்டு ரூபாய் உதவியது.

அடுத்த நாளிலிருந்து செவ்வந்தி தேனீர் வேண்டி வந்து கொடுப்பது பற்றி சிவசம்புக் கிழவனார் மற்றவர்களுடன் சிலேகித்ததால் அவர்களும் தங்களுக்கு வேண்டிக் கொண்டு வந்து தரச்சொன்னார்கள்.

தங்கம்மாவும், “தானாக வாற இலட்சமியை வேண்டாம் எண்டு சொல்லாதே” என அவள் அந்த கட்டத்தில் இருக்கும் அனைவருக்குமே காலையிலும் மாலையிலும் தேனீர் வேண்டிக் கொடுக்கத் தொடங்கினாள்.

இப்போ வருமானம் அதிகமானதாலும் 2 ரூபாய் அதிகம் எனப்பட்டதாலும் அதனை ஒரு ரூபாயாகக் குறைத்துக் கொண்டாள்.

மகராசி என்று எல்லா வியாபாரிகளும் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

சங்கரன் மட்டும் தொடர்ந்து 2 ரூபாயே கொடுத்து வந்தான்.

வாடிக்கையாளர் கூடியதால் தேனீர்க்கடைக் காரனே அதிக தேனீர் கிளாஸ்களை வைத்து எடுத்துச் செல்லக் கூடிய ஒரு இரும்புக் கம்பிக்கடையையும் கொடுத்து உதவினான்.

நாளாக நாளாக அவளுக்கு தாய்க்கு உதவி செய்வதை விட தேனீர் வேண்டிப் பரிமாறுவதற்கே நேரம் போதுமாய் இருந்தது.

தாயை விடவும் ; வருமானம் அதிகமான வந்தது. முதலோ முதலிற் கான வட்டியோ இல்லாத சம்பாத்தியம். தகப்பனும் அதிகமாய் குடித்து விட்டு மாலையில் தள்ளாடி தள்ளாடி வீடு வரத் தொடங்கினார்.

அவளின் தாய் வியாபாரம் செய்யும் கட்டடத்தைத் தவிர மற்ற இரண்டு கட்டடத்தில் இருந்தவர்களும் இவளிடம் தேனீர் கேட்க இவள் மிகவும் சுறுசுறுப்படைய வேண்டி வந்தது.

அதே நேரத்தில் தேனீர்கடைக்காரனுக்கோ தனது தேனீரை வேண்டிக் கொடுத்து இவள் அதிகமாக உழைக்கின்றாள் என்ற எண்ணம் தொட்டு விட்டது.

அடுத்த நாளே தனது கடைக்காரப் பையனிடம் ஒரு கையில் முடிபோட்ட தேனீர் வாளியையும் மறுகையில் கோப்பி வாளியையும் கொடுத்து சந்தைக்குள் அனுப்பினான்.

தேனீர் வேண்டிவரப் போன செவ்வந்தியின் முகம் இருண்டது.

வெறுங்கையுடன் திரும்பி வந்த செவ்வந்தியை சங்கரன் முறைத்துப் பார்த்தான்.

“என்ன உனக்கு கொழுப்பு மெத்திட்டுதோ” என வினாவ முன் அவள் கண்ணும் முகமும் புடைக்க தேத்தண்ணிப் பையனை கையால் காட்டினாள்.

அவ்வளவுதான்!

“ஒருத்தியின்றை பிழைப்பை இன்னொருத்தன்; கெடுக் கிறதோ” என்றபடி சங்கரன் நேராக சென்று தேனீர்ப் பையனின் கையில் இருந்த இரண்டு வாளிகளையும் ; பறித்து நிலத்தில் ஒரே அடி!

தேனீரும் கோப்பியும் நிலத்தில் முற்றாக சிதறியது.

பையன் வாளிகளை அப்படியே விட்டு விட்டு சந்தையில்

இருந்து தனது கடையை நோக்கி ஓரே ஒட்டம்.

பின்பு கொஞ்ச நேரத்திலே கடைக்காரன் வந்து கான்களை எடுத்துக் கொண்டு போனான் - சங்கரனை திரும்பி திரும்பி பார்த்தபடி....

சங்கரன் பீடி ஒன்றை இழுத்தவாறே, “அந்த பெட்டை யின்றை வயித்திலை அடிக்கப் பார்த்தால் சந்தைக்கு வெளியிலும் கடை வைச்சிருக்க ஏலாது கண்டியோ... திரும்பவும் கொழும்பு கண்டி எண்டுதான் போய் சாப்பாட்டுக்கடை போட வேணும்”.

இதற்கு பிறகு செவ்வந்தி சங்கரனை ஒரு கடவுளைப் போலத்தான் பார்ப்பாள்.

அவன் தேத்தண்ணி கேட்கா விட்டாலும் அவளாய் கொண்டு போய்க் கொடுப்பாள். அவன் இப்போதும் 2 ரூபாய் அதிக மாய் கொடுத்துக் கொண்டுதான் வந்தான்.

“அண்ணை நான் 1 ரூபாய்தான் கூட வேண்டுறனான்”

“இல்லை நீ வைச்சிரு”

அடுத்த இரண்டு நாள் செவ்வந்தி சந்தைக்கு வரவில்லை.

“நான் பதினாலு வயதிலை... இவள் பன்னிரண்டிலையே குந்தீட்டாள்...”

“இனியாவது கொஞ்சம் மனிசனை கள்ளுக் கொட்டி வே தவம் எண்டு கிடக்க விடாதை”

“அந்த அறுவான் சொன்னாக் கேட்கிறானே... குப்பைத் தண்ணி வார்க்கிறதுக்கும் தவறணையிலை போய்த்தான் இழுத்துக் கொண்டு வந்தது... இதெல்லாம் ஒரு மனுஷ சென்மங்கள்...”

“இனி சந்தைக்கு கூட்டி வருவியோ... என்ன மாதிரி...”

“என்னத்தை அக்கா செய்யறது... அவளுக்கு நல்ல பிழைப்பு... கிழமைச் சீட்டு போட்டு போட்டு நல்லாய் வாறாள்... கிட்டத்தட்ட ஒண்டுக்கு கிட்ட வரப் போகுது... ஒரு நல்லவன் கையிலை பிடிச்சுக் குடுக்கும்வரை அவள் என்னோடை சந்தைக்கு வரட்டும்.. வீட்டிலை குமர்ப்பிள்ளை தனிய இருந்து என்ன செய்யிறது... இங்க எண்டால் நானும் பாத்துக் கொண்ட மாதிரி இருக்கும்”

மூன்றாம் நாளே செவ்வந்தி சந்தைக்கு வந்து விட்டாள்.

“நீ வந்தால் தான் ஆச்சி சந்தையே களை கட்டுது” எனு தன் பொக்கை வாயால் சிவசம்புக் கிழவன் சிரித்துக் கொண்டு அவளுக்கு ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அவள் புரியாமல் பார்த்தாள்.

“கொம்மா எல்லாம் சொன்னவா... நீ இப்ப பெரிய மனுஷி... அதுதான் இது... சந்தோசமாய் வைச்சுக்கொள். எல்லாம் நிறைஞ்சவாழ்க்கை உனக்கு வரவேணும்”

கிழவனை கும்பிட்டு விட்டு தனது தேனீர் காவும் கம்பி வலையை கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

வீதியைத் தாண்டும் பொழுது சந்தையின் கிழுக்கு மூலையில் நின்ற ஆமிக்காரன்,

“ஏ... பொட்டை இங்கை வா”.

அவள் மிரண்டபடி மெதுவாகச் சென்றாள்.

“இனிமேல் எங்களுக்கும் தேத்தண்ணி வேண்டித்தா...”

‘ஆம்’ எனத் தலையாட்டினாள்.

பின்பு அவ்விடம் விட்டு விரைவாக நகர்ந்தாள்.

மீண்டும் சந்தைக்குள் வந்த பொழுது, “கவனம் ஆமிக்காரர்... சும்மா பல்லைக்கில்லைக் காட்டிப் போடாதை” என

சங்கரன் எச்சரித்து விட்டுப் போனான்.

அதையேதாய்தங்கம்மாவும் அன்று பின்னேரம் சொன்னாள்.

“பார்த்தியே சங்கரனுக்கு உண்ணிலை எவ்வளவு அக்கறை எண்டு. சண்டியன் எண்டாலும் அவன் எங்கடை பக்கத்து பிள்ளை...”

செவ்வந்திதலை ஆட்டினாள்.

இந்த ஆறு மாதத்தினுள் செவ்வந்திக்கு வருமானம் நன்கு கூடிவிட்டது. சந்தை கூடும் நாட்களில் வருகைதரும் வியாபாரி களும் அவளிடம் தேனீர் வேண்டி குடிக்கத் தொடாங்கினார்கள்.

அப்பொழுதுதான் சங்கரன் தங்கம்மாவிற்கும் செவ்வந்தியும் தானாக உதவி செய்ய முன் வந்தான்.

“பின் கட்டிட குடோன் திறப்பு என்னட்டை தான் இருக்கு... தேத்தண்ணிக் கடைக்காரன் ஆறு மணிக்குத்தான் கடை திறக் கிறவன்... நாலு மணிக்கோ... ஐந்து மணிக்கோ... நீங்கள் இரண்டு பேரும் வந்து தேத்தண்ணி வைச்சு வித்தால் நல்ல வருமானம் கிடைக்கும். ஆனால் ஆறு மணிக்கு பிறகு தேத்தண்ணிக் கடையிலை தான் நீ வழுமைபோலை தேத்தண்ணி வேண்டித்தான் விற்க வேண்டும். இல்லாட்டி குடோன் திறப்பை தந்ததுக்கு எனக்குப் பிரச்சனை...”

இருவரும் ஒரே நேரத்தில் அவனை கை எடுத்துக் கும்பிட்டார்கள்.

பின்னென்ன?...

செவ்வாயிலும் சனியிலும் செவ்வந்தியின் கையில் நல்ல காச புரளா ஆரம்பித்தது.

அதிகாலைக் குளிருக்கு அவளின் தேனீருக்கு நல்ல மஷுக.

வியாபாரிகளைத் தவிர்த்து சந்தைக்கு வெளியே நிற்கும் ஆமிக்காரர்களும் உள்ளே வந்து அவளிடம் தேனீர் வேண்டிக்

குடிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“செவ்வந்தி நோனாவின் ரீ சுப்பர்” ஒருவன் சொன்னான்.

“செவ்வந்தி நோனாவும் சுப்பர்” மற்றவன் சொன்ன போது அவளின் முகம் இறுகியது.

சங்கரன் அந்த இடத்துக்கு வந்த பொழுது, “சம்மா செவ்வந்தி நோனாவோடை ஜோக்குப் பண்ணுறம்..” என்றபடி அவர்கள் இருவரும் அந்த இடத்தை விட்டுப் போனார்கள்.

“கவனம் செவ்வந்தி... சிரிச்சுப் பேசினியெண்டால் மேய்ஞ் சிடுவாங்கள்...” சங்கரனும் எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு போனான்.

மனத்தின் கிலேசம் ஒரு வினாடி என்றாலும் சங்கரனின் ஆறுதல் அவருக்கு அமுதமாய் இளித்தது.

தேனீர் வியாபாரத்தில் காலைச் சஞ்சலங்கள் எல்லாம் அவருக்கு மறந்து போக மீண்டும் கலகலப்பானாள்.

கடை திறக்கும் வரை செவ்வந்தி குடோனில் வைத்து தேனீர் ஊற்றி விற்கின்றாள் என்ற செய்தி கடைக்காரனின் காதுக்கு எட்டி னாலும் சங்கரனுக்குப் பயந்து அவளால் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. நகரசபைச் சட்டத்தின்படி ஆறுமணிக்குத்தான் கடை திறக்க முடியும் என்றாலும் ஏதோ ஒருவகையில் செவ்வந்தியின் வியாபாரத்துக்கு முற்றுப் புள்ளிவைக்க வேண்டும் என மனம் கறுவியது.

அடுத்து சந்தை கூடும் சனிக்கிழமை வந்தது - அடுத்த நாள் பொங்கல் வேறு.

சந்தை அதிகாலையிலேயே நன்கு குடு பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

கனகம்மா வழைமையான தனது மரக்கறி வியாபாரத்துடன் பொங்கல் பானைக்கு கட்டும் மஞ்சள் - இஞ்சி இலையும் கரும்பும்

வேண்டி பரப்பியிருந்தாள்.

எனவே செவ்வந்திக்கு பெரிதாக உதவ முடியவில்லை.

செவ்வந்தியே தனித்து அவசர அவசரமாக குடோனில் தேந்ருக்கு தண்ணியை சூடாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

குடோன் கதவு மெதுவாக திறப்பது தெரிந்தது - வெளியிருந்து வரும் வெளிச்சம் அவளுக்கு அதைச் சொன்னது.

ஒரு ஆழிக்காரன் நின்றிருந்தான்.

அவளுக்கு “திக்” என்றது.

“தே..த்..தண்ணி இன்னும் மு...டி...யே...ல்...லை” விக்கினாள்.

“என்ன.. நீபெர்மிஷன் இல்லாமல் தேத்தண்ணிவிக்கிறியாம்”

பதில் சொல்லத் தெரியாது விறைத்து நின்றாள்.

குடோனின் கதவை உள்ளே நின்றவாறு அவன் சாத்தினான்.

அவள் வெளியே ஓட முயற்சித்த பொழுது அவனின் இரும்புக்கைகள் அவளைக் கெட்டியாகப் பிடித்தது.

சல்லப்பில்குடோனினுள் இருந்த எலிகள் அங்குமிங்கும் ஒடின.

சில நிமிடப் போராட்டங்கள் தான்...

அனைத்தும் முடிந்து விட்டது.

“குட்டி... எங் களையும் இடைக்கிடை கவனிச்சக் கொள்ளு... உன்றை வியாபாரம் நல்லாய் நடக்கும்...” தக்கித் தக்கி தமிழில் சொன்னவாறே துப்பாக்கியை தோளில் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு வெளியேறினான்.

போகும் பொழுது மீண்டும் குடோன் கதவை மூடி விட்டுப் போனான்.

அவள் எழுந்திருக்க மனமில்லாது பிரமை பிடித்தவள் போல்

அமர்ந்திருந்தாள்.

அடுப்பில் தண்ணீர் கொதித்துக் கொண்டு இருந்தது.

எல்லாம் கனவு போல இருந்தது...

ஒரு சில நொடிகளுள் எல்லாமே நடந்து போயிற்று...

மீண்டும் வெளியில் ஆளவரவும் கேட்டது.

பதட்டப்பட்டு தனது பாவாடையை சரி செய்ய முன் குடோன் கதவு மெதுவாகத் திறந்தது.

சங்கரன் உள்ளே வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் “அண்ணை” என பெருங்குரல் எடுத்துக் கத்தத் தொடங்கினாள்.

அவனுக்கு எல்லாமே விளங்கி விட்டது.

“உதுலை போற ஆமிக்காரனா” என கிட்டவாக வந்தான்.

ஆமாம் எனத் தலையாட்டி விட்டு அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு அழுத் தொடங்கினாள்.

“பயப்பிடாதை.. பயப்பிடாதை... அவங்களை நான் பார்த்துக் கொள்ளுறான்”

அவன் இன்னமும் அழுதாள்.

“சத்தம் போட்டு ஊரைக் கூப்பிடாதை” என ஆதரவாக அவன் தோளை அணைத்தான்.

“அண்ணை நான் தேத்தண்ணி வைக்க வந்தனான்... அவன் தான்...”

“பயப்பிடாதை... பயப்பிடாதை...”

அவன் கைகள் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தன.

அவன் தொடர்ந்து விம்மினாள்.

தோளில் இருந்த அவனது கை அவளின் மார்புப் பகுதியை நோக்கி இறங்கியது.

“அண்ணே?...”

அவளாள் மீண்டும் திமிற உடலிலும் மனத்திலும் வலிமை இருக்கவில்லை.

ஆனாலும் முயற்சித்தாள்.

முடியவில்லை. கண்கள் சொருகியது மாதிரி ஓர் உணர்வு...

அவனது தலை விறைத்துக் கொண்டு வந்தது.

சந்தையின் பின்புறத்தில் கட்டாக்காலி ஆண் நாய்கள் ஒரு பெட்டை நாயைத் துரத்திக் கொண்டு இருந்தன.

எல்லாம் முடிந்த பின்பு எழுந்த சங்கரன் கலைந்திருந்த உடையினாடே அவளின் தேகத்தை மீண்டும் பார்த்தான்.

“இன்னும் உங்களுக்கு என்ன வேணும்” அந்த அதிகாலை இரவில் அவளின் அவல ஒலி குடோனின் சுவர்களில் பட்டுத் தெறித்தது.

இரண்டு கைகளாலும் தலைகளில் அடித்துக் கொண்டாள்.

அரிசியைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டொரு எலிகள் சாக்குகளுக்கு பின்னால் அமைந்திருந்த தம் பொந்துகளுள் “கீச்”சு “கீச்”சுக் கொன்று ஒலி எழுப்பியபடி போய் ஒழிந்து கொண்டன.

காறித்துப்பியபடி அவன்னதுவுமே பேசாமல் வெளியேறினான்.

திகைப்பு விடுபடாத நிலையில் அழுதபடி கலைந்திருந்த பாவாடையை அவள் சரிசெய்தாள்.

கையில் ஏதோ ஒன்று ஒட்டியது போல இருந்தது.

அவளுக்கு குமட்டல் எடுத்தது.

அடுத்த நாளிலிருந்து தங்கம்மாவையும் செவ்வந்தியையும் சந்தைப் பக்கம் காணவில்லை.

கிளிநொச்சிப் பக்கம் இடம் பெயர்ந்து போய் விட்டார்கள் என சந்தையடியில் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஆயிக்காரனுடன் ஓடிப் போய்விட்டதாயும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

தேநீர்கடைக்காரனுக்கு மீண்டும் வியாபாரம் குடு பிடித்திருப்பது குறித்து சந்தோசம்.

“ஹக்கிய இலங்கையில் இரண்டு இனங்களும் ஒற்றுமையாக...” என தேநீர்கடை வாணொலிப் பெட்டி செய்தி வாசித்துக் கொண்டு இருக்கிறது.

கிழமைச் சீட்டு நடாத்தியவனுக்கும் செவ்வந்தி தன் காசை வேண்டாது போனது குறித்து மிகவும் மகிழ்வாய் இருக்கின்றான்.

வெற்றிலையும் பாக்குச் சீவலும் விற்கும் சிவசம்புக் கிழவனின் கண்கள் காய்ந்து போய் இருக்கின்றது.

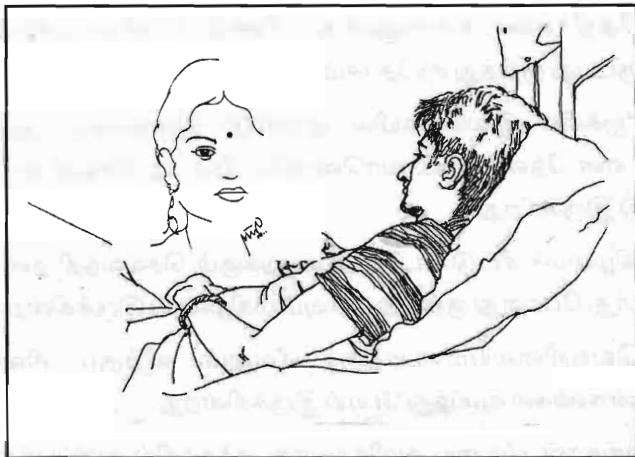
சங்கரன் பீடியை வலித்தவாறு கக்கத்தில் வரிப்புத்தகத்தை கக்கத்துள் வைத்துக் கொண்டு மதிலில் குந்திக் கொண்டு இருக்கின்றான்.

கடைக்காரப் பையன் தேனீரைக் கொடுத்து விட்டுப் போகின்றான்.

ஆமி சந்தையின் நாலு மூலையிலும் இருவர் இருவராய் காவலுக்கு நிற்கிறார்கள்.

பொங்கல் முடிந்தாலும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில வெடிகளின் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

கன்டோஸ்

டெண்மார்க் தமிழ்க் கடை
களில் இலங்கையில் விற்கப்படும்
கன்டோ ஸைக் காணுவேன் என நான்
கனவில் சூட கற்பனை பண்ணியிருக்க
வில்லை.

கன்டோஸ் என்ற பெயராலே
அந்த வகைச் சொக்கிலேற்றை அறிந்
திருந்தேன். அல்லது தட்டையானதும்
இறுக்கமானதும் இலகுவில் உருகக்
சூடியதுமான சொக்கிலேற் வகைகள்

எல்லாம் கண்டோஸ் எனவே நினைத்திருந்தேன். டென்மார்க்கிற்கு வந்தபின்பு ரொம்ஸ், மாபோ, றீற்ரா ஸ்பொட் கம்பனி களின் சொக்கலேட்டுகள் போன்றன அறிமுகமாகிய பொழுது தான் கண்டோஸ் என்பது ஒரு நிறுவனம் சூட்டிய பெயர் என அறிந்து கொண்டேன்.

அவ்வாறுதான் சிகரட் என்றால் திறீரோசஸ் என நினைத்திருந்த காலமும் உண்டு பிறிஸ்டல் இலங்கையில் அறிமுகமாகும் வரை. அறியாத வயதில் இலங்கையில் எங்கள் வீட்டில் தொங்கிய பாரதியினதும், திருவள்ளுவரினதும், காந்தி யினதும் படங்களைப் பார்த்து அவர்கள் இலங்கைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றே நினைத்திருந்தேன். எங்கள் மாமா வீட்டின் சுவரில் சுபாஸ்சந்திரபோஸ் கம்பீரமாக வீற்றிருப்பார்.

கடந்த இருபத்தைந்து வருடமாய் மறந்திருந்த கண்டோஸை இன்று கண்ட பொழுது இந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் என்னுள் எழுந்து வருகின்றது.

இப்பொழுது டென்மார்க்கில் உள்ள அனைத்து தமிழ் கடைகள் எல்லாவற்றிலும் அனைத்து இலங்கைச் சாமான்களையும் வாங்க முடியும்.

கலியாண வீடுகளுக்கே குலைவாழையும் செவ்விளனியும் கட்டுகின்றார்கள். மல்லிகையும் கனகாம்பரமும் பெண்களின் தலையை நிறைத்திருக்கின்றது.

மரணவீடுகளில் கூட பாடை கட்டி, சிவத்தக் கம்பளம் விரித்து பறைமேளம் அடித்து பிரேத ஊர்வலங்கள் செல்லுகின்றன.

பணமும், கணனி உலகத்தின் வசதியும் பெருக பெருக உலகம் மிகவும் சுருங்கித்தான் போய் விட்டது.

அது மட்டுமில்லை வேகமாகவும் ஓடி விட்டது போலப்படுகிறது.

கம்பஸ் வாசல் கடையில் கண்டோஸை வாங்கி, கயல் என நான் அழைக்கும் கயல்விழிக்கு நீட்டியது நேற்றுப் போல் இருக்கின்றது.

அவள் முறைத்து விட்டுப் போனது... பின் தமையன்மார் அடிப்பட வந்தது... கயலுக்கு பின்னால் வந்த சுபாக்கு தான் நான் நீட்டியது என சமாளித்தது... பின்பு முதலாம் ஆண்டில் திறமைச் சித்தியுடன் நான் பாஸாகிய பின்பு அதே கயலுடன் சுப்பிரமணியம் பார்க்கின் ஒரு வாங்கில் அமர்ந்து கண்டோசை பிரித்து இருவருமாய் உண்டது... இனக்கலவரம் காரணமாக நான் நாடு விட்டு வெளியேற கயலுக்கு வேறு இடத்தில் திருமணம் ஆகியது எல்லாம் நேற்று நடந்தது போல இருக்கின்றது.

கயலின் கலியாணச் சேதி கேட்ட பொழுது எல்லா இளைஞர்களுக்கும் அந்த வயதில் வரும் ஒரு தேவதாஸ் கவலை எனக்கும் வந்தது உண்மைதான். ஒரு கிழமைக்கு மேல் சுவரம் செய்யாத தாடியுடன் என்னைக் கண்ணாடியில் பார்க்க சகிக்க முடியவில்லை. எல்லாத்தையும் வழித்து ஏறிந்து விட்டு புதிய கணனித்துறை வகுப்பில் இணைந்து கொண்டேன்.

கயல் இருந்த இடத்தில் கணனிடலகம்.

அதனை மிகவும் நான் நேசித்தேன். பிழையாக நான் ஏதாவது எழுதினால் இந்தத் தவறை நான் சரியாக்கும் வரை என்னுடன் கோபித்துக் கொண்டு இருக்கும். பின்பு நான் பிழையைச் சரி செய்யும் பொழுது என்னுடன் நட்புப் பாராட்டும். ஒருநாளும் தனக்குள் வைத்து சாதிக்காது.

அந்த உலகத்தினுள் சென்ற பின்பு கயல் என்பதே எனக்கு ஒரு நிழல் போலாகி விட்டது. சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன். இன்றுவரை அம்பிகா அமராவதி... வைலா மன்றம் மற்றும் இதர பல காதல் ஜோடிகளின் தர் மங் கரும் புரிவதில் வை.

தார்ப்பரியங்களும் தெரிவதில்லை. கல்யாணத்தில் முடிந்தால்தான் காதல் வெற்றியா? கயலை உண்மையாக நான் காதலித்தேன் என்பதும் உண்மை. இன்று அவள் பற்றிய எந்த எண்ணமும் இல்லாமல் சந்தோசமாக வாழ்கின்றேன் என்பதும் உண்மை.

கயலுடனான என் காதலையும் பிரிவையும் கண்ணித் துறையில் என் ஆர்வத்தையும் எனது வாழ்வின் பாகம் 1 என வைத்துக் கொள்ளலாம்.

* * *

முகம் கழுவும் பொழுது கண்ணாடியினுள் தெரியும் என் முகத்தை என்னாலேயே நம்ப முடியாமல் இருக்கின்றது.

கண்ணுக்கு கீழே கறுத்து தழும்பு போலவும் கண்மயிர்கள் கொஞ்சமாய் நரைத்தும்... பழைய இளமைத் தோற்றத்துடன் ஒப்பிடும் பொழுது இது கொஞ்சம் கம்மிதான் என்று தோன்றுகின்றது.

“இளமைக்காலத்தை தாண்டி இருபத்தைந்து வருடம் ஓடி விட்டது”, என்று கண்ணத்தில் இயற்கை போட்டுள்ள கறுத்தக் கோடுகளை நான் ஏற்றுக் கொண்டேதான் ஆகவேண்டும்.

பவித்ராக்கு முன்முடியில் நரைவிழுந்த பொழுதும் சரி... அதை இட்டு அவளை நான் கிண்டலடித்த பொழுதும் சரி அவள் அதனைப் பெரிய விடயமாகவே எடுக்கவில்லை.

“நீங்கள் வடிவாய் எனக்குப் பக்கத்தில் வாறதே எனக்குப் போதும்”, என்று விட்டு அவள் பிள்ளைகளின் வேலைகளில் ஈடுபட்டு விடுவாள்.

எத்தனையோ தடவை தலைக்கு “டை” அடிக்கச் சொல்லி நான் வற்புறுத்திய பொழுதும் அவள் கேட்கவேயில்லை. முத்த இருமகள்களின் திருமணத்தின் பொழுது கூட அவள் தன்னைப் பற்றிய எந்த வித நினைப்பும் இல்லாது, எந்தவித மேக்கப்பும்

செய்யாது இரவு முழுக்க அவர்களின் பொருட்களை எடுத்து எடுத்து வைத்துக் கொண்டு திரிந்தது தான் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கு. எங்கள் உறவுப் பெண்கள் முதன்நாளே பிழுட்டிபாலருக்குப் போய் தலைமுடிகளைச் சுருட்டியும், கண் இமைகளைச் சரி செய்து வந்த போது அவர்கள் இன்னும் அழகாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்கு தான் செய்து வைத்திருந்த மல்லிகை மாலைகளை தலையில் வைத்து அழுகு பார்த்தாள்.

கடைசியாக எங்கள் இளையமகனின் கல்யாணத்துக்கு நானும் அவளின் உறவினர்களும் நெருக்கிய பொழுதுதான் தலைக்கு “டை” அடித்துக் கொண்டாள்.

அதுவும்... நான் கொஞ்சம் கோபித்து... பின்பு அவள் கொஞ்சம் மூக்குச் சிந்தி... எப்பொழுதும் பவித்திராக்கும் அப்படி ஒரு சின்ன சின்ன போர் மூட்டம் மூழ்வதும் பின்பு காற்றடித்தால் அலையும் மேகம் போல் கலைந்து போவதுண்டு.

கயலின் நினைவுகள் என்னுள் நிழலாகி மறைந்து போனபொழுது 12 பொருத்தங்களில் வசியப் பொருத்தம் தவிர மற்றைய 11 பொருத்தங்களும் பொருத்தி வர... ஊரின் மிகப் பெரிய பணக்காரக்குடும்பத்தில் இருந்து மிகப்பெரிய சீதனத்துடன் எங்கள் குடும்பத்தில் தரகர் சுப்பையா காலடி வைத்து எனது இரண்டு அக்காக்களின் வாழ்க்கைக்கும் வழிகாட்டியாய் அமைந்த பின்பு தனியே விமானம் ஏறி டென்மார்க் வந்தவள்தான் பவித்ரா.

திருமணம்... மாங்கல்யம் தந்து நானே... பந்தி... பரிமாற்றம் எல்லாம் எங்கள் நகரத்தில் வசித்திருந்த நாலைந்து குடும்பத்துடனே நடந்து முடிந்தது.

முதலிரவு என்று சொல்லுற அந்த இரவில் பவித்திராவிடம் கேட்டேன், “இத்தனை இலட்சங்கள் கொடுத்து எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திட்டு இப்படி அனாதை மாதிரிக் கல்யாணம் நடக்கும் பொழுது

உனக்கு கவலை இல்லையா” என்று.

சின்னதாய் ஒரு புண்ணகைத்து விட்டு, “உங்களிடம் ஒன்று கேட்கட்டா?” என்றாள்.

“உம்... கேள்”

“இப்பவும் நீங்கள் கயலை மிஸ் பண்ணுறீங்களா”

“இல்லை...”

“அது போதும் எனக்கு....”

தொடர்ந்து ஏதோ சொல்ல வந்தவளை கைகளால் அணைத்துக் கொண்டேன்.

அந்த அணைப்பின் இறுக்கம் முதல் பத்தாண்டுகளில் மிகவும் அதிகமாய் இருந்தது.

எப்படி அவருக்கு கயலின் கதைகள் தெரியும் அது இது எதுவுமே இன்றுவரை அவளிடம் நான் கேட்கவில்லை. பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்து, எனது வாழ்வின் இளமைக்காலக் கதைகள் தெரிந்தும் எதுவுமே இல்லாதது போல அவளால் என்னுடன் இணைந்த பொழுது அவள் சராசரி யாழிப்பாணத்தின் பிரதிநிதி என்று எனக்கு நன்கு புரிந்தது.

சராசரிப் பெண்ணாக இல்லாத அவளின் போக்கு எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதே சராசரி பெண்ணாக இல்லாத காரணமே எங்களுக்குள் வீட்டினுள் சிலசில வேளைகளில் போர் மூழவும் காரணமாகிவிட்டது.

முத்தவள்...

இளையவள்...

கடைசிமகன்...

மூன்றாண்டு மூன்றாண்டு வித்தியாசத்தில் மூவருமே பிறந்த பொழுதும்... ஒவ்வோர் பிள்ளைகளின் பாடசாலைகள்... ரியூசன்

வகுப்புகள்... விழாக்கள்... விளையாட்டுப் போட்டிகள்... கோடை காலச் சுற்றுலாக்கள் என அவர்களுடன் சேர்ந்து நானும் பவித்திராவும் ஓடத் தொடங்கிய பொழுது பல தடவை என்னால் அவர்கள் நால்வருடன் சேர்ந்து ஓட முடியாமல் போனதும் உண்டு. அவ்வாறான ஒரு நாளில் எங்கள் வீட்டில் ஒரு கலம்பகம் வெடிக்கும். பிள்ளைகள் மூவரும் நடுங்கி கொண்டு புத்தகத்தினுள் தலையை வைத்துக் கொண்டு மேல் பக்கத்தால் எங்களை நிமிர்ந்து பார்ப்பார்கள்.

அடுத்த நாள் விடியும் பொழுது பற்களின் மேல் படிந்திருந்த பனி போல் எல்லாக் கோபமும் கரைந்து விடும். மீண்டும் காலை ஆறு மணியில் இருந்து ஜவரின் ஓட்டமும் தொடங்கி விடும்.

முதலாவது போர் வெடித்தது - முத்தவருக்கு டாக்டருக்கு படிக்க புள்ளிகள் போதியதாய் இருந்தும் தான் ஒரு சிகை அலங்கார நிபுணராய் வர வேண்டும் என்று பிரியப்பட்ட பொழுதுதான்.

பவித்திரா அதனை ஆதரித்தாள்.

என்னால் அதனை நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை.

“கண்ண கண்ட சாதியருக்கு எல்லாம் முடிவெட்ட அனுப்பப் போறீயோ” என்னை மறந்து என்னுள் வெடித்த வார்த்தைகளை நினைத்து இன்றும் எனக்குள் வெட்கப்படுவதுண்டு.

கடைசியில் வென்றது தாயும் மகரும் தான்.

கடும்பத்தில் நான் கையாலாகாதவன் போல உணர்ந்த நாள் அது.

முத்தவள் அந்தத் துறையில் சிறப்புத் தேர்வாகி தொலைக்காட்சி ஒப்பனை பகுதிக்கு உயர் அதிகாரியாகிய பொழுது தந்தை என்ற ஸ்தானத்தில் கோர்ட்டும் சூட்டும் போட்டுப் போய் பக்கத்தில் நின்றாலும் அவள் டாக்டருக்கு படிக்கவில்லை என்ற வருத்தம் இன்னமும் எனக்குள் உண்டு.

அடுத்த இரண்டாவது பெண். பன்னிரண்டாம் வகுப்பு முடிய பல்கலைக்கழகம் செல்ல முதல் தனியே பள்ளி மாணவ மாணவிகளுடன் ஆபிரிக்காக்கு எயிட்ஸ் நோயாளிகளுக்கு உதவி செய்யப் போகின்றேன் என்று புறப்பட்ட பொழுது வீட்டில் அடுத்த போராட்டம் நடந்தது.

அப்போதும் மகளும் தாயும் ஒரு பக்கம் தான்.

“எப்படி 3 மாதம் பொடி பெட்டையளோடை தனிய அனுப்பறது?... என்ன கூத்து அடித்து என்ன மாதிரி வந்து நிக்கப் போதுகளோ”, நான் அடுக்கிக் கொண்டே போனேன்.

“நான் கூட 83 கலவரம் நடந்த பொழுது கொழும்பு அகதி முகாம்களில் போய் வேலை செய்தனான் தானே?... அப்பாவும் விட்டவர் தானே?... நீங்கள் ஏன் பயந்து நடுங்கீங்கள்... அவள் என்னுடைய பிள்ளைள்... அவளுக்கு எந்த தீங்கும் வராது”

பவித்திரா சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது நான் குறுக்கிட்டு, “அப்ப அவளை நீவேறை தாருக்கும்...”.

கோபத்தில் வார்த்தையை விட்ட நாள் அது.

அன்று முழுக்க பவித்திரா அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

இளையவளும் அந்த ஆண்டு ஆபிரிக்காவுக்குச் செல்லவில்லை.

வெளிநாட்டுக்கு சென்று வேலைபார்த்த அனுபவம் இருக்கா என அவளின் பல்கலைக்கழக விண்ணப்பப் படிவத்தில் கேள்வி கேட்டிருந்த பொழுது அவள் நிமிர்ந்து பார்த்த பார்வை இன்னமும் என்னுள் உறுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றது.

அந்த ஆண்டு அவள் விரும்பிய பிரிவில் அவளுக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை.

இறுதியாக எங்கள் குடும்பத்தை குலைத்துப் போட்ட

பிரச்சனை இளையவன் பிரதீப் ஒரு டெனிஷ் பெண்ணை தான் திருமணம் செய்யப் போகின்றேன் என்ற பொழுதுதான்.

அப்போது அவனுக்கு பத்தொன்பது வயது.

இப்போதும் பலித்திராமகனின் பக்கம் தான்.

“எங்கடை நாட்டிலை தமிழாக்கள் சிங்களவரைக் கட்டு ரேல்லையே... அப்பிடித்தானேப்பா இதுவும்”

“சிங்களத்தி எண்டாலும் கடைசிவரை இருப்பாள்... இவளைவ நாளைக்கு கூடின சம்பளத்திலை ஒருவனைக் கண்டவுடனை போய் விடுவளைவை...”

“கயல் மட்டும் ஒழுங்காக...” பலித்திராவை அறியாமல் வந்த வார்த்தைகள்தான் அது என எனக்கு நல்லாய் தெரியும்.

அன்று வீட்டினுள் ஒரு பிரலயமே நடந்தது.

பிள்ளைகளின் முன்னால் கயலின் பெயரை இழுத்ததற்காக பலித்திராகாலில் விழுந்து கூட மன்னிப்புக் கேட்டாள்.

என்னுடைய கோபம்... மகன் டெனிஸ்காரியைக் கட்டப் போகின்றான் என்ற அவமானம்... என் இயலாமை எல்லாம் சேர்ந்து பலித்திராவையே தண்டித்தது.

வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டுப் போய் விட்டேன்.

என் கைத்தொலைபேசிக்கு மூத்தவரும் இளையவரும் பிரதீப்பும், பலித்திராவும் அடித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

அடுத்து வந்த சனி ஞாயிறு இரண்டு நாட்களும் ஹோட்ட லிலேயே தங்கினேன்.

மூன்றாம் நாள் வேலைக்கு வந்த பொழுது வாசலில் பலித்திராகாத்திருந்தாள்.

“பிரதீப் வீட்டை விட்டு யோய் விட்டான். நீங்கள்

வாங்கோ”

எனக்கு என்னையே வெறுத்த மாதிரி இருந்தது.

நான் சராசரித் தகப்பனா? இல்லையா?? என எனக்கே தெரிய வில்லை.

இதொன்றும் இலங்கை இல்லை.... பிள்ளைகளை மீண்டும் இழுத்து வந்து எங்கள் வீட்டில் வைத்திருக்க.

அந்த ஆண்டு வின்ரர் முடிந்து அடுத்த ஆண்டு இலையுதிர் காலம் வரை எங்கள் வீட்டினுள் நாலுபேர் நடமாடி னோமே தவிர வீட்டினுள் எந்த உயிர்ப்பும் இல்லை.

பிரதீப் விட்டுச் சென்ற வெற்றிடம் வெற்றிடமாயே இருந்தது.

பவித்திரா மட்டும் மகள்மாரையும் என்னையும் எந்த விதக் குறையும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மற்றும் வேளைகளில் வீட்டினுள் உள்ள சுவாமி அறையுள் அவள் பொழுது போகும்.

அன்று இலையுதிர்கால விடுமுறை தினம்.

குளிர்காற்றும் கூதலும் வீதியின் இலைகளை எல்லாம் வாசலில் கொட்டிக் கொண்டு இருந்தது.

மங்கலாக ஒரு உருவம் கதவடியில் தெரிந்தது.

கதவைப் போய் திறந்தேன்.

பீரதீப் கண்கலங்க நின்றான்.

எனக்கும் கண் கலங்கியது.

அவனது டெனிஷ் காதலி அவனை விட்டு விட்டுப் போய் விட்டாளாம்.

“நீ கவலைப்படாதே அப்பா நான் இருக்கிறன்!”, அவனுக்கு

நான் ஆறுதல் சொன்னேன்.

“எதுக்கு அவன் கவலைப்பட வேணும். அவன் இப்பதான் உலகத்தை படிச்சிட்டு திரும்பி வந்து இருக்கிறான்” பவித்திரா உறுதியாகச் சொன்னதில் எவ்வளவு உண்மை இருந்தது.

அவன் தாயின் மடியினுள் போய் படுத்துக் கொண்டு அழுதான்.

நான் பக்கத்தில் இருந்து அவன் தலையை தட்டவிக் கொண்டே இருந்தேன்.

அவன் மேலும் அழுதான்.

பவித்திராக்கு கண்களால் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

எனக்கும் கூடத்தான்.

இந்த இல்லற வாழ்வின் போராட்டத்தை எனது வாழ்வின் இரண்டாம் பாகம் எனவைத்துக் கொள்ளலாம்.

* * *

மூன்று பிள்ளைகளும் திருமணம் முடிந்து தனித்தனியே போன பொழுது நானும் பவித்திராவும் இந்த உலகத்தில் தனித்து விடப்பட்டது போல ஒரு உணர்வு.

மூன்று பிள்ளைகளும் தங்களுடன் வந்திருக்குமாறு வற்புறுத் தினார்கள்.

நாங்கள் இருவருமே மறுத்து விட்டோம்.

இந்த விடயத்தில்தான் பவித்திரா பிள்ளைகளின் பக்கம் நில்லாது எனது பக்கத்தில் நின்றது.

இந்த தனிமை கொடுத்த அந்திமக் காலத்தில்தான் பவித்திரா வுடன் ஆன என்வாழ்வை என்னால் அசைபோட்டுப் பார்க்க முடிந்தது.

அதுவரை ஓட்டம்... பணத் திற் கான ஓட்டம்...

பிள்ளைகளின் படிப்பிற்கான ஒட்டம்... அவர்களின் திருமணத் திற்கான ஒட்டம் என கடிகாரத்தின் சின்னமுள் பெரியமுள் போல ஒரே ஒட்டம்.

அந்த ஒட்டம் தரும் ரென்சன்... இரத்தக் கொதிப்பு.

பவித்திராவோ இடிவந்து விழுந்தாலும் எந்த அசைவும் காட்டாது ஏதோ ஒரு சூலோகத்தை வாயினுள் சொல்லிக் கொண்டு என்னுடனும் பிள்ளைகளுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவளை நான் திரும்பிப் பார்த்த கணங்கள் குறைவென்றே எனக்குப்பட்டது.

இன்று இந்தக் கடையில் இந்தக் கண்டோஸைக் கண்டதும் அதனை வேண்டி அவருக்கு கொடுக்க வேணும் போல் இருந்தது.

ஆழகாக அதனை பாசல் பண்ணி வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் சின்னப் புன்னகையுடன் நுழைந்தேன்.

“என்ன பழைய சிரிப்பு”

அவளால் என்னுள் தெரியும் எந்தச் சின்ன மாற்றத்தையும் கண்டு கொள்ள முடியும் என எனக்குத் தெரியும்.

பாசலை நீட்டி னேன்.

மெதுவாக பிரித்தாள்.

அவள் முகம் மலர்ந்தது.

உடட்டினுள் புன்னகைத்தபடி “கயலை நினைத்துக் கொண்டு எனக்கு வேண்டித் தரவில்லைத் தானே”, என்னைச் சீண்டினாள்.

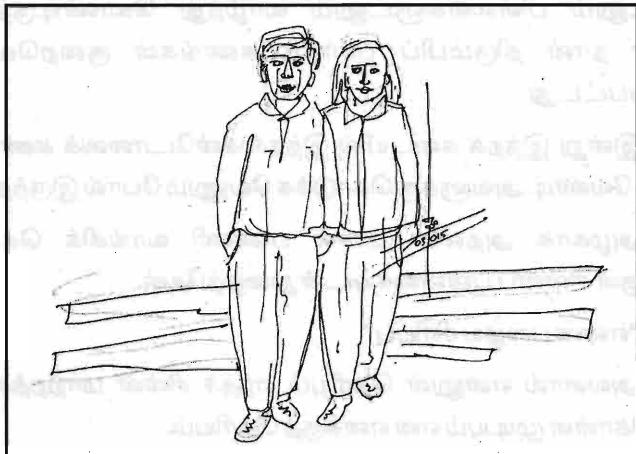
“கிழவிக்கு என்னோடை ஒரு சேட்டை”, என்றபடி அவளின் முக்கை செல்லமாகத் திருகினேன்.

“ஆ... நோகுது... விடுங்கோ” எனக் கத்தினாள்.

முக்குமின்னியில் பதித்திருந்த வைரக்கல் மின்னியது.

காலவாயி என்றாலோ, சுட்டுப் பாதுப்பிடியை என்கின்றாலோ அதைப் பொறி கூழுப்பிடி என்றாலோ, சுட்டுக்காலும் சுடு கூட்டுப் பாதுப்பிடி

வூட்டை விழுந்த நாணயங்கள்

இன்று எங்கள் ஸ்கேன் (Skagen)
நகரில் மிகப் பெரிய தமிழ்க் கல்யாணம்.

ஸ்கேன் (Skagen)நகரின் கடற் கரைக்கு உலகத்தில் எந்தக் கடற் கரைக்கும் இல்லாத மிகச் சிறப்பு உண்டு. வரைபடத்தில் மூக்கின் நுனி போல அமைந்திருக்கும் இந்த நகரத்தின் இரு பக்கத்திலும் இரண்டு வெவ்வேறு கடல்கள் உண்டு. ஒரு பக்கத்தால் ஒரு அலை வந்து போக அடுத்த கணம் மறுபக்கத்தால் மறு

அலை வந்து போகும். முதல் அலை மணலில் வரையும் வர்ணத்தை மறு அலை வந்து அழித்து விட்டு தனது வர்ணத்தைப் போட்டுச் செல்லும். காலைத் தண்ணீரில் வைத்துக் கொண்டும் அலைகளின் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டும் மனிக்கணக்காக நிற்கலாம். அலை களின் வீச்சுக்கு ஏற்ப புவியியல் அமைப்பே மாறும் என இங்குள்ள ஆதி டென்மார்க்வாசிகள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டதுண்டு.

மாப்பிள்ளை டெனி, பெண்பிள்ளை டென்சி. இருவரின் பெற்றோர்களும் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் என்னுடனும் எனது மனைவி சமதியுடனும் ஒரே அகதி முகாமில் அகதி அந்தஸ்த்திற்காக காத்திருந்தவர்கள் தான்.

பின்பு அனைவரும் இதே நகரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பதால் இந்தப் பிள்ளைகளின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, படிப்பு, சந்தோசங்கள், துக்கங்கள் அனைத்திலும் எங்களுக்கும் பங்கு உண்டு. எங்களுக்கு அதிக காலம் பிள்ளைகள் இல்லாததால் எல்லாத் தமிழ் குழந்தைகளும் சமதிக்கு அவளின் பிள்ளைகள் தான் - ஏதோ ஒரு நாள் அவர்கள் அவளது பிள்ளை இல்லை என அவள் உணரும் வரை. அதனை அந்தப் பிள்ளைகள் அவருக்கு உணர்த்தியிருக்கும். அல்லது அவர்களின் பெற்றோர்கள் உணர்த்தியிருப்பார்கள். இரண்டு நாட்கள் வீட்டில் முக்கைச் சிந்திக் கொண்டிருப்பாள். பின்பு மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிய கதை தான். ஆனால் நான் எந்த உறவுகளையும் வலிந்து தேடவோ தேடிய உறவுகளின் இழப்பால் எனக்குள் வலியை வளர்த்துக் கொள்ளவோ எனக்கு நான் இடம் கொடுப்ப தில்லை. எனவே என்னை விட இந்த பிள்ளைகளின் முழு உயிரியல் பதிவுகளும் சமதியின் நுனிவிரலில் அத்துப்படியாய் இருந்தது.

பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்னால் தான் அடுத்தடுத்து எங்களுக்கு ஒரு ஆணும் பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அதுவரை ஊர்ப் பிள்ளைகளை தத்துப் பிள்ளைகளாய் பார்த்து வந்த அவளின் வேதனை எனக்கு நன்கு தெரியும். எங்கள் பிள்ளைகளும் நகரத்தில் உள்ள எல்லாத் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கும் தம்பியும் தங்கச்சிய மானார்கள்.

டெனிக்கும் டென்சிக்கும் பதினெட்டு வயதாகிய பொழுது

இவர்கள் தான் ஒருவருக்கு ஒருவர் என அவர்களும் அவர்களின் குடும்பமும் தீர்மானித்து விட்டது. அவர்களின் பதினெட்டாவது பிறந்தநாளின் பொழுதே இரு வீட்டாரும் டெனிஸ்காரர் போல அவர்கள் “மனமொத்த காதலர்கள்” என அனைவருக்கும் முன்னால் பெருமையுடன் பிரகடனப்படுத்தினார்கள்.

இந்தப் பிரகடனம் உண்மையில் ஒரு தற்பாதுகாப்பு உத்தி. சாதி, சனம், இனம் பார்க்காமல் தம் பிள்ளைகள் கண்ட இடத்திலும் போய் விழுந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக பெற்றோரால் முன் மொழியப்பட்டு பெற்றோராலேயே வழிமொழியப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உத்தி.

இந்தப் பிரகடனத்தின் பின்பு டெனியும் டென்சியும் தலைநகரில் உள்ள பல்கலைக்கழகத்திற்கு கம்பியூட்டர் துறையில் கல்வி கற்பதற்காக போய் விட்டார்கள்.

“பார்த்தீங்களா! செலவை மீதப்படுத்த அதுகள் இரண்டும் ஒரே வீட்டில் இருக்குதுகளாம்”, சமதி எண்ணையில் போட்ட அப்பளத்தை கருக விட்டபடி என்னுடன் அழக் தொடங்கினாள்.

“இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே”, என நானும் இலங்கையில் இருந்து வந்த மல்லிகை சஞ்சிகையுள் மூழ்கினேன்.

எங்கள் நகரத்தின் அத்தனை குசினிகளிலும் அன்று அந்தக் குசுகுசுப்பு நிச்சயமாக இருந்து விட்டு போய் இருக்கும்.

ஆனால் அடுத்த மாதத்தினுள் நாற்பது வயதான டெனியின் தந்தையான சதாசிவத்திற்கும் அவரின் கந்தோரில் வேலை பார்த்த ரீட்டாக்கும் இடையில் எழுந்த காதல(?) அந்தக் குசுகுசுப்புகளை திசை மாற்றி விட்டது.

சதாசிவமும் ரீட்டாவும் வேறு நகரத்திற்கு போய் விட்டார்கள். எனவேதான் தகப்பன் கலந்து கொள்ள முடியாத திருமணத்தில் டெனியின் பெற்றோர் ஸ்தானத்தில் நின்று இன்று இந்த திருமணத்தை நானும் சுமதியும் நடாத்திக் கொண்டு நிற்கின்றோம்.

டெனியின் தாய் வந்து எங்களை கேட்ட போது நான் எவ்வளவோ மறுத்த போதும், சுமதி தான், “அவனும் நான் தூக்கி

வளர்த்த பிள்ளைதானே” என தன் பழைய பல்லவியைப் பாடத் தொடங்கியிருந்தாள். பின்பு வென்றது அவளின் கட்சிதான்.

சதாசிவம் இல்லை என்பதைத் தவிர எந்தக் குறையும் இல்லாது திருமணம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மணவறையில் மாப்பிள்ளையின் பக்கத்தில் நானும் சுமதியும் டெனிசியாவின் பக்கத்தில் அவளின் பெற்றோரும் நின்றிருந்தார்கள்.

ஜயர் மந்திரங்களை சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்.

இப்பொழுது கன்னிகாதானம் நடந்து கொண்டு இருக்கின்றது.

“டென்சியா என்ற இந்தக் கன்னிகையை....”, ஜயர் சொல்லிக் கொண்டிருக்க என்னையும் அறியாது என் நினைவுகள் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் சென்றது.

அப்பொழுது எனக்கு இருபது வயது.

தூரத்து உறவு முறையான காரைநகர் பெரியம்மா ஆட்கள் என்னை அவர்களது இளைய மகனின் திருமணத்திற்கு ஒரு கிழமைக்கு முதலே வந்து நின்று ஒத்தாசை செய்யுமாறு கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து அப்பா அம்மாவும் எனது மற்றைய சகோதரர்களும் திருமணத்தன்று காலை அங்கு வருவதாக ஏற்பாடு.

அவர்கள் மலைநாட்டில் பெரிய வர்த்தகர்கள். வீட்டின் ஒரு கரையில் வெய்யில் காலத்தில் காற்று வேண்டிக் கொண்டு இருப்ப தற்காக போடப்பட்டிருந்த மாலுக்குள் ஒரு நாள் மதிய உணவுக்குப் பின் இருந்து கதைத்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது பெரியம்மா சொன்னா, “உன்றை காலுக்கு கீழை தான் எங்கடை முழு நகையும் இருக்கு” என்று. அவ்வாறே அவர்களது பணமும் வீட்டின் வெவ் வேறு இடங்களில். அவ்வளவு பணக்காரர்கள். ஆனால் பள்ளிக் கூட பக்கம் சென்றதில்லை. எல்லாம் அனுபவம் தந்த உழைப்பு.

அவர்களது திருமண வீட்டிற்கு முதல் கிழமையே மலை நாட்டில் இருந்து வந்திருந்த சிங்கள மற்றும் பெரும் பணக்காரர் களுடன் ஆங்கிலத்தில் உரையாடி அவர்களுக்கு வேண்டியதை செய்து கொடுத்து அவர்களை உபசரிப்பதே எனது வேலையாய்

இருந்தது.

எனக்கு ஆங்கிலமும், சிங்களமும், தமிழும் தெரியும் என்பது தான் என் பிரத்தியோகத் தகமை. மேலாக அப்பா அம்மா நல்ல பிள்ளையாக வளர்த்ததால் கிடைத்த பெயர். இந்த இரண்டைத் தவிர எனக்குள்ளேயும் சரி, வெளியேயும் சரி எதுவுமே இல்லை.

அங்கு போன அடுத்த நாளே பெரியம்மா எனக்கு ஒரு தங்கச் சங்கிலியும் பெரியப்பா ஒரு தங்க செயினால் ஆன கை மணிக்கூடும் தந்தார்கள். அசந்து போய்விட்டேன். தங்கள் வீட்டுப் பிள்ளை அப்படித்தானாம் இருக்க வேண்டுமாம். ஆனால் ஊரில் அவர்கள் யாரும் செருப்பு போட்டுக் கொள்வதில்லை ஏன் எனக் கேட்ட பொழுது செருப்பு போட்டு நடந்தால் தங்களைப் பணக்காரர் என மற்றைய ஊரவர்கள் சொல்லி விடுவார்களாம். ஒரு பத்து மைல் இடைவெளி யினுள் இத்தனை கலாச்சார வேறுபாடான அதிசயித்து விட்டேன்.

வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் யாழ்ப்பாணம், நல்லூர், சன்னதி எக்செற்றா எக்செற்றா எனக் காட்டி அவர்களை அவர்கள் விரும்பிய இடங்களில் புகைப்படங்கள் எடுத்து மிக நன்கு கவனித்துக் கொண்டேன். காலைச் சாப்பாட்டிற்கு பின் அவர்களுடன் புறப்படும் எங்கள் மினிபஸ் அன்று மாலை தான் வீடு திரும்பும். அவர்களின் வழிச் செலவுக்கு என பெரியயொ என்னிடம் தினமும் ஐந்நூறுருபாய் தருவார். வந்தவர்களை ஒரு போத்தல் சோடா கூட வேண்ட விடக்கூடாது என்பது பெரியப்பாவின் கட்டளை. அந்த வேளையில் தலைமை ஆசிரியரான எனது அப்பாவின் சம்பளமே ஆயிரம் என்று தான் நினைக்கின்றேன்.

அந்த ஒரு கிழமையும் எனக்கு அவர்கள் அளித்த இராஜ மரியாதையும் என்னில் காட்டிய பாசமும் வந்திருந்த மற்றவர்களை உபசரித்த விதமும் என்னை வேறு ஒரு உலகத்தில் வாழ வைத்துக் கொண்டு இருந்தது. எல்லோருக்கும் பந்தி வைத்து உணவு பரி மாறும் பொழுது பெரியம்மா மெதுவாய் வந்து சொல்லுவா, “நீ பொறு, நாங்கள் ஓன்றாக சாப்பிடுவோம்” என்று. எனக்கு விளங்காமல் விழித்த பொழுது, தானாக சொன்னா, “நீ வாழுற வளர்கிற பிள்ளை, யாரின் கண்ணும் பட்டுவிடக்கூடாது” என்று. என்னையும்

அறியாது அன்று என் கண்கள் கலங்கியது இன்றும் ஞாபகம் இருக்கின்றது.

பல்கலைக்கழகத்தில் சுமதியின் காதல் பற்றி திருமணமாக இருந்த அண்ணனுக்கு மட்டும் தெரியாது இருந்திருந்தால் இன்று நான் ஒரு பெரிய கல்லாப் பெட்டிக்கு பின்னால் கண்டியிலோ, கம்பாந்தோட்டையிலோ நாலைந்து கடைகளுக்கு சொந்தக்கார னாக இருப்பதற்கு அவர்கள் வழி செய்து இருப்பார்கள். 83 யூலைக் கலவரத்திலும் இறந்து போயிருக்கலாம். அது வேறு விடயம்.

திருமண நாளும் வந்தது.

பெரிய பந்தல், கூரைப்பந்தல் கெளரவக் குறைச்சல் என்பதால் பெட்டிப் பந்தல் போட்டு வெள்ளையும் கட்டி வர்ண நிறங்களில் கரைவேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டு இருந்தது. சும்மா வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் ஒவ்வோர் தூணிலும் மலைநாட்டில் உள்ள அந்தாரிப் பூக்களைக் கட்டி விட்டால் அழகாக இருக்கும் என பேச்சுக்கு சொன்னது தான் அடுத்த நாள் காலை மெயில் வண்டியில் கூடை கூடையாக பூக்கள் வந்து இறந்கியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அத்தனை தலை சிறந்த மேளச் சமாக்காரரும் சொல்லாமலே வந்திருந்தார்கள். அதில் தான் பெரியப்பாவின் கெளரவமே தங்கியிருந்தது. வீட்டில் இருந்து மெயின் நோட்டு வரை குலை வாழை மரங்களும் செவ்விளனி மரங்களும் நாட்டப் பெற்று அத்தனையிலும் ரிழப்பலைற்றுகள் மாட்டப் பட்டு இருந்தன. ஒரு வைற் மெசின் கைவிட்டாலும் என இரண்டு வைற் மெசின்கள் மாறி மாறி வேலை செய்து கொண்டு இருந்தன.

எங்கள் வீட்டாரும் அதிகாலையில் முதல் பஸ்சில் வந்து விட்டார்கள். அவர்கள் வந்தது தொடக்கம் பெரியம்மா எனது அப்பா அம்மாவிடம் எனது புகழ் படலம் தான், “தம்பியன் இல்லா விட்டால் இவ்வளவு பேரையும் எப்பிடிச் சமாளித்து இருப்பம்... தம்பியன் சொல்லித்தான் பந்தல் முழுக்க பூவாலை ஜோடித்தது” என. கட்டாயம் அப்பா, அம்மாக்கு மனதுள் சந்தோசமாய்த் தான் இருந்திருக்கும்.

மாலை ஏழு மணிக்குத்தான் கலியானம்.

ஆனால் காலையிலேயே பெண் வீட்டார் வந்து மாப்பிளைக்கு பால், அறுகு வைத்து தோய் வார்த்து காலை உணவு உண்ட பின்பு பெண்ணிற்கு பால், அறுகு வைக்கும் சடங்கிற்காக மதியத்திற்கு கிட்டவாக பெண் வீட்டிற்கு நானும் சென்றிருந்தேன். அண்ணனின் மனைவியை கட்டாயம் என்கு காட்ட வேண்டும் என்பதும் என்னைப் பற்றி நாலு பேரிடம் பெருமையாக பேச வேண்டும் என்பது பெரியம்மாவின் பேரவா.

பெண் ணை பெண் ணின் தோழிக் குப் பதிலாக பெரியம்மாவே அழைத்து வந்து மனையில் உட்கார்த்தினார்கள். அது அவர்களதுசம்பிருதாயமாம். பின்பு வழிமைபோல எல்லோரும் பால் அறுகு வைக்க எனது ஜஸ்க்கா கமேராவும் அவர்களை தன்னுள் அடைத்துக் கொண்டு இருந்தது.

அடுத்து நடந்தது தான் என்கு ஆச்சரியத்தை தந்தது.

மனப்பெண்ணுக்குப் பக்கத்தில் பெரியம்மாவையும் உட்கார வைத்து இருவருக்கும் ஒன்றாக தலையில் தோய் வார்த்தார்கள்.

“ஏனம்மா”எனபக்கத்தில் நின்ற ஒரு அம்மாவிடம் கேட்டேன்.

“அது கன்னிப் பொம்பிளையை பெரியம்மா கையிலை பிடித்து கூட்டி வந்தவா தானே. அதுதான் அவாக்கு கன்னியைத் தொட்ட துடக்கு போக அவாக்கும் தேய வாக்கினம்”, அம்மா என்கு விளங்கப்படுத்திக் கொண்டு நின்றா.

நினைவுகள் டென்மார்க் திருமண மண்டபத்தினுள் திரும்ப நான் எதுவும் பேச்சுவற்றனாய் நின்றிருந்தேன்.

சுமதியினதும் எனதும் கையினுள் கன்னிகா தானம் செய்யப்பட்டு தரப்பட்ட வெற்றிலை, பாக்கு, வாழைப்பழம், எலுமிச்சம்பழம், தங்க நாணயத்திற்குப் பதிலாக டென்மார்க் சில்லறைக் காசுகள் ஆகியவை இருந்தன.

ஓட்டை விழுந்த அந்த ஒரு குறோன், இரண்டு குறோன், ஜந்து குறோன் நாணயங்களை என் கண்கள் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன.

சுருதிபேதம்

அக்கினியை வலம் வந்து
முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் சாட்சி
யாகநடைபெறும் திருமணமானாலும்
சரி...

பிதா, சுதன், பரிசுத்த ஆவியின்
பெயரால் இன்பத்திலும் துன்பத்
திலும் இணைந்திருப்போம் என
தேவாலயத்தில் செய்யப்படும் திரு
மணமானாலும் சரி...

“அளவற்ற அருளாளனும்,

நிகரற்ற அன்புடையவனுமாகிய அல்லாவின் திருப்பெயரால் ஆரம்பிக்கின்றேன்” என்ற குரான் வாசகத்தைச் சொல்லியபடி ஆரம்பிக்கும் திருமணங்கள் ஆனாலும் சரி....

எந்தச் சமய சடங்குகளும் தேவையில்லை... அதில் நம்பிக்கை இல்லை என்றுவிட்டு சட்டத்தின் சாட்சியாக நகர மண்டபங்களில் செய்யப்படும் திருமணங்கள் ஆனாலும் சரி....

உனக்கு நானும் எனக்கு நீயும் உண்மையாக வாழ வேண்டும் என்ற அதிகுறைந்த உத்தரவாதத்தில் தான் (minimum guarantee) அதிகமானோர் திருமண வாழ்க்கையுள் காலடி எடுத்து வைக்கின்றார்கள்.

சாரதாவின் மரணத்திற்கு பின்புதான் விடயம் சாடை சாடையாக வெளியே கசியத் தொடங்கியது.

அரசல் புரசலாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஏற்கனவே சூக்குசுக்கப்பட்ட விடயம் தான்.

அவளது நடவடிக்கைகளும் அவ்வாறுதான் கட்டியம் கூறிக்கொண்டு இருந்தது.

பெயர் சாரதாதேவி என்னும் சாரதா. வயது 36. சண்முக லிங்கம் மாஸ்டருடன் 16 வருட திருமண வாழ்க்கை. தங்கையின் பிள்ளை சஜித்தாவை இலங்கையில் இருந்து தத்தெடுத்து வளர்த்து இப்போது அவள் பெரியவளாகி சென்றவருடம் அவருக்கு விமரிசையாக சாமத்தியவீடு நடாத்தப்பட்டது. அவள் இப்போதும் சண்முகலிங்கம் மாஸ்டரையும், சாரதாவையும் தான் தகப்பன் தாய் என நம்பிக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

குழந்தைகள் காப்பகத்தில் இருந்து கிரியை நடக்கும் இடத்துக்கு சஜித்தா வந்த பொழுது சண்முகலிங்கம் மாஸ்டர் தன்னையும் மீறி வெம்பி வெடித்து, சாரதாவைப் பார்த்து “என்றை பிள்ளையை நடுரோட்டிலை விட்டுட்டியே” என அழுதிராது

விட்டால் சவப்பெட்டியினுள் தென்னம்பிள்ளையும் கோழிக் குஞ்சுக்குப் பதிலாக மூட்டையும் மற்றும் பிறபல பொருட்களும் போட்டு மூடப்பட்டது போல அந்த உண்மையும் மூடப் பட்டிருக்கும்.

ஆனால் அவரின் கதறலில் தென்னம்பிள்ளை தென்னங் காணியாகவும் கோழிமுட்டை பொரித்து கோழிப்பண்ணையாகவும் மாதிரி நிலைமைகள் மாறிவிட்டன.

வந்திருந்தவர்கள் அனைவருக்குமிடையே “ஆமாம்” என்ற மாதிரி ஆமோதித்தலுக்கான தலையாட்டல்கள்.

“முடியாவிட்டால் வெட்டிப் போட்டு போங்கோ.... அது எல்லாருக்கும் மரியாதை!... இது எல்லாருக்கும் சீரழிவு” சவக்காலையை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தவர் ஒருவரின் வாயிலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகள் அவை.

ஊரில் ரியூசன் சொல்லிக் கொடுத்ததால் சண்முகவிங்கம் மாஸ்டர் என அன்பாக அனைவராலும் அழைக்கப்பட்ட சண்முக லிங்கம் பல நாடுகளுக்கு ஊட்கவும், சாரதா சவுதி அரேபியாவில் வேலைபார்த்து விட்டு நேரடியாக 89இன் கடைசியில் அகதி அந்தஸ்துக்கோரி டென்மார்க்கிற்கு வந்தவர்கள்.

அகதி அந்தஸ்ததிற்காக செஞ்சிலுவைச் சங்கமுகாமில் காத்திருந்த பொழுதுதான் வின்ரர் காலத்தில் உறங்குநிலைக்குச் சென்று கோடைகாலத்தில் நிலத்திற்கு மேலே வரும் ரியூலிப்பின் பூக்கள் போல இருவரும் இருவரையுமே அதிகமாக நாடி நாடி வந்தார்கள்.

பின்பெண்ண?... அவர்கள் இருந்த கட்டடத்தில் வசத்த இரண்டொரு தமிழர்கள், ஆப்கானிஸ்தர்கள், ஆபிரிக்காவினர், டெனிஷ் ஊழியர்கள் முன்னிலையில் இருவரும் மோதிரமும் மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

தனித்தனியே அறையில் வாழ்ந்த இவர்களுக்கு தனி அறை கொடுக்கப்பட்டு தனித்தனியாய் போடப்பட்டிருந்த இரண்டு கட்டில்கள் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டன.

கட்டில்கள் இணைந்தளவிற்கு சாரதாவுடன் தன்னால் இணையமுடியவில்லை என முதலிரவின் பொழுது சண்முகவிங்க மாஸ்டர் உணர்ந்த பொழுது முதன் முதலாக தலைகுனிந்தார்.

சாரதா அழுது கொண்டே இருந்தார்.

அடுத்தநாள் மிக அமைதியாக சாரதாவிடம் எடுதுச் சொன்னார் விலகிவிடுவோம் என்று.

சாராதா சம்மதிக்கவே இல்லை.

“எந்த தமிழ்ச் சென்றிமென்றால்களுக்கும் இடம் கொடுத்து உனது வாழ்க்கையை வீணடிக்காதே”

“குழந்தை பெறுவது மட்டும்தான் வாழ்க்கையா?”

“குழந்தை பெறுவது இரண்டாம் பட்சம். இது உனக்கான சந்தோசங்கள்... தேவைகள்... அதுகளை நீயாக சிதற்றிக்காதே....”

“இல்லை அப்பிடி எதுவும் எனக்கு இல்லை”

“உன் அறிவும் மனதும் சொல்லுறவதை எப்போதும் உன் உடம்பு கேட்கும் என்று இல்லைச் சாரதா”

“அப்பிடி ஒரு நிலை வந்தால் நிச்சயம் உங்களுக்குச் சொல்லி விட்டு நான் போறன். சரியா?”

அத்துடன் அன்றைய சம்பாஷணை முடிந்தது.

அடுத்துடுத்த வருடம் சுஜித் தாவை தத் தெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இலைதளிர், கோடை, இலையுதிர், பனிக்காலம் என நான்கு கால ஒட்டத்தில் ஊசியிலைக்காட்டு மரங்களில் ஆண்டுகால

வளையங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரத் தொடங்கின. வருடங்களும் ஓடிக்கொண்டு இருந்தன.

சலித்தாவும் வளர்ந்து கொண்டு இருந்தாள்.

இரவு பகல் பாராத சண்முகவிங்கம் மாஸ்டரின் கடின உழைப்பு தொடர்மாடிக் கட்டடத்தில் இருந்த அவர்களுவு வாழ்வு தனை புதிதாகக் கட்டிய பெரிய பங்களாவிற்கு மாற்றியது. சாரதாவும் இப்போது பகுதி நேர வேலைக்குப் போகத் தொடங்கி இருந்தாள்.

வீட்டிற்கு முன் இப்போது இரண்டு கார்கள்.

சாரதா வீட்டில் இருக்கும் பொழுது சண்முகவிங்கம் மாஸ்டர் வேலைக்குப் போயிருப்பார் அவர் வேலையால் வரும் பொழுது சாரதா தன் வேலைக்களையினால் தூங்கிக் கொண்டிருப்பாள்... அல்லது வேலைக்குப் போயிருப்பாள். ஆனால் சலித்தா விற்கு அவர்கள் இருவரும் எந்தக் குறையும் விடவில்லை. அப்பா அம்மா பாசம் நிறையவே கிடைத்தது.

சாராதாவின் வேலையிடத்து புதுச் சினேகிதங்கள் புது உலகத்தை அவருக்கு காட்டத் தொடங்கின. மனம் சொல்வதை உடல் கேட்காத திசையை நோக்கி வாழ்வு கண் சிமிட்டுவதை பார்த்திபன் மூலம் உணர்ந்தாள். வீட்டை வந்தாலும் கணனித் திரையின் வலது பக்க மூலையுள் புன்னகைத்துக் கொண்டு நின்றான்.

சிரிக்க சிரிக்க பேசுவான். என்ன உதவி என்றாலும் சாரதாவுக்கு ஓடி ஓடிச் செய்வான். ஒரு டெனிஷ் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து விவாகரத்துப் பெற்றவன் என்பதெல்லாம் அவனைத் தகுதிக் குறைவாக சாரதாவுக்கு காட்டவில்லை.

அவன் நெருக்கி வருகின்றான் என்பதும்... தான் நெருங்கிச் செல்கின்றேன் என்பதையும் சாரதா உணர்ந்த பொழுது ஒரு சனி இரவு தலைகுனிந்தவாறு சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்ன?” சண்முகவிங்க மாஸ்டர் கேட்டார்.

அவள் கண்கள் கலங்கியது.

“சொல்லு”

“எனக்கு பயமாய் இருக்கு”

“எதுக்கு?”

“உங்களை விட்டுப் போய்விடுவேனோ என்று”

சண்முகவிங்கம் மாஸ்டருக்கு எல்லாம் புரிந்து விட்டது.

ஒரு கிளாஸ் குளிர் தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தார்.

“சஜித்தா மட்டும் இல்லாவிட்டால் இப்பவே போ என வாசல்கதவைத் திறந்து விடுவன்”

“இல்லை... அப்பிடி நான் பிள்ளையை உங்களிட்டை இருந்து எடுத்துக் கொண்டு போகவிரும்பேல்லை”

“அப்பிடி என்றால்..” நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

அவள் கண் கலங்கினாள்.

“சரி... நீ விரும்பிய நேரம் போயிட்டு வா” சொல்லி விட்டு காரை எடுத்துக் கொண்டு கடற்கரை வீதியில் நேரம் போவது தெரியாமல் போய்க் கொண்டு இருந்தார்.

மனமும் உடலும் களைத்த போது காரை வீதியோரமாக நிறுத்தி விட்டு அன்றிரவு காரினுள்ளேயே தூங்கிவிட்டார்.

உண்மைகள் சுடத்தான் செய்கின்றன வாழ்வில்.

அடுத்த நாள் முதல் வீட்டில் ஏதும் நடக்காதது போல வாழ்வு நகரத் தொடங்கி இருந்தது.

சாரதா பார்த்திபன் வீட்டை போய் வருவதும்... சஜித்தா வும் சண்முகவிங்கம் மாஸ்டரும்; இல்லாத சமயத்தில் பார்த்திபன், சாரதா வீட்டிற்கு வந்து போவதும் ஒரு அன்றாட நிகழ்வாக நிகழ்த் தொடங்கியது.

கடை வீதியில் சஜித்தாவும் சாரதாவும் பார்த்திபனை சந்திக்க வேண்டி வந்த பொழுது “பார்த்திபன் மாமா” என சாரதாவால் அறிமுகப்படுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தாள்.

கோடுகளை போட்டுக் கொண்டு திக்குமுக்காடும் வாழ்வு பெரிதா... கோடுகளை தகர்த்தெறிந்து விட்டு வாழ்வினை அதன் வழியில் ஏற்று வாழ்வது சரியா என்ற போராட்டம் இடைக்கிடை சாராதாக்கு சரி சண்முகவிங்க மாஸ்டருக்கு சரி எழாமல் இல்லை. ஆனால் அதற்கு விடை தேடினால் இன்று உள்ள நிம்மதி இல்லாமல் போய்... சஜித்தாவுடனான இருவரின் உண்மையான வாழ்வு சிதறிவிட வேண்டாம் என்று அமைதியாகவே இருந்தார்கள்.

அப்போதுதான் ஒரு நாள் காலை வேலைக்கு வந்து இறங்கிய பொழுது தொழிற்சாலை கலபுலப்பட்டது. இரண்டு பொலிஸார் பார்த்திபனை கை விலங்கிட்டு கூட்டிச் சென்று கொண்டு இருந்தார்கள். பலர் பலமாதிரியும் சூசகுசுத்தார்கள்.

சாராதாவைக் கண்டதும் குரல்கள் தாழ்ந்து கொண்டது.

சாரதாவுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

அடுத்த சில வினாடிகளில் சண்முகவிங்கம் மாஸ்டருக்கும் சாரதாவுக்கும் சஜித்தாவின் பாடசாலையில் இருந்து தொலைபேசி வந்தது - இருவரையும் உடனடியாக பள்ளிக்கூடம் வரும்படி.

இருவருமே பகுதி நேர லீவு எடுத்துக் கொண்டு போன போது அதிர்ந்து விட்டார்கள்.

சஜித்தா அதிபரின் அறையுள் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

பக்கத்தில் வகுப்பாசிரியர்.

“உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போகும் பார்த்திபன் என்பவர்...” அதிபர் சொல்லத் தொடங்க சஜித்தா மேலும் விக்கி விக்கி அழுத் தொடங்கினாள்.

அதுக்கு பின்பு எதையும் கேட்க இருவரின் காதும் மறுத்து விட்டன.

“உங்களின் பிள்ளைக்கு உங்களின் வீடு பாதுகாப்பான ஒரு இடமாக இல்லை எனக் கருதுவதால் நகரசபை அவரை குழந்தைகள் பராமரிப்பில் வைத்து பராமரிப்பதே அவரின் எதிர் காலத்திற்கு நல்லது எனத் தீர்மானிக்கின்றது” - அன்று மாலையே அவசரமாகக் கூட்டப்பட்டு நகரசபை எடுத்த முடிவு அவர்கள் இருவரையும் அதிர வைத்தது.

அதுவே சாரதாவின் தற்கொலைக்கும் காரணமாகியது.

“ஏனப்பா அம்மா உங்களுக்கு துரோகம் செய்தவா....” என சஜித்தா கேட்ட பொழுது பதில் சொல்லத் தெரியாது சண்முகவிங்கம் மாஸ்டர் அழுது கொண்டே இருந்தார்.

“அவா உனக்குத்தான் துரோகம் செய்து போட்டா” என மனத்தினுள் சொல்லிக் கொண்டார்.

ஜீவகுமாரன் கதைகள்

வி.ஜீவகுமாரன்

இந்த படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளால், மறைத்தல் தொழில்களை என் கைகளில் எடுத்துக் கொண்ட பின்பு கிருஷ்ணனின் பத்து அவதாரங்களும் சரி கமலஹாசனின் தசாவதாரமும் சரி என்னைப் பிரயிக்க வைப்பதில்லை.

இந்நாள் மனைவியும் நானே முன்னாள் காதலியும் நானே விவாகரத்து கோரியவனும் நானே விவாகரத்துப் பெற்றவனும் நானே வீட்டினுள் இருக்கும் பொழுது இந்துப் பெண்ணும் நானே வீதியில் இறங்கி நடக்கும் பொழுது முஸ்லீம் பெண்ணும் நானே கோயிலில் பக்தனும் நானே தர்மகத்தாவும் நானே பூசாரியும் நானே மணப் பெண் தேடுவெனும் நானே மணப்பெண்ணும் நானே கற்பழித்தவனும் நானே கற்பழிக்கப் பட்டவனும் நானே இறுதியில் சந்தனப் பெட்டியுள் கிடப்பவனும் நானே நான்தான் அவனே அவனும்தான் நானே இத்தனை 'நான்'களுடன் உங்களின் தோள்கள் மீது கை போட்டுக் கொண்டு ஒற்றையிழப்பாதையில். பனங்கூடல்களுக்கூடாகவும் வயல் வரம்புகளின் மீதும் நட்புடன் நடந்து பயணிக்க வாய்ப்பளித்த வாசகர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகள்!

மீண்டும் என் கர்ப்பப்பையினுள் நானே கருத்திற்கு உங்கள் கைகளில் தவழும் வரை.

அன்புடன்

வி. ஜீவகுமாரன்

- நினைவு நல்லது வேண்டும் -

